Agatha Christie

Agatha Christie

Adversarul secret

Volumul 1

Tuturor celor care duc o viaţă monotonă, în speranţa de-ai putea face să trăiască, prin citit, deliciile şi riscurile aventurii

Agatha Christie

CUPRINS:

Prolog 5
Capitolul I. „Tinerii Aventurieri Ltd.” 7
Capitolul II. Oferta domnului Whittington 14
Capitolul III. Un eşec 21
Capitolul IV. Cine este Jane Finn? 27
Capitolul V. Domnul Julius P. Hersheimmer 35
Capitolul VI. Un plan de luptă 40
Capitolul VII. Casa din Soho 47
Capitolul VIII. Aventurile lui Tommy 52
Capitolul IX. Tuppence se angajează ca servitoare 60
Capitolul X. Intră în scenă sir James Peel Edgerton 68
Capitolul XI. Julius relatează o întâmplare 74
Capitolul XII. Un prieten la nevoie 82
Capitolul XIII. Veghea 97
Capitolul XIV. O consultaţie 106
Capitolul XV. Tuppence primeşte o cerere în căsătorie 112
Capitolul XVI. Continuarea aventurilor lui Tommy 118
Capitolul XVII. Annette 126
Capitolul XVIII. Telegrama 139
Capitolul XIX. Jane Finn 151
Capitolul XX. Prea târziu 160
Capitolul XXI. Tommy face o descoperire 166
Capitolul XXII. În Downing Street 171
Capitolul XXIII. Cursă contra cronometru 175

Capitolul XXIV. Julius câştigă un set 181
Capitolul XXV. Povestea lui Jane 191
Capitolul XXVI. Domnul Brown 203
Capitolul XXVII. Supeu la Savoy 208
Capitolul XXVIII. Şi după aceea 216

Prolog

Era ora 2 în după-amiaza de 7 mai 1915. „Lusitania” fusese izbită de două torpile succesive şi începuse să se scufunde repede, în timp ce bărcile erau lansate la apă cu cea mai mare viteză. Femeile şi copiii, aliniaţi, aşteptau să le vină rândul. Unele se mai agăţau cu disperare de soţii sau de taţii lor; altele îşi ţineau copiii strâns la piept. O fată stătea singură, uşor retrasă faţă de ceilalţi. Era foarte tânără, nu avea mai mult de optsprezece ani. Nu părea speriată, iar ochii ei gravi, neclintiţi, priveau drept înainte.

— Scuză-mă, te rog.

Glasul bărbătesc de lângă ea o făcu să tresară şi să se întoarcă. Îl văzuse nu o dată pe cel ce i se adresase printre pasagerii de la clasa întâi. Valul de mister care îl înconjura îi aprinsese imaginaţia. Nu vorbea cu nimeni. Dacă cineva i se adresa, îi tăia imediat intenţia unei conversaţii. În plus, avea un fel nervos de a privi peste umăr, o privire iute, bănuitoare.

Observă că acum era foarte agitat. Pe frunte îi străluceau broboane de sudoare. Era clar că se afla sub imperiul unei spaime puternice. Şi cu toate astea, fetei nu i se păru deloc că era genul de om care să se teamă de moarte!

— Da? Ochii ei serioşi se opriră întrebători asupra lui.

Bărbatul o privea cu un soi de ezitare disperată.

— Trebuie! Îşi şopti el sieşi. Da… E singura cale. Apoi, tare, rosti brusc: Eşti americană?

— Da.

— Patrioată?

Fata se înroşi.

— N-ai dreptul să mă-ntrebi aşa ceva! Bine-nţeles că sunt!

— Nu te supăra. N-ai face-o dacă ai cunoaşte care este miza. Dar trebuie să am încredere în cineva… Iar acel cineva trebuie să fie o femeie.

— De ce?

— Din cauza acestui „mai întâi femeile şi copiii”. Privi în jur şi coborî glasul. Am la mine nişte hârtii, documente de-o importanţă vitală. Ele pot schimba complet situaţia pentru aliaţi, în acest război. Aceste hârtii trebuie salvate! Dumneata ai mai multe şanse decât mine. Vrei să le iei?

Fata întinse mâna.

— Aşteaptă… Trebuie să te previn. Poate fi riscant… Dacă am fost urmărit. Personal, nu cred că am fost, dar nu poţi şti niciodată. Dacă am fost, va fi primejdios. Te ţin nervii ca să treci prin aşa ceva?

Fata zâmbi.

— Am să mă descurc foarte bine. Şi sunt cu adevărat mândră că am fost eu cea aleasă! Ce trebuie să fac după aceea cu ele?

— Urmăreşte ziarele! Am să dau un anunţ în „Times”, care să înceapă cu: „Tovarăş de echipaj…” Dacă după trei zile nu apare nimic… Ei bine, vei şti că am dispărut. Atunci vei duce pachetul la Ambasada americană şi i-l vei înmâna personal ambasadorului. E limpede?

— Foarte limpede.

— Atunci, fi gata… Îţi voi spune la revedere. Îi luă mâna. La revedere. Succes, spuse cu glas tare.

Mâna fetei se strânse pe pachetul impermeabil ce stătuse ascuns în palma lui.

„Lusitania” se înclină şi mai tare la tribord. Ca răspuns la o comandă rapidă, fata înaintă şi îşi ocupă locul în barcă.

Capitolul I. „Tinerii Aventurieri Ltd.”

— Tommy, bătrâne!

— Tuppence, băbuţo!

Cei doi tineri se salutară cu căldură, blocând pe moment ieşirea staţiei de metrou Dover Street. Adjectivul „bătrân” era lipsit de semnificaţie. Vârstele lor, adunate, cu siguranţă n-ar fi depăşit patruzeci şi cinci de ani.

— Nu te-am văzut de secole, continuă băiatul. Unde ai dispărut? Hai să-nfulecăm un corn. Aici cam incomodăm… Blocând calea, aşa cum am făcut-o. Să ieşim.

Fata acceptă şi o porniră pe Dover Street, în jos, către Piccadilly.

— Şi-acum, unde mergem? Întrebă Tommy.

Abia simţita nelinişte din glasul lui nu scăpă auzului fin al domnişoarei Prudence Cowley, numită în cercul intim al prietenilor, din motive necunoscute, „Tuppence”. Fata ţinti în plin.

— Eşti lefter, Tommy!

— Da, de unde! Răspunse Tommy, neconvingător. Mă joc cu banii.

— De când te ştiu ai fost un mincinos dezgustător, spuse Tuppence cu severitate. Aşa ai convins-o pe sora Greenbank că medicul ţi-a prescris să bei bere ca tonic, însă a uitat să o scrie în fişă. Îţi aminteşti?

Tommy chicoti.

— Ba bine că nu! Ce s-a mai înfuriat mâţa bătrână când a aflat! De fapt, nu era chiar rea, mama Greenbank! Dragul spital… Presupun că-i la pământ, ca de altfel totul, nu? Te-au demobilizat?

Tuppence oftă.

— Da. Şi pe tine?

Tommy confirmă.

— Acum două luni.

— Economii? Tatonă Tuppence.

— S-au topit.

— Oh, Tommy!

— Nu, băbuţo, nu i-am risipit pe plăceri. N-am avut eu norocul ăsta! Costul vieţii… În ziua de azi o duci târâş-grăpiş, ţi-o spun eu dacă nu ştii…

— Dragul meu copil, îl întrerupse Tuppence, nu există nimic legat de costul vieţii, pe care să nu-l ştiu. Uite, am ajuns la „Lyons”, vom plăti nemţeşte, fiecare partea lui. Asta e! Şi Tuppence începu să urce scările.

Localul era plin, iar ei căutau din ochi o masă liberă, în timp ce prindeau din zbor frânturi de conversaţii.

— Şi, să ştii, ea a început să plângă, când i-am spus că nu-i rămânea nici apartamentul…” „A fost pur şi simplu un chilipir, dragul meu. Exact ca aceea adusă de Mabel Lewis de la Paris…”

— Ciudate chestii poţi auzi, şopti Tommy. Azi am trecut pe lângă doi tipi care vorbeau despre o oarecare Jane Finn. Îţi spune ceva numele ăsta?

Dar chiar în acel moment, două doamne în vârstă se ridicară şi îşi luară pachetele, iar Tuppence se strecură cu abilitate într-unul din scaunele rămase libere.

Tommy comandă ceai şi cornuri, Tuppence ceai şi pâine cu unt.

— Şi ai grijă ca ceaiul să fie adus în ceşti separate, adăugă ea, severă.

Tommy stătea în faţa ei. Capul lui aproape pleşuv înfăţişa privirii un smoc de păr roşu şi lucios, pieptănat cu măiestrie spre spate. Chipul său era încântător de urât… Nu se putea descrie, totuşi, era fără nici o îndoială chipul unui gentleman şi al unui sportiv. Costumul său maro era bine croit, dar uzat în ultimul grad.

Aşa cum stăteau, formau un cuplu extrem de modern. Tuppence nu era nicidecum o frumuseţe, dar existau o anume distincţie şi un anumit farmec pe faţa sa spiritualizată, cu bărbia hotărâtă şi lată, cu ochii cenuşii, mult depărtaţi, care priveau vag de sub sprâncenele negre şi drepte. Purta o mică tocă de un verde deschis peste părul negru, tuns scurt, iar fusta ei extrem de scurtă pentru acele timpuri, şi destul de ponosită, lăsa să se vadă nişte glezne de-o fineţe ieşită din comun. Încerca din răsputeri să pară elegantă.

Într-un târziu sosi şi ceaiul şi Tuppence, revenindu-şi dintr-o scurtă meditaţie, îl turnă în ceşti.

— Şi-acum să ne întoarcem la ale noastre, zise Tommy rupând o bucată mare de corn. Dacă-ţi aduci aminte, nu ne-am mai văzut de atunci, din spital, în 1916.

— Foarte corect. Tuppence se servi generos cu pâine şi unt. Biografia prescurtată a domnişoarei Prudence Cowley, a cincea fiică a arhidiaconului Cowley din Little Missendell, Suffolk. Domnişoara Cowley a renunţat la deliciile (şi sclavia) din casa părintească şi, pe la începutul războiului, a venit la Londra, unde s-a angajat la un spital militar. Prima lună: Spălat zilnic şase sute patruzeci şi opt de farfurii. Luna a doua: Promovată la ştersul farfuriilor sus amintite. Luna a treia: Promovată la curăţatul cartofilor. Luna a patra: Promovată la tăierea pâinii şi a untului. Luna a cincea: Promovată un etaj mai sus, ca femeie de serviciu cu şomoiog şi găleată. Luna a şasea: Promovată să servească la masă. Luna a şaptea: Aspectul plăcut şi bunele maniere erau atât de izbitoare încât a fost promovată să servească la masa sorelor medicale. Luna a opta: Un mic hop în carieră. Sora Bond a mâncat oul sorei Westhaven! Scandal mare! Principala vinovată: femeia care servea. Neatenţia într-o problemă atât de importantă nu putea trece nepedepsită. Înapoi la şomoiog şi găleată! Ce retrogradare! Lunar a noua: Promovată la mătură, în secţie, unde îl descoperă în persoana locotenentului Thomas Beresford (salut, Tommy!) pe un prieten din copilărie pe care nu-l mai văzuse de cinci ani bătuţi pe muchie. Întâlnirea a fost mişcătoare! Luna a zecea: Admonestată de sora şefă de a fi la cinema în compania unuia dintre pacienţi, mai sus menţionatul locotenent Thomas Beresford! Lunile a unsprezecea şi a douăsprezecea: îndatoririle de servitoare îndeplinite cu deplin succes. La sfârşitul anului părăseşte spitalul în culmea gloriei. Mai departe, domnişoara Cowley a condus pe rând o dubă, un camion, şi un general. Ultimul a fost cel mai plăcut. Era un general destul de tânăr!

— Şi ce vezi rău în asta? Întrebă Tommy. Ai cărat în modul cel mai plicticos cu putinţă o caschetă alămită de la Ministerul de război la Savoy şi de la Savoy la Ministerul de război!

— Am uitat cum îl chema, recunoscu Tuppence. Pe scurt, ăsta a fost, într-un fel, apogeul carierei mele. După aceea am intrat la un birou guvernamental. Am luat parte la câteva recepţii foarte drăguţe. Intenţionasem să mă fac ţărancă, poştăriţă sau şofer pe autobuz, pentru a-mi întregi cariera… Dar a intervenit armistiţiul! M-am agăţat de biroul acela cu toate puterile câteva luni bune, dar, până la urmă, tot m-au pus pe liber. De atunci tot caut o slujbă. Şi acum… E rândul tău.

— În ce mă priveşte, n-am progresat atât de mult, rosti cu regret Tommy, şi nici atât de divers. După cum ştii, am plecat din nou în Franţa. Apoi m-au trimis în Mesopotamia, unde am fost rănit a doua oară şi am ajuns într-un spital de pe acolo. Pe urmă, m-am priponit în Egipt, până s-a declarat armistiţiul. Mi-am mai pocnit călcâiele o vreme pe-acolo, iar pe urmă, după cum ţi-am spus, am fost demobilizat. De zece luni lungi şi amărâte vânez o slujbă. Nu există slujbe! Şi chiar de-ar exista, nu mi le-ar da ei mie. Sunt eu bun la ceva? Ce ştiu eu despre afaceri? Nimic.

Tuppence dădu din cap cu tristeţe.

— Dar în colonii? Întrebă ea.

Tommy scutură din cap.

— Nu mi-ar plăcea în colonii… Sunt absolut convins că nici lor de mine!

— Rude bogate?

Tommy scutură iar din cap.

— Oh, Tommy, nici măcar vreo soră înstărită de-a bunicii?

— Am un unchi bătrân care-i cât de cât pricopsit, dar ăsta nu merge.

— De ce?

— Pentru că a vrut să mă adopte cândva. Am refuzat.

— Parcă am auzit ceva despre asta, rosti încet Tuppence. L-ai refuzat din cauza mamei tale.

Tommy se înroşi.

— Da, ar fi fost o chestie groaznică. Cum ştii, eu eram totul pentru ea. Individul o ura… Vroia să mă ia de lângă ea. Numai aşa, de-al dracului.

— Mama ta a murit, nu? Întrebă Tuppence cu blândeţe.

Tommy confirmă.

Ochii mari ai lui Tuppence păreau înceţoşaţi.

— Eşti un tip de treabă, Tommy. Am ştiut-o dintotdeauna.

— Aiurea! Rosti repezit tânărul. În fine, asta e situaţia mea. Sunt în pragul disperării.

— Şi eu la fel. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Am întrebat în stânga şi-n dreapta. Am răspuns la anunţuri. Am încercat orice metodă aducătoare de noroc. M-am restrâns, şi am economisit, şi m-am zgârcit. Dar, nu-i bine. O să trebuiască să mă întorc acasă!

— Şi nu vrei?

— Bine-nţeles că nu vreau! La ce bun să fii sentimental? Tata e un scump… Ţin foarte mult la el… Dar, n-ai idee cât îl supăr! El are concepţiile vechii şi fermecătoarei epoci victoriene pentru care fustele scurte şi fumatul sunt imorale. Îţi imaginezi ce pacoste reprezint eu pentru el. Abia a oftat uşurat că războiul m-a luat de acolo. Vezi tu, suntem şapte acasă. E groaznic! Toată munca din gospodărie, plus reuniunile mamei. Întotdeauna mi-a plăcut schimbarea. Nu vreau să mă întorc acasă, dar… Oh, Tommy, ce altceva îmi rămâne de făcut?

Tommy dădu cu tristeţe din cap. Urmă o lungă tăcere, apoi, Tuppence izbucni:

— Bani, bani, bani! Mă gândesc la bani dimineaţa, la prânz şi seara! Pot spune, că am ajuns o obsedată, dar asta e!

— Mersi la fel, aprobă din toată inima Tommy.

— M-am gândit la toate metodele posibile de a-i obţine, continuă Tuppence. Sunt doar trei. Să-ţi fie lăsaţi, să te măriţi cu ei, sau să-i faci. Prima cade. N-am nici o rudă

bătrână bogată. Cele câteva pe care le am se află în aziluri pentru aristocraţi scăpătaţi. Mereu am ajutat doamne bătrâne să treacă strada, domnilor în vârstă le-am ridicat pachetele, în speranţa că doar s-o dovedi vreunul un milionar excentric. Însă niciunul nu m-a întrebat măcar cum mă cheamă… Iar cei mai mulţi n-au spus nici „mulţumesc”.

Urmă o pauză.

— Desigur că măritişul ar fi cea mai bună şansă pentru mine, reluă Tuppence. De mică mi-am pus în gând să mă mărit cu banii. Orice fată cu cap ar face-o! Nu sunt o sentimentală, ştii doar. Se opri. Ei, hai, nu poţi spune că-s sentimentală, adăugă ea tăios.

— Categoric, nu, admise rapid Tommy. Tu şi sentimentalismul n-aveţi nimic în comun.

— Nu sună prea politicos, replică Tuppence. În fine, asta e! Sunt pregătită şi dispusă… Numai că n-am întâlnit încă un om bogat! Toţi băieţii pe care-i cunosc sunt aproape tot atât de pârliţi ca şi mine.

— Dar generalul?

— Din câte ştiu, pe timp de pace ţine un magazin de biciclete, explică Tuppence. Nu, asta nu! Tu, însă, te-ai putea însura cu o fată bogată.

— Sunt şi eu la fel ea tine. Nu cunosc niciuna.

— Asta nu-i o problemă. Oricând ai putea cunoaşte una. Pe când eu, dacă văd un bărbat în palton de blană ieşind de la Ritz, nu pot să tabăr asupra lui şi să-i spun: „Ascultă, eşti bogat. Aş vrea să te cunosc.”

— Vrei să spui că eu aş putea face asta cu o doamnă îmbrăcată la fel?

— Nu fi prost. O calci pe picior, sau îi ridici batista, sau ceva de genul ăsta. Dacă îşi va da seama că vrei s-o cunoşti, va fi flatată şi o va duce ea cumva la capăt în locul tău.

— Îmi supraestimezi farmecul masculin, murmură Tommy.

— Pe de altă parte, continuă Tuppence, milionarul meu va duce, probabil, o viaţă riscantă. Nu, căsătoria e plină de neprevăzut. Rămâne… Să faci bani!

— Am încercat şi-am dat chix, îi reaminti Tommy.
— Da, am încercat toate metodele ortodoxe. Să presupunem că le încercăm şi pe cele neortodoxe. Tommy, hai să fim aventurieri!
— Hai! Răspunse vesel Tommy. Cu ce începem?
— Aici e greutatea. Dacă ne-am putea face cunoscuţi, oamenii ne-ar angaja să comitem crime pentru ei.
— Spendid! Mai ales că vine din partea unei fiice de preot!
— Vinovaţii morali ar fi ei, preciză Tuppence. Trebuie să recunoşti că-i o diferenţă între a fura din proprie iniţiativă un colier de diamante şi a fi plătit s-o faci.
— Dacă te prind, nu mai e nici o diferenţă.
— Poate că nu. Dar n-au să mă prindă. Sunt prea deşteaptă.
— Modestia a fost dintotdeauna punctul tău forte, remarcă Tommy.
— Lasă ironia. Ascultă, Tommy, vrei să fim parteneri de afaceri, să formăm o asociaţie?
— O asociaţie de furat coliere de diamante?
— A fost doar un exemplu. Hai să întemeiem… Cum îi spune în registru?
— Nu ştiu. N-am avut niciodată.
— Eu am, însă mereu le încurc, trec creditele la rubrica debitelor şi invers, încât m-au concediat. Oh, ştiu… „joint venture”. Îmi sună atât de romantic, parcă ar veni de pe vremuri. Denumirea asta are ceva elisabetan în ea… Te face să te gândeşti la… Galioane şi dubloni. Un joint venture!
— Sub titlul de „Tinerii Aventurieri Ltd.”? Asta-i ideea ta, Tuppence?
— N-ai decât să râzi, dar eu simt că poate ieşi ceva de aici.
— Şi cum propui să intrăm în legătură cu prezumptivii noştri solicitanţi?
— Prin anunţuri, replică prompt Tuppence. Ai o bucăţică de hârtie şi un creion? De regulă, bărbaţii au aşa ceva, cum avem noi agrafe şi pudrieră.

Tommy îi întinse un carnet de notiţe verde, cam ponosit, şi Tuppence începu să scrie cu râvnă.

— Să începem: „Tânăr ofiţer, rănit de două ori în război…”

— Asta categoric, nu!

— Of, bine, băiete dragă. Însă eu te asigur că asemenea lucruri ar merge la inima unei fete bătrâne şi te-ar putea adopta şi nu va mai fi nevoie să fii un tânăr aventurier.

— Nu vreau să fiu adoptat.

— Am uitat că ai o prejudecată în privinţa asta. N-am făcut decât să te înfurii! Însă ziarele sunt pline ochi cu chestii de genul ăsta. Ia, ascultă… Cum îţi sună asta: „Doi tineri aventurieri îşi oferă serviciile. Dispuşi să facă orice, să meargă oriunde. Plata trebuie să fie bună.” (Trebuie să lămurim lucrul ăsta de la început.) Mai putem adăuga: „Nu refuzăm nici o ofertă rezonabilă”. Precum locuinţele, sau mobila.

— Aş zice că orice ofertă am primi ca răspuns la anunţul ăsta ar trebui să fie una nerezonabilă!

— Tommy! Eşti un geniu! Asta chiar că-i nemaipomenită! „Nu refuzăm nici o ofertă nerezonabilă… Dacă se plăteşte bine.” Cum ţi se pare?

— N-aş menţiona din nou plata. Prea sună a interes.

— Nici nu sună pe cât e! Dar, poate că ai dreptate. Uite, scriem aşa: „Doi tineri aventurieri îşi oferă serviciile. Dispuşi să facă orice, să meargă oriunde. Plata trebuie să fie bună. Nu refuzăm nici o ofertă nerezonabilă.” Ce impresie ţi-ar face dacă ai citi anunţul ăsta?

— Mi-aş zice, fie că e o păcăleală, fie că e scrisă de un lunatic.

— Nu e nici pe jumătate demenţial ca ceva pe care l-am citit azi-dimineaţă şi care începea cu „Petunie” şi iscălea „Cel mai bun băiat”. Rupse foaia şi i-o întinse lui Tommy. Uite-o. Cred că în „Times”.

Răspuns la cutia poştală etc. Bănuiesc că o să coste cam cinci şilingi. Uite o jumătate de coroană, partea mea.

Tommy împături gânditor hârtia. Faţa sa devenea tot mai roşie.

— Chiar să încercăm asta? Spuse, în cele din urmă. S-o facem, Tuppence. Doar ca să ne distrăm?

— Tommy, eşti un tip grozav! Ştiam eu că ai să fii! Hai să bem pentru succes. Turnă câteva picături de ceai rece în ceşti. „Pentru asociaţia noastră şi pentru prosperitatea ei!”

— Pentru „Tinerii Aventurieri Ltd.”, răspunse Tommy.

Puseră ceştile pe masă şi râseră cam neconvingător. Tuppence se ridică.

— Trebuie să mă întorc în apartamentul meu imperial de la hotel.

— Poate că e timpul să mă îndrept şi eu spre Ritz, aprobă Tommy cu un zâmbet şugubăţ. Când ne întâlnim? Şi unde?

— Mâine la douăsprezece. Staţia de metrou Piccadilly. Îţi convine?

— Dispun cum vreau de timpul meu, deci sunt liber, rosti domnul Beresford cu măreţie.

— Deci, pe mâine.

— La revedere, băbuţo.

Cei doi tineri o luară în direcţii opuse. Hotelul lui Tuppence era situat în ceea ce, cu bunăvoinţă, se numea Southern Belgravia. Din motive de economie nu luă un taxi.

Traversase jumătate din St. Jame's Park, când o voce bărbătească din spate o făcu să tresară.

— Scuză-mă, spuse bărbatul. Aş putea să-ţi răpesc un minut?

Capitolul II. Oferta domnului Whittington.

Tuppence se întoarse cu repeziciune, dar cuvintele care-i stăteau pe limbă rămaseră nerostite, căci înfăţişarea bărbatului, ca şi manierele lui nu aveau nimic comun cu ceea ce gândise ea în primul moment. Ca şi cum ar fi ghicit, îi zise repede:

— Te asigur că nu intenţionez să fiu lipsit de respect.

Tuppence îl crezu. Deşi instinctiv omul îi stârni antipatie şi neîncredere, era înclinată să-l absolve de bănuiala de a fi

vrut s-o acosteze pur şi simplu. Era un bărbat solid, proaspăt ras, cu maxilarul puternic. Avea ochii mici şi vicleni, care nu îi susţinură fără să clipească privirea dreaptă.

— Ei bine, ce e? Întrebă ea.

Bărbatul zâmbi.

— Am auzit din întâmplare discuţia dumitale cu tânărul domn, la localul Lyons.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic… Afară de faptul că ţi-aş putea fi de folos.

Un alt gând îi trecu prin minte lui Tuppence.

— M-aţi urmărit până aici?

— Mi-am luat libertatea asta.

— Şi în ce fel credeţi că mi-aţi putea fi de folos?

Bărbatul scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o înmână cu o plecăciune. Tuppence o luă şi o cercetă cu mare atenţie. Pe ea era scris: „Dl. Edward Whittington”. Dedesubtul numelui scria: „Esthonia Glassware Co.” şi adresa biroului. Domnul Whittington vorbi din nou:

— Dacă îmi faci o vizită mâine dimineaţă, la unsprezece, am să-ţi ofer toate detaliile propunerii mele.

— La unsprezece.

Tuppence se hotărî.

— Foarte bine. Voi veni.

— Mulţumesc. Bună seara.

Îşi ridică pălăria cu un gest larg şi se îndepărtă. Tuppence rămase privind în urma lui câteva clipe. Apoi făcu o mişcare ciudată din umeri, asemănătoare cu cea a unui terrier care se scutură.

„Aventurile au început, murmură pentru sine. Mă întreb, ce vrea de la mine? E ceva cu tine, domnule Whittington, ceva ce nu-mi place deloc. Dar, pe de altă parte, nu mi-e frică nici atâtica de tine. Şi, cum am spus mai înainte, fără îndoială am s-o mai spun, micuţa Tuppence poate să-şi poarte şi singură de grijă, bine-mersi!”

Şi, cu o înclinare scurtă şi apăsată a capului, o porni hotărâtă înainte. Totuşi, ca urmare a unei scurte meditaţii, se abătu din drum şi trecu pe la un oficiu poştal. Aici, cu un formular de telegramă în mână, cumpăni câteva clipe. Gândul că cei cinci şilingi puteau fi cheltuiţi de pomană o cataliză şi se hotărî să-şi asume riscul cheltuirii a nouă pence.

Dispreţuind peniţa ţepoasă şi melasa neagră şi groasă puse la dispoziţie prin bunăvoinţa guvernului, Tuppence scoase creionul lui Tommy, ce rămăsese la ea, şi scrise cu repeziciune: „Nu da anunţul. Explicaţii, mâine.” Trecu adresa clubului lui Tommy, pe care cel mult într-o lună, acesta va fi nevoit să-l părăsească, afară doar dacă nu i-ar pica din cer o avere care să-i permită să-şi achite taxa.

— Asta i-ar putea parveni, murmură ea. Oricum, merită încercat.

După ce depuse formularul la ghişeu o porni grăbită spre casă, oprindu-se la o brutărie pentru a-şi cumpăra de trei pence cornuri.

Mai târziu, în cămăruţa ei de la mansardă, mesteca încet cornurile şi se gândea la viitor. Ce era „Esthonia Glassware Co.” şi de ce, Dumnezeu, ar fi avut nevoie de serviciile ei? Tuppence simţi cum o furnică un fior de plăcere. În orice caz, casa parohială de la ţară dispărea iar din planurile ei. Ziua de mâine oferea posibilităţi.

Trecu mult timp până ce Tuppence să adoarmă în acea seară, iar când în cele din urmă o făcu, visă că domnul Whittington o pusese să spele un morman de sticlărie de Estonia, care semăna uluitor cu farfuriile de la spital!

Era unsprezece fără cinci când Tuppence ajunse la cvartalul de blocuri ce adăpostea birourile firmei „Esthonia Glassware Co.” Să se prezinte înainte de ora fixată ar fi părut un exces de zel, drept care, Tuppence se hotărî să meargă până la capătul străzii şi apoi să se întoarcă. Aşa şi făcu. Când bătu de unsprezece, Tuppence pătrunse în

clădire. „Esthonia Glassware Co.” era la ultimul etaj. Exista un lift, însă Tuppence preferă s-o ia pe jos.

Cu respiraţia uşor întretăiată, se opri în faţa unei uşi pe al cărei geam era scris cu litere mari „Esthonia Glassware Co.”

Tuppence ciocăni. Ca răspuns la un glas din interior, Tuppence apăsă pe clanţă şi intră într-un birou de primire, mic şi cam murdar.

Un funcţionar de vârstă mijlocie coborî de pe un scaun înalt de la biroul de lângă fereastră şi se apropie de ea întrebător.

— Am întâlnire cu domnul Whittington, spuse Tuppence.

— Vă rog să poftiţi pe aici.

Bărbatul se îndreptă spre un glasvand pe care stătea scris „Intrarea oprită”, bătu, apoi deschise uşa şi-i făcu loc să treacă.

Domnul Whittington stătea la un birou mare, acoperit de hârtii. Lui Tuppence i se păru că presimţirea i se confirma. Ceva era în neregulă cu domnul Whittington. Combinaţia dintre prosperitatea lui lucitoare şi ochii săi vicleni nu era atrăgătoare.

— Deci, te-ai hotărât? Asta-i bine. Vrei să iei loc?

Tuppence se aşează pe un scaun, în faţa lui. Părea deosebit de mică şi de cuminte în dimineaţa asta. Şedea acolo moale, cu ochii plecaţi, în timp ce domnul Whittington sorta şi răsfoia hârtiile. În cele din urmă le împinse într-o parte şi se aplecă peste birou.

— Acum, dragă tânără doamnă, să ne ocupăm de afaceri. Faţa sa mare se lăţi într-un zâmbet. Vrei să munceşti? Bine, pot să-ţi ofer de lucru. Ce-ai spune de 100 de lire pe loc şi toate cheltuielile plătite? Domnul Whittington se lăsă pe spate în scaun şi-şi vârî degetele mari în răscroiala de sub braţ a vestei.

Tuppence îl privi cu prudenţă.

— Şi care e natura muncii? Întrebă ea.

— Simbolică… Pur simbolică. O excursie plăcută, atâta tot.

— Încotro?

Domnul Whittington zâmbi din nou.

— Paris.

— Oh! Exclamă Tuppence îngândurată. În sinea ei îşi spuse: „Sunt sigură că dacă tata ar auzi asta ar face un atac. Însă, oricum, nu-l văd pe domnul Whittington în rol de impostor”.

— Da, continuă Whittington. Ce poate fi mai plăcut? Să dai timpul înapoi cu câţiva ani… Foarte puţini, sunt convins, şi să intri din nou în unul din acele fermecătoare pensionnants des jeunes filles de care abundă Parisul…

Tuppence îl întrerupse.

— Un pension?

— Exact. Cel al doamnei Colombier din Avenue de Neuilly.

Tuppence cunoştea foarte bine numele. Nimic nu putea fi mai select. Avusese câteva prietene americane acolo. Era mai mult decât uimită.

— Vreţi să intru la pensionul doamnei Colombier? Pentru cât timp?

— Depinde. Posibil pentru trei luni.

— Şi asta e tot? Nu mai sunt şi alte condiţii?

— Absolut niciuna. Bine-nţeles, vei merge acolo în calitate de pupilă a mea şi n-o să comunici în nici un fel cu prietenii dumitale. Va trebui să-ţi pretind o discreţie absolută asupra perioadei ce va urma. Apropo, eşti englezoaică, nu-i aşa?

— Da.

— Şi totuşi ai un uşor accent american.

— Cea mai bună prietenă a mea din spital era o micuţă americană. Cred că m-am molipsit de la ea. Pot să scap foarte uşor de el.

— Dimpotrivă, ţi-ar fi mult mai simplu să treci drept americană. Detaliile trecutului dumitale din Anglia ar putea fi mai dificil de susţinut. Da, cred că va fi categoric mai bine. Apoi…

— Un moment, domnule Whittington! Am impresia că luaţi drept sigur consimţământul meu.

Whittington păru surprins.

— Cred că nu te gândeşti să refuzi? Te asigur că aşezământul doamnei Colombier este o instituţie de prima mână şi absolut ortodoxă. Iar condiţiile sunt dintre cele mai generoase.

— Exact, spuse Tuppence. Tocmai asta e. Condiţiile sunt aproape prea generoase, domnule Whittington. Nu văd nicicum de ce merit să vă cheltuiţi banii pe mine.

— Nu? Rosti încetişor Whittington. Bine, am să-ţi spun. Nu încape îndoială că aş putea găsi pe altcineva pentru o sumă mult mai mică. Tot ceea ce îmi trebuie şi sunt dispus să plătesc, este o doamnă tânără, suficient de inteligentă şi cu prezenţă de spirit ca să-şi joace bine rolul, şi, în plus, să fie destul de discretă ca să nu pună multe întrebări.

Tuppence zâmbi uşor. Înţelese că Whittington punctase.

— Mai e ceva. Până acum n-aţi spus nimic despre domnul Beresford. Rolul lui care e?

— Domnul Beresford?

— Partenerul meu, explică Tuppence, cu demnitate. Ne-aţi văzut ieri împreună.

— Ah, da. Mă tem, însă, că nu vom avea nevoie de serviciile lui.

— În cazul ăsta, s-a terminat. Tuppence se ridică. Ori amândoi, ori niciunul. Îmi pare rău… Dar aşa stă treaba. Bună ziua, domnule Whittington.

— Aşteaptă o clipă. Să vedem dacă putem face ceva. Ia loc din nou, domnişoară… Se opri, întrebător.

Prin conştiinţa lui Tuppence trecu un junghi când îşi reaminti de arhidiacon. Se aruncă în grabă asupra primului nume care îi veni în minte.

— Jane Finn, spuse ea repede, apoi se opri cu gura căscată în faţa efectului pe care îl produseseră aceste două cuvinte.

Toată amabilitatea de pe chipul lui Whittington dispăru ca prin farmec. Era roşu de mânie, şi pe frunte venele i se umflaseră gata să crape. Iar în spatele tuturor acestora

stătea la pândă un soi de spaimă neîncrezătoare. Se aplecă în faţa şi sâsâi cu răutate:

— Aşadar, ăsta-i micul dumitale joc, nu-i aşa?

Tuppence, deşi total debusolată, îşi păstră capul. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce vroia el să spună, însă, cum de fel era iute la minte, înţelese că era imperios necesar s-o ţină pe-a ei.

Whittington continuă:

— Te-ai jucat tot timpul cu mine de-a şoarecele şi pisica, nu-i aşa? Ai ştiut tot timpul ce vroiam de la dumneata, dar ai continuat comedia. Aşa-i? Se calmase. Din obraji îi dispăruse roşeaţa. O privi scrutător. Cine a pălăvrăgit? Rita?

Tuppence scutură din cap. Nu ştia cât mai putea să-şi susţină minciuna, însă îşi dădea seama că era important să n-o amestece pe acea necunoscută Rita în povestea asta.

— Nu, răspunse ea, cinstit. Rita nu ştie nimic despre mine.

Ochii lui scormoneau într-ai ei ca nişte sfredele.

— Cât de multe ştii? Strigă el.

— În realitate, foarte puţin, răspunse Tuppence, şi fu mulţumită să constate că neliniştea lui Whittington în loc să scadă, spori. Gândul că ştia mai multe decât era dispusă să recunoască, părea să-l frământe.

— Oricum, ai ştiut destule ca să vii aici să trânteşti numele asta.

— Ar putea fi chiar numele meu, plusă Tuppence.

— E de conceput, nu-i aşa, că ar exista două fete cu un nume ca ăsta?

— Sau s-ar putea să-l fi nimerit din întâmplare, continuă Tuppence ameţită de succesul sincerităţii.

Domnul Whittington bătu cu pumnii în masă.

— Lasă prostiile! Ce ştii? Şi cât vrei?

Ultimele trei cuvinte aprinseră puternic imaginaţia lui Tuppence, mai ales după un mic dejun sărăcăcios şi o cină cu cornuri din seara precedentă. Prezentul ei rol era mai degrabă de ordinul riscului decât al aventurii, dar nu dădu

înapoi. Se ridică şi zâmbi cu aerul cuiva ce se ştie stăpân pe situaţie.

— Dragul meu domn Whittington, spuse, să jucăm cu cărţile pe faţă… Vă rog nu mai fiţi atât de supărat. M-aţi auzit ieri spunând că mi-am propus să trăiesc din expediente. Am impresia că acum v-am dovedit că am câteva expediente din care să trăiesc. Admit că am avut cunoştinţe de un anumit nume, dar poate că aici se sfârşeşte această cunoştinţă.

— Da… Dar poate că nu, mârâi Whittington.

— Insistaţi în a mă judeca greşit, spuse Tuppence şi oftă încetişor.

— Cum ţi-am spus şi mai înainte, lasă prostiile şi revino la subiect. Nu poţi să te joci de-a inocenta cu mine. Cunoşti mult mai mult decât eşti dispusă să recunoşti.

Tuppence tăcu o clipă, pierdută în admiraţia propriei ingenuităţi, apoi rosti moale:

— N-aş vrea să vă contrazic, domnule Whittington.

— Am ajuns, deci, la veşnica problemă: cât?

Tuppence era în dilemă. Până acum îl prostise cu succes pe Whittington, dar ca să indice o sumă concretă, imposibilă, putea trezi suspiciuni. Creierul îi fu fulgerat de-o idee.

— Să presupunem că cerem ceva mai puţin pe loc, şi discutăm mai pe larg problema mai târziu?

Whittington îi aruncă o privire urâtă.

— Şantaj, ai?

Tuppence zâmbi dulce.

— Nu, nu! Să-i spunem… Plata în avans a serviciilor?

Whittington mârâi.

— Ştiţi, explică Tuppence la fel de dulce. Sunt topită după bani.

— Eşti culmea culmilor, asta eşti! Mormăi Whittington, cu un soi de admiraţie involuntară. M-ai dus perfect de nas. Credeam că eşti doar o puştoaică bleguţă cu atâta minte cât îmi trebuie pentru scopul meu.

— Viaţa e plină de surprize, filosofă Tuppence.

— Oricum, continuă Whittington, cineva trebuie să fi vorbit. Dumneata spui că nu Rita. Să fi fost…? Da, intră!

Funcţionarul intră discret în încăpere şi depuse o hârtie la vederea patronului său.

— Chiar acum a sosit un mesaj telefonic pentru dumneavoastră, domnule.

Whittington îl smulse şi îl citi. Fruntea i se încruntă.

— Se face, Brown. Poţi să pleci.

Funcţionarul se retrase, închizând uşa în urma lui. Whittington se întoarse spre Tuppence.

— Vino mâine la aceeaşi oră. Acum sunt ocupat. Pentru început, uite cincizeci.

Numără rapid câteva bancnote şi le împinse pe masă spre Tuppence, apoi se ridică, evident nerăbdător s-o vadă plecată.

Fata numără banii cu aerul unui om de afaceri, îi băgă în geantă şi se ridică.

— Bună ziua, domnule Whittington, spuse politicoasă. Sau mai degrabă, au revoir.

— Exact. Au revoir! Whittington arăta din nou aproape simpatic, schimbare care-i trezi lui Tuppence o uşoară presimţire. Au revoir, isteaţa şi încântătoarea mea tânără doamnă.

Tuppence coborî sprintenă scările. Era stăpânită de-un elan sălbatic. Ceasul din împrejurimi arăta că mai erau cinci minute până la douăsprezece.

— Să-i facem lui Tommy o surpriză! Şopti Tuppence şi opri un taxi.

Taxiul opri în faţa staţiei de metrou. Tommy tocmai ieşea pe uşa staţiei. Cu ochii căscaţi atât cât se putea, alergă spre Tuppence şi o ajută să coboare. Fata îi zâmbi cu afecţiune şi rosti pe un ton uşor afectat.

— Vrei să plăteşti tu, bătrâne? N-am mai mărunt de cinci lire!

Capitolul III. Un eşec.

Momentul n-a fost atât de triumfal precum ar fi trebuit să fie. În primul rând, resursele buzunarelor lui Tommy erau întrucâtva limitate. În final, doamna adună acele ordinare două pence, iar şoferul, ţinând încă în mână o varietate mare de monede, era îndemnat s-o ia din loc, ceea ce şi făcu după ce trase o înjurătură înfundată referitoare la ce primise de la domnul.

— Cred că i-ai dat prea mult, Tommy, spuse Tuppence cu inocenţă. Am impresia că vrea să-ţi dea restul.

Probabil această remarcă îl făcu pe taximetrist s-o ia din loc.

— Ei bine, începu domnul Beresford, dându-şi în sfârşit, frâu liber sentimentelor ce… Dracu, pentru ce ţi-a trebuit să iei un taxi?

— M-am temut să nu întârzii şi să te fac să aştepţi, rosti blând Tuppence.

— Te-ai… Temut. Să. Nu. Întârzii? Oh, Doamne, mă las bătut!

— Şi, cu adevărat, n-aveam mai mărunt de o hârtie de cinci lire, continuă Tuppence deschizându-şi foarte larg ochii.

— Ţi-ai jucat foarte bine rolul, băbuţo, oricum, tipul nu s-a lăsat dus… N-a crezut nici o clipă!

— Nu, spuse Tuppence pe gânduri, n-a crezut. Asta-i partea curioasă când spui adevărul. Nimeni nu te crede. Am aflat asta de dimineaţă. Şi acum, hai să prânzim. Ce zici de Savoy?

Tommy rânji:

— Ce zici de Ritz?

— Dacă mă gândesc mai bine, aş prefera Piccadilly. E mai aproape. Nu o să trebuiască să luăm iar un taxi. Să mergem.

— E un nou gen de umor? Sau chiar te-ai scrântit?

— Ultima supoziţie e cea corectă. Am dat de bani şi şocul a fost prea mare pentru mine! Pentru această formă particulară de dereglare mintală, un medic cu renume

recomandă în mod nelimitat hors d'oeuvre, homar l'américaine, pui Newberg şi Pêche Melba! Să mergem şi să le luăm!

— Tuppence, fato, ce s-a întâmplat de fapt cu tine?

— Oh, necredinciosule! Tuppence îşi desfăcu larg poşeta. Uite aici, şi aici, şi aici!

— Sfinte Isuse! Nu mai vântura aşa marafeţii ăştia falşi.

— Nu sunt deloc falşi. Sunt cum nu se poate mai adevăraţi!

Tommy mormăi.

— Trebuie că m-am îmbătat fără să ştiu! Visez, Tuppence, sau văd cu adevărat o grămadă de hârtii de cinci lire pe care-i fluturi într-un mod periculos?

— Chiar aşa! Şi acum, mergem să mâncăm?

— Merg oriunde. Dar ce-ai făcut? Ai spart o bancă?

— Toate la timpul lor. Ce loc teribil e Piccadilly Circus! Uite un autobuz uriaş care vine spre noi. Ar fi prea cumplit să strivească bancnote de cinci lire!

— Braserie? Întrebă Tommy după ce ajunseră în siguranţă pe trotuarul de vizavi.

— Ceva mai scump, obiectă Tuppence.

— Asta-i doar o extravaganţă de femeie neserioasă. Hai la parter.

— Eşti sigur că acolo am să găsesc tot ce-mi doresc?

— Adică acel indigest meniu pe care tocmai l-ai înşirat? Bine-nţeles că ai să găseşti… Sau, în orice caz, ceva tot atât de bun pentru tine. Şi acum, povesteşte-mi, spuse Tommy, incapabil să-şi mai reprime curiozitatea, ce îl ardea, în timp ce erau înconjuraţi de mulţimea de hors d'oeuvre visate de Tuppence.

Domnişoara Cowley îi povesti.

— Şi partea curioasă e, sfârşi Tuppence, că eu chiar am inventat numele de Jane Finn! Nu mi l-am dat pe al meu din cauza bietului meu tată… În cazul în care aş fi intrat în vreun bucluc.

— S-ar putea să fie aşa, spuse încet Tommy, dar nu l-ai inventat.

— Ce?

— Nu. Eu ţi l-am spus. Nu-ţi aminteşti, ţi-am spus ieri că am trecut pe lângă doi tipi ce vorbeau despre o femeie pe nume Jane Finn? De asta ţi-a venit exact la ţanc numele în minte.

— Da. Acum îmi amintesc. Ce extraordinar… Tuppence se cufundă în tăcere. Apoi îşi reveni brusc: Tommy!

— Da?

— Cum arătau cei doi tipi pe lângă care ai trecut?

Tommy se încruntă într-un efort de a-şi aduce aminte.

— Unul era un tip solid. Proaspăt bărbierit, parcă… Şi brunet.

— Asta e el, strigă Tuppence într-un limbaj negramatical. Ăsta-i Whittington! Şi celălalt cum era?

— Nu-mi aduc aminte. Nu l-am remarcat în mod deosebit. Ceea ce mi-a atras atenţia a fost, de fapt, numele străin.

— Şi se mai spune că nu există coincidenţe! Tuppence îşi atacă fericită Pêche Melba.

Însă Tommy deveni serios.

— Ascultă, Tuppence, fată bătrână, unde duc toate astea?

— La mai mulţi bani, răspunse asociata sa.

— Asta ştiu. Ai în cap o singură idee. Eu mă refeream la altceva. Care e următorul pas? Cum ai de gând să conduci jocul?

— Oh! Tuppence lăsă linguriţa jos. Ai dreptate, Tommy, e puţin mai complicat.

— În afară de asta, n-ai să-l poţi păcăli o veşnicie, să ştii. Mai devreme sau mai târziu ai s-o dai în bară. Şi, oricum, nu sunt sigur dacă şantajul nu se pedepseşte de lege, să ştii.

— Prostii. Şantaj e atunci când pretinzi bani ca să nu dai în vileag ce ştii. Ori, eu nu am ce da în vileag pentru că, chiar nu ştiu nimic.

— Hm, spuse cu îndoială Tommy. Oricum, ce urmează să facem? Whittington era grăbit azi-dimineaţă, dar data

viitoare va dori să ştie ceva mai mult înainte de a scoate banii. Va dori să ştie cât ştii şi de unde ai obţinut informaţiile şi o grămadă de alte treburi la care n-ai să poţi face faţă. Cum ai să te descurci?

Tuppence se încruntă cu severitate.

— Trebuie să ne gândim. Comandă nişte cafea turcească, Tommy. Stimulează creierul. Oh, dragă, ce mult am mâncat!

— Parcă ai fi un porc pus la îngrăşat! Asta pot s-o spun şi despre mine, dar mă linişteşte gândul că meniul meu a fost mai judicios ales decât al tău. Două cafele. (Asta era pentru chelner.) Una turcească şi una franţuzească.

Tuppence îşi sorbi cafeaua cu un aer profund meditativ şi-l repezi pe Tommy când acesta vru să vorbească.

— Taci! Gândesc.

— Fumuri de Pithie, mormăi Tommy şi se cufundă iar în tăcere.

— Gata! Spuse, în cele din urmă, Tuppence. Am un plan. Ceea ce trebuie neapărat să facem este să aflăm cât mai multe despre povestea asta.

Tommy aplaudă.

— Nu fi ironic. Putem afla doar prin Whittington. Trebuie să descoperim unde locuieşte, ce face… De fapt, să-l spionăm. Eu nu pot s-o fac, pentru că mă cunoaşte, pe tine, însă, doar te-a zărit o clipă sau două atunci, la „Lyons”! Nu e posibil să te recunoască. În plus, bărbaţii tineri seamănă între ei.

— Contest eu vehemenţă această remarcă. Sunt convins că trăsăturile mele plăcute şi ţinuta distinsă m-ar singulariza în orice mulţime.

— Planul meu e următorul, continuă calmă, Tuppence. Mâine mă voi prezenta singură. Am să-l duc iar de nas, ca şi azi. Nu contează dacă n-am să-i mai storc nişte bani. Cele cincizeci de lire ne vor ajunge câteva zile.

— Sau chiar mai mult!

— Tu ai să-l pândeşti afară. Când ies din clădire, n-am să-ţi pot vorbi căci nu ştim dacă nu mă urmăreşte, însă am să mă

ascund undeva, prin apropiere, şi când iese şi el, am să scap o batistă, sau ceva în genul ăsta, şi tu o iei din loc!
— Încotro s-o iau din loc?
— După el, prostule! Ce zici de ideea mea?
— Treburi de genul ăsta le citeşti în cărţi. Eu unul cred că în viaţa reală te-ai simţi cam tâmpit să stai pe stradă ore întregi fără să faci nimic. Lumea s-ar întreba ce-i cu mine.
— Nu la oraş. Fiecare se gândeşte la problemele lui, e tot într-o grabă. Probabil nici nu-ţi va observa prezenţa.
— E a doua oară când faci o astfel de remarcă. Nu contează, te iert. Oricum, cred că va fi distractiv. Ce faci după-amiază?
— Păi, răspunse Tuppence, meditativ, mă gândisem la pălării! Sau poate la ciorapi de mătase! Sau poate…
— Opreşte-te! Cele cincizeci de lire au şi ele o limită! N-ar fi mai bine să cinăm şi să vedem un spectacol după aceea?
— Mai degrabă aşa.
Ziua se scurse într-un mod plăcut. Seara şi mai şi. Două bancnote de cinci lire fură iremediabil pierdute.
A doua zi, dimineaţa, se întâlniră conform programului dinainte stabilit şi o porniră către centrul comercial al Londrei. Tommy rămase pe trotuarul de vizavi, în timp ce Tuppence pătrundea în clădire.
Tommy se plimba încet de la un capăt la altul al străzii. Tocmai când ajunsese iar, în faţa clădirii, Tuppence traversă în grabă strada.
— Tommy!
— Da. Ce e?
— Locul e gol. Nu se aude nimic.
— Ciudat.
— Nu-i aşa? Vino cu mine, să mai încercăm o dată.
Tommy o urmă. La etajul trei întâlniră un funcţionar ce tocmai ieşea dintr-un birou. Bărbatul ezită o clipă, apoi i se adresă lui Tuppence.
— Căutaţi „Esthonia Glassware”?
— Da, vă rog.

— S-a închis. Încă de ieri după-amiaza. Se spune că firma a dat faliment. Eu personal habar n-aveam de asta. Oricum, spaţiul a rămas de închiriat.

— M… mulţumesc, se bâlbâi Tuppence. Presupun că nu cunoaşteţi adresa domnului Whittington.

— Mă tem că nu. Au plecat în mare grabă.

— Vă mulţumim foarte mult, spuse Tommy. Vino, Tuppence.

Coborâră din nou în stradă şi se uitară prostiţi unul la altul.

— Ţi-a tras clapa, spuse într-un târziu Tommy.

— Şi n-am bănuit nici o clipă, se văită Tuppence.

— Fruntea sus, băbuţo, n-ai încotro.

— Oare? Bărbia mică a lui Tuppence se ridică hotărâtă. Crezi că ăsta e sfârşitul? Ei bine, te înşeli. E doar începutul!

— Începutul cui?

— Al aventurii noastre! Tommy, nu-ţi dai seama, dacă s-au speriat într-atât încât să fugă în felul acesta, asta dovedeşte că există ceva foarte serios în afacerea cu această Jane Finn! Ei bine, o să-i dăm de capăt. O să le dăm de urmă şi lor. Vom fi cu adevărat copoi.

— Da, dar n-a mai rămas nimeni de adulmecat.

— Nu, tocmai de asta va trebui s-o luăm de la capăt, împrumută-mi bucăţica de creion. Mulţumesc. Aşteaptă o clipă… Nu mă întrerupe. Gata! Tuppence înapoie creionul şi privi hârtia pe care scrisese ceva, cu un aer satisfăcut.

— Ce e asta?

— Un anunţ.

— Ai de gând să dai, totuşi, anunţul ăla la ziar?

— Nu, ăsta-i altul. Îi întinse foaia de hârtie.

Tommy citi cu glas tare: „DORIM orice informaţie referitoare la Jane Finn. Adresaţi-vă T. A.”

Capitolul IV. Cine este Jane Finn?

Ziua următoare trecu greu. Cheltuielile trebuiau reduse. Drămuite cu grijă, cele patruzeci de lire aveau să ajungă mult timp. Din fericire, vremea era frumoasă, iar „mersul

pe jos, ieftin”, decretă Tuppence. Serile se recreau la un cinematograf de la periferia Londrei.

Ziua deziluziei fusese miercuri. Joi apăru deja anunţul. Era de aşteptat ca vineri să ajungă scrisorile în camera lui Tommy.

Printr-o promisiune pe cuvânt de onoare, rămase stabilit ca nici o scrisoare de acest fel să nu fie desfăcută, în cazul în care ar fi sosit, ci să fie adusă la National Gallery, unde colega lui avea să-l aştepte la ora zece.

Tuppence ajunse prima la întâlnire. Se instală într-un scaun de catifea roşie şi privea picturile de Turner fără să le vadă, până zări chipul familiar intrând în sală.

— Ei?

— Ei, i-o întoarse provocator domnul Beresford. Care e tabloul tău preferat?

— Nu fi mizerabil! Avem vreun răspuns?

Tommy scutură din cap cu o profundă şi oarecum prea regizată melancolie.

— N-am vrut să te descurajez, băbuţo, spunându-ţi-o dintr-odată. E rău de tot. Atâţia bani aruncaţi. Oftă. Totuşi, asta e! Anunţul a apărut şi n-au sosit decât două răspunsuri.

— Tommy, diavole! Tuppence aproape că gemu. Dă-mi-le. Cum ai putut să fii atât de josnic?!

— Limbajul, Tuppence, limbajul! La National Gallery lumea e foarte selectă. E un aşezământ guvernamental, să ştii. Şi, cum ţi-am mai atras odată atenţia, pentru o fiică de cleric…

— Ar trebui să fiu pe scenă! Încheie Tuppence cu un gen de lătrat.

— Nu asta intenţionam să spun. Dar dacă eşti convinsă că după disperare, ai gustat din plin bucuria pe care, cu generozitate, ţi-am oferit-o pe gratis, să mergem să mâncăm, cum ne-a fost vorba.

Tuppence îi smulse fără pic de politeţe cele două plicuri şi le cercetă cu atenţie.

— Asta-i hârtie fină. Arată grozav. O vom păstra la urmă şi o vom deschide mai întâi pe cealaltă.

— Ai dreptate. Unu, doi, trei, şi!

Cu degetul mic, Tuppence desfăcu plicul şi îi scoase conţinutul.

„Stimate domn, Referitor la anunţul dumneavoastră din ziarul de azi-dimineaţă, s-ar putea să vă fiu de ajutor. Poate veţi dori să veniţi să ne întâlnim la adresa de mai jos, mâine dimineaţă la ora unsprezece.

Al dumneavoastră sincer, A. CARTER.”

— 27, Carshalton Gardens, spuse Tuppence, referindu-se la adresă. Asta e spre Gloucester Road. Avem timp berechet dacă luăm metroul.

— Ceea ce urmează e planul de campanie. E rândul meu să deschid ofensiva. Odată ajuns în prezenţa domnului Carter, el şi cu mine ne dăm unul altuia bună ziua, aşa cum se cuvine. Apoi, el spune: „Luaţi loc, vă rog, domnule… Ăă? „La care eu răspund prompt şi cu subînţeles: „Edward Whittington”. Domnul Carter se face roşu ca focul la faţă şi şopteşte: „Cât?” Băgând în buzunar obişnuita taxă de cincizeci de lire, ies şi mă întâlnesc cu tine afară, în stradă, şi o pornim spre următoarea adresă, unde repetăm performanţa.

— Nu fi absurd, Tommy. Să trecem la următoarea scrisoare. Oh, asta e de la Ritz!

— O sută de lire în loc de cinzeci!

— O voi citi eu: „Stimate domn. Am citit anunţul dumneavoastră. Aş fi bucuros dacă veţi veni cam prin jurul prânzului.

Al dumneavoastră sincer, JULIUS P. HERSHEIMMER”

— Ha! Rosti Tommy. Chiar miros eu un prost? Sau e doar un milionar american cu o descendenţă nefericită? În orice caz, vom fi acolo la ora prânzului? Ora e numai bună… Frecvent, rămâne mâncare pe gratis pentru două persoane.

Tuppence îl aprobă.

— Şi acum, la domnul Carter. Va trebui să ne grăbim.

Carshalton Terrace se dovedi mai presus de o înşiruire a ceea ce Tuppence numea „case de nobili”. Sunară la nr. 27

şi le deschise o servitoare drăguţă. Părea atât de respectabilă încât inima lui Tuppence se strânse. Ca răspuns la întrebarea lui Tommy dacă domnul Carter e acasă, femeia îi introduse într-un mic birou de la parter şi-i lăsă acolo. Abia trecu un minut până ce uşa se deschise din nou, şi un bărbat înalt, cu o faţă prelungă ca de şoim şi atitudine obosită intră în încăpere.

— Domnul T. A? Întrebă şi zâmbi. Avea un zâmbet deosebit de atrăgător. Vă rog să luaţi loc amândoi.

Se supuseră. Ei însuşi îşi trase un scaun în faţa lui Tuppence şi-i zâmbi încurajator. Zâmbetul lui avea ceva aparte care o făcu pe tânăra fată să-şi piardă obişnuitul aplomb.

Cum el nu părea înclinat să deschidă discuţia, Tuppence se văzu obligată să înceapă:

— Vrem să ştim… Adică, vreţi să fiţi atât de amabil încât să ne spuneţi tot ce ştiţi despre Jane Finn?

— Jane Finn? Ah! Domnul Carter păru să reflecteze. Ei bine, problema e, ce ştiţi voi despre ea?

Tuppence îşi îndreptă spatele.

— Nu văd ce are una cu alta.

— Nu? Dar are, să ştii, chiar că are. Zâmbi din nou în felul său obosit şi continuă gânditor. Aşa că am ajuns de unde am plecat. Ce ştiţi voi despre Jane Finn? Ei, hai, rosti el văzând că Tuppence tăcea. Ceva trebuie să ştiţi din moment ce aţi dat amândoi anunţul ăsta. Se aplecă uşor în faţă, iar în glasul lui istovit se strecură o undă persuasivă. Dacă îmi spuneţi…

Personalitatea domnului Carter avea ceva magnetic. Cu un efort, Tuppence se scutură şi spuse:

— Nu putem face asta, nu-i aşa, Tommy?

Însă spre surprinderea ei, tovarăşul ei nu-i răspunse. Ochii lui erau aţintiţi asupra domnului Carter, iar când vorbi, glasul său avea o neobişnuită notă de deferenţă.

— Aş spune că puţinul pe care-l ştim, nu va fi suficient pentru dumneavoastră. Dar vi-l încredinţăm, aşa cum e.

— Tommy! Strigă Tuppence uimită.

Domnul Carter se lăsă cu toată greutatea în scaun. În ochii săi se putea citi o întrebare.

Tommy dădu din cap.

— Da, domnule, v-am recunoscut imediat. V-am văzut în Franţa, când lucram pentru Intelligence Service. De cum aţi intrat în cameră am ştiut…

Domnul Carter ridică mâna.

— Fără nume, te rog. Aici sunt cunoscut ca domnul Carter. Apropo, asta e casa verişoarei mele. A fost de acord să mi-o pună la dispoziţie ori de câte ori e cazul de o problemă pe linie strict neoficială. Ei, şi acum, se uită de la unul la altul, care din voi îmi spune povestea?

— Foc, Tuppence! Ordonă Tommy. Tu ai fost protagonista.

— Da, micuţă doamnă, dă-i drumul.

Supusă, Tuppence îi dădu drumul derulând întreaga poveste începând de la constituirea „Tinerii Aventurieri Ltd.” şi până atunci.

Domnul Carter ascultă în linişte, revenind la atitudinea sa obosită. Din când în când îşi ducea mâna la gură ca pentru a ascunde un zâmbet. Când fata termină, dădu grav din cap.

— Nu mult. Dar sugestiv. Foarte sugestiv. Mă veţi scuza că mă exprim aşa, dar formaţi un tânăr cuplu ciudat. Nu ştiu… S-ar putea să reuşiţi acolo unde alţii au dat greş… Eu cred în noroc, să ştiţi… Întotdeauna am…

Se opri un moment, apoi continuă:

— Şi cum rămâne? Sunteţi puşi pe aventură. V-ar plăcea să lucraţi pentru mine? Totul este absolut neoficial, să ştiţi. Cheltuielile plătite şi o soldă moderată?

Tuppence se uită la el, buzele i se desfăcură iar ochii îi deveneau din ce în ce mai mari.

— Ce-ar trebui să facem? Suflă ea.

Domnul Carter zâmbi.

— Doar să continuaţi cu ce-aţi început. S-o găsiţi pe Jane Finn.

— Da, dar… Cine e Jane Finn?

Domnul Carter dădu din cap cu gravitate.

— Da, cred că aveţi dreptul să ştiţi asta.

Se lăsă din nou pe spate în scaun, puse picior peste picior, îşi lipi vârfurile degetelor şi începu cu glas monoton:

— Diplomaţia secretă (care, în treacăt fie zis, este mai întotdeauna o politică proastă) nu vă priveşte. E suficient să ştiţi că în primele zile ale anului 1915 a fost întocmit un anumit document. Era o înţelegere secretă… Un tratat… Numiţi-l cum vreţi. Tratatul fusese întocmit în America (pe atunci ţară neutră) şi era gata pentru a fi semnat de câţiva reprezentanţi. A fost trimis în Anglia printr-un mesager, special selectat în acest scop, un tânăr coleg pe nume Danvers. Se spera ca întreaga afacere să fie ţinută în secret, să nu răsufle nimic. Speranţele de acest fel sunt de regulă sortite eşecului. Totdeauna există cineva care vorbeşte!

Danvers a plecat în Anglia cu „Lusitania”. Preţiosul document se afla într-un pacheţel impermeabil pe care îl purta pe piele. A fost acea călătorie în care „Lusitania” a fost torpilată şi s-a scufundat. Danvers era pe lista celor dispăruţi. Mai târziu, cadavrul său a ieşit la suprafaţă şi a fost identificat fără nici o urmă de dubiu. Însă pacheţelul impermeabil dispăruse!

Problema se punea dacă-i fusese luat, sau dacă el însuşi îl dăduse altcuiva spre păstrare. Câteva mici incidente au venit să confirme a doua ipoteză. În cele câteva momente după torpilare, în timp ce bărcile de salvare erau lansate cu toată viteza la apă, Danvers fusese observat vorbind cu o tânără americană. Nimeni nu l-a văzut în realitate dând ceva fetei, dar e posibil s-o fi făcut-o cumva. Mi se pare foarte probabil să-i fi încredinţat pachetul, pornind de la convingerea că ea, ca femeie, avea şanse mai mari să-l aducă în siguranţă la ţărm.

Dacă e aşa, unde e fata şi ce s-a întâmplat cu hârtiile? Mai târziu, din America ne-a parvenit informaţia că Danvers

fusese tot timpul urmărit îndeaproape. Era fata asta în legătură cu duşmanii lui? Sau a fost şi ea, la rândul ei, urmărită, fie că a fost păcălită, fie a fost forţată „să dea preţiosul pachet?

Mult timp ne-am căznit să dăm de urma fetei, o treabă care s-a dovedit extrem de dificilă. Numele ei era Jane Finn şi figura pe lista celor salvaţi, a supravieţuitorilor, dar fata însăşi pare să se fi evaporat cu totul. Cercetările privind trecutul ei nu ne-au ajutat prea mult. Era orfană şi fusese educatoare la o mică şcoală din Vest. Avea paşaport pentru Paris, unde urma să se angajeze printre personalul unui spital. Îşi oferise serviciile ca voluntară şi, după o scurtă corespondenţă, fusese acceptată. Văzând numele ei pe lista supravieţuitorilor de pe „Lusitania", conducerea spitalului a fost, normal, foarte surprinsă că nu s-a prezentat să-şi ia postul în primire şi că nu s-a mai auzit nimic despre ea.

Ei bine, s-a făcut totul, pentru a se da de urma tinerei, dar în zadar. Am căutat-o prin toată Irlanda, însă n-am putut afla nimic despre ea din momentul în care a pus piciorul în Anglia. Tratatul secret n-a fost folosit în nici un fel, ceea ce putea foarte simplu să se întâmple, şi, de aceea, am ajuns la concluzia că, totuşi, Danvers l-a distrus. Războiul a intrat într-o nouă fază, aspectul diplomatic a luat o nouă întorsătură şi tratatul n-a mai fost niciodată redactat din nou. Zvonurile cu privire la existenţa lui au fost negate puternic. Dispariţia fetei a fost dată uitării şi întreaga afacere s-a clasat.

Domnul Carter făcu o pauză, iar Tuppence izbucni nerăbdătoare:

— Dar atunci de ce se reia totul? Războiul s-a terminat.

În atitudinea domnului Carter apăru o undă de nelinişte.

— Pentru că, se pare că, totuşi, documentul nu a fost distrus, ceea ce ar putea face ca astăzi el să capete o cu totul altă semnificaţie, extrem de primejdioasă.

Tuppence tresări. Domnul Carter dădu din cap.

— Da, în urmă cu cinci ani, acest tratat secret era o armă în mâinile noastre; astăzi e o armă împotriva noastră. A fost o gafă enormă, în cazul în care conţinutul său s-ar da publicităţii, asta ar însemna dezastrul… Ar putea duce la izbucnirea unui nou război… De data asta nu cu Germania! Asta e posibilitatea extremă şi, personal, nu cred în ea, însă documentul va implica o seamă de oameni de stat englezi pe care nu vrem cu nici un chip să-i vedem discreditaţi în momentul de faţă. Căci indignarea laburiştilor va fi de nestăvilit, iar un guvern laburist în această conjunctură ar însemna, după părerea mea, o mare destabilizare a comerţului britanic, dar asta e doar o bagatelă faţă de pericolul real.

Se opri, apoi rosti încetişor:

— Probabil aţi auzit, sau aţi citit, că în spatele tulburărilor muncitoreşti, ale laburiştilor se află influenţa bolşevică.

Tuppence confirmă.

— Ăsta e adevărul. Aurul bolşevic e strecurat în ţara noastră cu scopul de a alimenta o revoluţie. Şi există un anumit om, un om al cărui nume adevărat nu-l cunoaştem, care lucrează din umbră pentru propriile lui interese. În spatele tulburărilor laburiste stau bolşevicii… Dar, în spatele bolşevicilor stă acel om. Cine e? Nu ştim. Se vorbeşte de el întotdeauna ca despre „Domnul Brown”. Însă un lucru e sigur, el este maestrul criminal al acestei epoci. Conduce o organizaţie extraordinar de puternică. Cea mai mare parte din propaganda pentru pace din timpul războiului a fost iniţiată şi finalizată de el. Are spioni pretutindeni.

— E un neamţ naturalizat? Întrebă Tommy.

— Dimpotrivă, am motive să cred că e englez. A fost pro-german, cum ar fi putut fi pro-bur. Ce caută să obţină, nu ştim… Probabil puterea supremă pentru el însuşi, ceea ce ar fi unic în istorie. Nu avem nici un indiciu privind adevărata lui personalitate. Se zice că nici măcar cei care îl slujesc nu i-o cunosc. Ori de câte ori, ne-am încrucişat cu

urmele lui, întotdeauna a jucat un rol secundar. Altcineva deţinea rolul de şef. Ca după aceea să aflăm, de fiecare dată, că se ascunsese sub o înfăţişare complet insignifiantă, un servitor sau un mărunt funcţionar, care rămânea în umbră, nebăgat în seamă, şi că lunecosul domn Brown ne scăpase iar printre degete.

— Oh! Tuppence sări în picioare. Mă întreb…

— Da?

— Mi-am amintit de biroul domnului Whittington. Funcţionarul… El l-a numit Brown. Nu credeţi…

Carter dădu gânditor din cap.

— Tot ce se poate. Lucrul curios este că acest nume e frecvent menţionat. O idee genială. Îl poţi descrie foarte bine?

— Nici nu l-am băgat în seamă. Era cum nu se poate mai şters… O figură oarecare.

Domnul Carter oftă în stilul lui obosit.

— Asta e invariabila descriere a domnului Brown! I-a adus un mesaj telefonic numitului Whittington, nu-i aşa? Ai observat vreun telefon în biroul de primire?

Tuppence se gândi.

— Nu, nu cred să fi fost.

— Exact. Acel „mesaj” a fost calea prin care domnul Brown i-a transmis un ordin subordonatului său. Desigur că auzise întreaga discuţie. Nu-i aşa că după aceea Whittington ţi-a înmânat banii şi ţi-a spus să revii a doua zi?

Tuppence confirmă.

— Da, a fost fără îndoială mâna domnului Brown! Domnul Carter făcu o mică pauză. Ei bine, asta e, vedeţi acum împotriva cui aveţi de gând să luptaţi? E posibil să fie cel mai mare creier al epocii. Nu-mi prea place asta, să ştiţi. Sunteţi atât de tineri, amândoi. N-aş vrea să vi se întâmple ceva.

— Nu o să ni se întâmple, îl asigură Tuppence, hotărâtă.

— Voi avea eu grijă de ea, domnule, spuse Tommy.

— Iar eu voi avea grijă de tine, i-o întoarse Tuppence, deranjată de afirmaţia lui pur bărbătească.

— Bine, în cazul ăsta o să aveţi grijă unul de celălalt, spuse zâmbind domnul Carter. Să revenim la afacerea noastră. În jurul acestui tratat secret e un mister pe care încă nu l-am putut desluşi. Am fost ameninţaţi cu el… În termeni direcţi, clari. Elementele revoluţionare declară că se află în mâinile lor şi că-l vor da la iveală la momentul potrivit. Pe de altă parte, e limpede că se înşeală asupra anumitor paragrafe ale lui. Guvernul consideră că e doar un bluf din partea lor şi, indiferent dacă e sau nu aşa, a adoptat politica negării totale. Eu, însă, nu sunt atât de sigur. Există indicii, aluzii indiscrete, care par să confirme că ameninţarea e cu totul reală. Situaţia se prezintă ca şi cum s-ar fi pus mâna pe un document incriminatoriu care, însă, nu poate fi citit căci e cifrat… Însă mai ştim că tratatul nu a fost cifrat… N-ar fi fost în natura lucrurilor… Altfel s-ar fi şters în apă. Însă există altceva. Din câte ştim, s-ar putea foarte bine ca Jane Finn să fi murit… Însă eu nu cred. Curios este că ei încearcă să obţină de la noi informaţii despre fată.

— Ce?

— Da. Au ieşit la iveală câteva chestioare. Iar povestea dumitale, micuţă doamnă, îmi confirmă ideea. Ei ştiu că noi o căutăm pe Jane Finn. Ei bine, ei vor fabrica o Jane Finn a lor… Să zicem într-un pension din Paris. Tuppence se înfioră, iar domnul Carter zâmbi. Nimeni nu ştie nici măcar cum arată, aşa că treaba e O. K. E înarmată cu o poveste inventată, iar adevărata ei sarcină e să obţină cât mai multe informaţii cu putinţă de la noi. Înţelegeţi ideea?

— Deci, credeţi… Că vroiau să mă trimită la Paris pe post de Jane Finn? Întrebă Tuppence înfiorată în faţa acestei perspective.

Domnul Carter zâmbi mai obosit ca niciodată.

— Eu cred în coincidenţe, să ştii, spuse el.

Capitolul V. Domnul Julius P. Hersheimmer

— Ei bine, zise Tuppence, revenindu-şi, se pare că e cu adevărat aşa cum spuneţi.

Carter dădu din cap.

— Ştiu la ce te gândeşti. Şi eu sunt superstiţios. Norocul şi toate chestiile de genul ăsta. Se pare că soarta te-a ales să fii implicată în afacere.

Tommy îşi permise un chicot.

— Pe onoarea mea! Nu mă miră că Whittington s-a speriat în halul ăla când Tuppence i-a trântit numele ăsta. Şi eu aş fi făcut la fel. Însă, ascultaţi, domnule Carter, vă răpim o groază de timp. Ne puteţi da o idee, înainte de a pleca?

— Nu cred. Experţii mei au lucrat cu metode stereotipe şi au dat greş. Voi va trebui să vă folosiţi imaginaţia şi mintea liberă de orice încorsetări. Să nu fiţi descurajaţi dacă nu veţi reuşi nici voi. Căci există doar o probabilitate ca pacea să fie ameninţată.

Tuppence îşi încreţi fruntea a nedumerire.

— Când ai avut acea întrevedere cu Whittington, ei aveau timpul în faţă. Am informaţii că marea lovitură era planificată pentru primele zile ale anului nou. Însă guvernul lucrează la o iniţiativă legislativă care e strâns legată de ameninţarea grevistă. Se aşteaptă să fie încheiată curând, dacă nu s-o fi încheiat, şi, în felul acesta, e posibil ca lucrurile să ajungă la capăt. Eu aşa sper. Cu cât au ei timp mai puţin să-şi consolideze planurile, cu atât mai bine. Chiar vă avertizez că nu aveţi mult timp la dispoziţie şi că nu trebuie să vă dezumflaţi dacă daţi greş. Oricum, nu e o treabă uşoară. Asta e tot.

Tuppence se ridică.

— Cred că trebuie să tratăm ca între oameni de afaceri. Mai exact, în ce fel putem conta pe dumneavoastră, domnule Carter?

— Fonduri în limite rezonabile, informaţii detaliate asupra oricărei probleme şi nici o recunoaştere oficială. Vreau să spun că dacă daţi de vreun bucluc şi aveţi de-a face cu

poliţia, eu nu vă pot ajuta în nici un fel oficial. Vă descurcaţi singuri, cum ştiţi. Lucraţi pe contul vostru.

Tuppence dădu din cap cu înţelepciune.

— Asta am înţeles foarte bine. Când voi avea timp de gândire, am să întocmesc o listă cu lucrurile pe care aş vrea să le ştiu. Acum… Despre bani…

— Da, domnişoară Tuppence. Vrei să-mi spui cât?

— Nu chiar. Deocamdată avem destui, dar când vom avea nevoie…

— Vă vor sta la dispoziţie.

— Da, dar… Credeţi-mă, nu vreau să fiu nepoliticoasă cu guvernul dacă dumneavoastră nu sunteţi oficial implicat, însă, să ştiţi, îţi ia al dracului de mult timp ca să-i primeşti. Dacă va trebui să completăm un formular albastru şi apoi să-l trimitem, ca, după aceea, să primim unul verde, şi tot aşa… Ei bine, n-or să ne fie de prea mare folos.

Domnul Carter râse din toată inima.

— Nici o grijă, domnişoară Tuppence. O să-mi trimiteţi o cerere personală aici, iar banii, în numerar, vă vor parveni prin poştă. În ceea ce priveşte salariul, ce-ai zice de o cotă de trei sute pe an? Şi, bine-nţeles, o sumă egală şi pentru domnul Beresford.

Tuppence zâmbi luminos…

— E grozav. Sunteţi foarte amabil. Ador banii! Am să ţin o evidenţă de toată frumuseţea a cheltuielilor noastre… Toate debitele şi creditele, balanţa am s-o trec în dreapta, iar dedesubt am să trag o linie roşie şi voi scrie totalurile. Când îmi pun mintea, ştiu să fac bine toate astea.

— Sunt convins. Ei bine, la revedere, şi succes la amândoi.

Le întinse mâna şi, în clipa următoare, cei doi coborau treptele casei din Carshalton Terrace 27 cu capul vâjâindu-le.

— Tommy, să-mi spui imediat cine e domnul Carter!

Tommy îi şopti la ureche un nume.

— Oh! Exclamă Tuppence, impresionată.

— Şi pot să-ţi spun, băbuţo, că-i cineva!

— Oh! Rosti Tuppence, din nou. Apoi adăugă reflectând. Îmi place de el, ţie nu? Pare atât de obosit şi apatic, şi totuşi, simţi că dincolo de asta se ascund o tărie de oţel, un spirit pătrunzător şi multă energie. Oh! Ciupeşte-mă, Tommy, chiar ciupeşte-mă. Nu pot să cred că e adevărat!

Domnul Beresford se execută.

— Au! Nici chiar aşa! Da, nu e un vis. Avem o slujbă!

— Şi încă ce slujbă! Asociaţia noastră chiar a început să funcţioneze!

— E mult mai respectabil decât credeam că va fi, rosti Tuppence pe gânduri.

— Din fericire, nu împărtăşesc pasiunea ta pentru crime! Cât e ceasul? Hai să mâncăm… Oh!

Acelaşi gând îi fulgeră pe amândoi. Primul care îi dădu glas, fu Tommy.

— Julius P. Hersheimmer?

— Nici măcar nu i-am spus domnului Carter despre el!

— Ei, nici nu era mult de spus… Mai întâi să-l vedem. Vino, ar fi mai bine să luăm un taxi!

— Cine-i acum extravagantul?

— Nu uita. Toate cheltuielile sunt plătite. Executarea!

— Oricum, efectul va fi mai mare dacă ne facem intrarea aşa. Se aşează confortabil. Sunt sigură că şantajiştii nu coboară niciodată din autobuz!

— Am încetat să mai fim şantajişti, o atenţionă Tommy.

— Eu nu sunt aşa sigură, răspunse Tuppence pe un ton sumbru.

Întrebând de domnul Hersheimmer, fură imediat conduşi la apartamentul acestuia. O voce nerăbdătoare strigă „intră”, şi băiatul care îi însoţise se dădu la o parte şi le făcu loc să treacă.

Domnul Julius P. Hersheimmer era cu mult mai tânăr decât şi-l imaginaseră Tuppence şi Tommy. Fata îi dădu treizeci şi cinci de ani. Era de înălţime medie, bine clădit şi cu maxilarul pătrat şi puternic. Chipul său era bătăios, dar

plăcut. Nimeni nu l-ar fi putut lua drept altceva decât american, deşi vorbea cu un accent foarte slab.

— Aţi primit biletul meu? Staţi jos şi povestiţi-mi absolut tot ce ştiţi despre verişoara mea.

— Verişoara dumneavoastră?

— Clar. Jane Finn.

— E verişoara dumneavoastră?

— Tatăl meu şi mama ei erau fraţi, explică domnul Hersheimmer, meticulos.

— Oh! Exclamă Tuppence. Înseamnă că ştiţi unde e?

— Nu! Domnul Hersheimmer bătu cu pumnul în masă. Al naibii să fiu dacă ştiu! Voi ştiţi?

— Noi am dat anunţ că vrem să primim informaţii, nu să dăm, spuse Tuppence severă.

— Presupun că ştiu asta. Ştiu să citesc. Însă m-am gândit că poate vă interesează trecutul său şi că aţi putea şti unde se găseşte acum.

— Ei bine, nu ne-ar deranja să aflăm trecutul ei, rosti Tuppence, în grabă.

Însă domnul Hersheimmer păru să devină brusc bănuitor.

— Ia, ascultaţi! Aici nu suntem în Sicilia. Nu o să-mi cereţi o răscumpărare şi să mă ameninţaţi că o să-i tăiaţi urechile dacă refuz. Aici suntem în insulele britanice, aşa că lăsaţi-o baltă, altfel chem minunea aia de poliţist pe care îl văd afară, în Piccadilly.

Tommy se grăbi să explice.

— N-am răpit-o pe verişoara dumneavoastră. Dimpotrivă, încercăm s-o găsim. Pentru asta suntem angajaţi.

Domnul Hersheimmer se lăsă pe spate în scaun.

— Puneţi-mă în temă, rosti el scurt.

Tommy dădu curs cererii, expunându-i o versiune prudentă a dispariţiei lui Jane Finn şi a faptului că există posibilitatea ca ea să fie amestecată în „anumite jocuri politice”. Se prezentă pe sine şi pe Tuppence ca fiind „agenţi particulari”, plătiţi s-o găsească, şi adăugă că i-ar fi

recunoscători domnului Hersheimmer pentru orice detaliu pe care li l-ar putea furniza.

Gentlemanul dădu din cap aprobator.

— Cred că-i în regulă. Am fost un pic repezit. Dar Londra mă înnebuneşte! Eu cunosc doar bătrânelul meu New York. Puneţi-mi ce întrebări vreţi şi-am să vă răspund.

Asta îi paralizã preţ de o clipă pe „Tinerii Aventurieri”, însă Tuppence, revenindu-şi prima, se aruncă asupra lui cu o întrebare pe care şi-o amintea din lecturile romanelor poliţiste.

— Când aţi văzut ultima oară victima… Vreau să spun, pe verişoara dumneavoastră?

— N-am văzut-o niciodată, răspunse domnul Hersheimmer.

— Ce? Întrebă Tommy uimit.

Hersheimmer se întoarse spre el.

— Nu, domnule. Cum spuneam mai înainte, tatăl meu şi mama ei erau fraţi, aşa cum puteţi fi şi voi – Tommy nu corectă această interpretare – dar nu s-au înţeles întotdeauna. Iar când mătuşa mea s-a hotărât să se mărite cu Arnos Finn, care era un biet profesor în Vest, tatăl meu şi-a ieşit din minţi! A zis că dacă îşi pune mintea şi face avere, cum de altfel a şi făcut-o, nu va vedea un cent de la el. Urmarea a fost că mătuşa Jane a plecat în Vest şi n-am mai ştiut de atunci nimic despre ea.

Bătrânul s-a pus pe afaceri. S-a băgat în petrol, s-a vârât şi în oţel, s-a jucat puţin şi cu căile ferate şi pot spune că a pus pe picioare Wall Street! Făcu o pauză. Apoi a murit… Toamna trecută… Şi eu am rămas cu dolarii. Ei bine, credeţi-mă, conştiinţa a început să nu-mi dea pace. Mă tot îmboldea spunându-mi: „Ce s-a întâmplat cu mătuşa mea Jane, plecată în Vest?” Asta mă cam neliniştea. Ştiţi, îmi imaginam că Amos Finn nu se pricopsise deloc. Nu era genul. În cele din urmă, am angajat un om să-i dea de urmă mătuşii mele. Rezultatul: mătuşa murise, Amos Finn murise, dar în urma lor rămăsese o fată, Jane, care se afla în drum spre Paris când „Lusitania” a fost torpilată. A fost salvată,

dar se pare, că după aceea, nu s-a mai auzit nimic despre ea. M-am gândit că nimeni nu e interesat să întreprindă ceva, de aceea am venit încoace ca să grăbesc căutările. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să telefonez la Scotland Yard şi la Amiralitate. Amiralitatea m-a cam repezit, însă cei de la Scotland Yard au fost politicoşi… Mi-au spus că vor face cercetări, chiar au trimis un om aici, în dimineaţa asta, să le dau fotografia ei. Mâine plec la Paris, numai să văd ce face prefectura. Cred că dacă umblu de colo-colo şi-i bag în viteză, trebuie să se grăbească!

Energia domnului Hersheimmer era înspăimântătoare. Cei doi se înclinară în faţa ei.

— Dar, spuneţi-mi, continuă el, n-o căutaţi pentru ceva anume? Sfidarea legilor sau altceva britanic? O tânără americană mândră şi destupată la minte putea să considere legile şi regulile voastre pe timp de război cam enervante şi, ca atare, să le încalce. Dacă aşa stă problema şi dacă aşa stau lucrurile în ţara asta, voi plăti eu pentru ea.

Tuppence îl linişti.

— Asta-i bine. Atunci, să lucrăm împreună. Ce ziceţi de un prânz? Să-l comand aici sau mergem jos la restaurant?

Tuppence îşi exprimă preferinţa pentru propunerea din urmă şi Julius se supuse.

Stridiile tocmai făcuseră loc la Sole Colbert, când domnului Hersheimmer îi fu adusă o carte de vizită.

— Inspectorul Japp de la Scotland Yard. Iarăşi Scotland Yard, dar de data asta alt om. Ce se-aşteaptă să-i spun mai mult decât i-am spus primului individ? Sper să nu fi pierdut fotografia. Atelierul fotografic din Vest a luat foc şi toate negativele au fost distruse… Asta este singura copie existentă. Am obţinut-o de la directorul şcolii de acolo.

O teamă nerostită puse stăpânire pe Tuppence.

— Ştiţi… Ştiţi numele bărbatului care a venit azi-dimineaţă?

— Da, îl ştiu. Nu, nu-l ştiu. O secundă. E pe cartea asta de vizită. Oh, ştiu! Inspector Brown. Un tip liniştit, modest.

Capitolul VI. Un plan de luptă.

Evenimentele următoarei jumătăţi de oră aruncară totul în ceaţă. E suficient a se spune că la Scotland Yard nu exista nici o persoană cu numele de „Inspectorul Brown”. Fotografia lui Jane Finn, care ar fi fost extrem de valoroasă în a ajuta poliţia să dea de urma fetei, era pierdută fără speranţa de a mai fi recuperată. „Domnul Brown” triumfase din nou.

Efectul imediat al acestei răsturnări de situaţii fu o apropiere între Julius Hersheimmer şi „Tinerii Aventurieri”. Toate barierele dintre ei căzură la pământ, iar Tuppence şi Tommy aveau impresia că-l cunoşteau de când lumea pe tânărul american. Abandonară discreta reticenţă a „agenţilor particulari” şi-i povestiră întreaga istorie a asociaţiei lor, ceea ce îl făcu pe tânăr să se declare „mortal de amuzat”.

Când istorisirea luă sfârşit, se întoarse spre Tuppence.

— Mereu am trăit cu impresia că fetele din Anglia sunt doar nişte mironosiţe demodate şi dulci, dar incapabile să facă un pas fără să fie însoţite de vreun servitor sau vreo mătuşă. Cred că am rămas puţin în urmă!

Urmarea acestor destăinuiri confidenţiale fu că Tuppence şi Tommy îşi stabiliră reşedinţa la Ritz, pentru ca, aşa cum afirmase Tuppence, să poată menţine neîntreruptă legătura cu singura rudă în viaţă a lui Jane Finn. „Şi aşa fiind, adăugase Tuppence, nimeni n-ar putea bombăni în privinţa cheltuielilor!”

Nimeni nu bombăni, ceea ce însemnă mare lucru.

— Şi acum, spuse tânăra doamnă, a doua zi după instalare, la lucru!

Domnul Beresford puse jos „Daily Mail” pe care îl citea, şi aplaudă cu o energie oarecum deplasată. Se potoli la politicoasa invitaţie a colegei sale de a nu fi măgar.

— Lasă lenea Tommy, trebuie să facem ceva ca să ne meritătm banii.

Tommy oftă.

— Da, mă tem că nici măcar dragul nostru guvern n-o să ne întreţină ca să lenevim pe veci la Ritz.

— Tocmai din cauza asta, cum spuneam, trebuie să facem ceva.

— Ei bine, rosti Tommy luând din nou „Daily Mail”, fă-o! N-am să te opresc.

— Ştii, continuă Tuppence, mă gândeam…

Fu întreruptă de un nou ropot de aplauze.

— Îţi stă foarte bine să faci pe măscăriciul, Tommy. Asta nu presupune nici un efort din partea creierului tău cât o nucă.

— Constituţia mea, Tuppence, constituţia mea! Ea nu-mi permite să întreprind nimic înainte de ora unsprezece dimineaţa.

— Tommy, vrei să-ţi dau cu ceva în cap? Este absolut esenţial să schiţăm fără întârziere un plan de bătaie.

— Bravo, bravo!

— Ei bine, hai să-l întocmim.

Tommy lăsă în cele din urmă ziarul.

— Ai ceva din simplitatea adevăratelor mari minţi, Tuppence. Dă-i bătaie, te ascult.

— Pentru început, spuse Tuppence, ce avem până acum?

— Absolut nimic! Răspunse vesel Tommy.

— Greşit! Tuppence ridică energic un deget. Avem două indicii clare.

— Care sunt alea?

— Primul indiciu: cunoaştem un membru al bandei.

— Whittington?

— Da. L-aş recunoaşte oriunde.

— Hm, exclamă Tommy cu îndoială. Eu nu l-aş numi chiar indiciu. Nu ştii unde să-l cauţi şi există doar o şansă la o mie să dai de el din întâmplare.

— Nu-s de aceeaşi părere, replică Tuppence, îngândurată. Am observat adesea că o dată întâmplate, coincidenţele continuă să se repete în cel mai extraordinar mod cu putinţă. Aş spune că e vreo lege a naturii pe care n-am desluşit-o încă. Totuşi, ai dreptate, nu ne putem baza pe

asta. Însă, există anumite locuri în Londra în care, mai devreme sau mai târziu, fiecare din noi revine. Piccadilly Circus, de pildă. Una dintre ideile mele era să-mi stabilesc un stand acolo cu un coş de stânjenei.

— De ce nu cu mâncare? Întrebă Tommy, practic.

— Ce tipic bărbătesc! Doar mâncarea contează?

— Ce-i rău în asta? Tocmai ai topit un mic dejun straşnic. Nimeni n-are un apetit mai bun ca al tău, Tuppence, iar la ora ceaiului n-ai să mănânci stânjenei, narcise şi de-alde astea. Acum, sincer, nu găsesc ideea prea grozavă. S-ar putea ca Whittington să nu fie deloc în Londra.

— Asta-i adevărat. Oricum, indiciul al doilea mi se pare mai promiţător.

— Să-l auzim.

— Nu-i mare lucru. Doar un nume de botez: Rita. Whittington l-a menţionat în ziua aceea.

— Propui un nou anunţ: „Se caută o escroacă ce răspunde la numele de Rita”?

— Nu. Propun să raţionăm logic. Acel bărbat, Danvers, a fost urmărit tot drumul, nu-i aşa? Şi e mult mai probabil să fi făcut-o o femeie decât un bărbat…

— Nu pricep nimic.

— Sunt absolut sigură că a fost o femeie şi încă una foarte arătoasă, continuă Tuppence, calmă.

— Dacă-i vorba de aceste elemente tehnice, mă închin în faţa deciziilor tale, mormăi Tommy.

— E cert că această femeie, oricine ar fi fost ea, a fost salvată.

— De unde ştii?

— Dacă n-ar fi fost, cum s-ar fi aflat că Jane Finn preluase hârtiile?

— Corect. Continuă Sherlock!

— Există numai o şansă, admit că e o singură şansă, că această femeie să fi fost „Rita”.

— Şi dacă-i aşa?

— Dacă-i aşa, trebuie să căutăm printre supravieţuitorii de pe „Lusitania” până dăm de ea.

— Înseamnă că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să obţinem o listă cu supravieţuitorii.

— O am. Am scris o listă mare cu problemele pe care vroiam să le ştiu şi i-am trimis-o domnului Carter. Am primit azi-dimineaţă răspunsul lui, şi, printre altele, acesta cuprindea şi o declaraţie oficială cu privire la cei salvaţi de pe „Lusitania”. Ce zici de isteţimea micuţei Tuppence?

— Nota maximă pentru operativitate, zero pentru modestie. Dar întrebarea e: Există vreo „Rita” pe listă?

— Tocmai asta nu ştiu, mărturisi Tuppence.

— Nu ştii?

— Nu. Uite aici. Se aplecară amândoi deasupra listei. Vezi, sunt date prea puţine nume de botez. Aproape toate sunt Dna… sau Dra…

Tommy aprobă:

— Asta complică lucrurile, murmură el, gânditor.

Tuppence se scutură în felul ei caracteristic de „terrier”.

— Ei bine, nu ne rămâne decât s-o pornim de aici, asta-i tot. Vom începe cu zona Londrei. Tu doar notează adresele tuturor femeilor care locuiesc în Londra sau în împrejurimi, până îmi pun eu pălăria.

Cinci minute mai târziu tânăra pereche se afla în Piccadilly şi după alte câteva secunde un taxi îi purta către Laurels, Glendower Road, nr. 7, reşedinţa doamnei Edgar Keith, al cărui nume figura primul pe lista celor şapte adrese din buzunarul lui Tommy.

Laurels era o casă dărăpănată, retrasă de!A stradă, cu câteva tufe prăpădite menite să susţină iluzia unei grădini în faţă. Tommy plăti taxiul şi o conduse pe Tuppence spre uşă. Când ea se pregătea să sune, el îi apucă mâna.

— Ce ai de gând să spui?

— Ce am de gând să spun? Păi, am să spun… Oh, dragă, nu ştiu, e foarte penibil.

— Asta ştiu şi eu, răspunse Tommy cu satisfacţie. Ce femeiesc! Nici o măsură de prevedere! Acum dă-te la o parte şi uită-te la uşurinţa cu care doar bărbaţii rezolvă situaţia. Apăsă pe butonul soneriei. Tuppence se retrase într-un loc corespunzător.

O servitoare şleampătă, cu faţa extrem de murdară şi o pereche de ochi pe măsură, deschise uşa.

— Bună dimineaţa, spuse vesel Tommy, scoţând la iveală un carnet şi un creion. Din partea consiliului districtual Hampstead. Noul registru de votare. Doamna Edgar Keith locuieşte aici, nu-i aşa?

— Daaa, răspunse servitoarea.

— Numele de botez? Întrebă Tommy gata să scrie.

— A d-nei? Eleonor Jane.

— Eleonor, silabisi Tommy. Ceva fii sau fiice peste douăzeci şi unu de ani?

— Ţst!

— Mulţumesc. Tommy închise repede carnetul. Bună ziua.

Servitoarea rosti prima ei frază:

— Credeam că aţi venit pentru gaze, spuse, şi trânti uşa.

Tommy se alătură complicei sale.

— Ai văzut, Tuppence? O joacă de copii pentru o minte de bărbat.

— Nu mă deranjează să recunosc că, pentru prima oară, ai punctat magistral. Nu m-aş fi aşteptat de la tine.

— Bună găselniţă, nu-i aşa? Şi o putem repeta la infinit.

Ora prânzului îl găsi pe tânărul cuplu atacând cu aviditate o friptură cu cartofi prăjiţi într-o obscură braserie. Colecţionaseră o Gladys Mary şi o Marjorie, se bosumflaseră în faţa unei schimbări de adresă şi se văzuseră siliţi să asculte o lungă prelegere despre dreptul la vot universal din partea unei vioaie doamne americane al cărui prenume era Sadie.

— Ah! Spuse Tommy trăgând o duşcă zdravănă de bere, mă simt mai bine. Care-i următorul traseu?

Carnetul zăcea pe masă, între ei. Tuppence îl deschise.

— Doamna Vandemeyer, citi ea, 20 South Audley Mansions. Domnişoara Wheeler, 43 Clapington Road, Battersea. E servitoarea unei doamne, din cât îmi amintesc, aşa că, probabil n-o s-o găsim acolo, şi, oricum, nu e posibil să fie ea.

— Atunci, înţeleg că doamna din Mayfair este prima indicată s-o vizităm.

— Tommy, încep să mă descurajez.

— Fruntea sus, băbuţo. Doar am ştiut că nu avem mari şanse. Şi, în orice caz, abia am început. Dacă o dăm în bară în Londra, ne aşteaptă un minunat tur al Angliei, Irlandei şi Scoţiei.

— Adevărat, spuse Tuppence reînsufleţindu-se. Şi toate cheltuielile plătite! Dar, oh, Tommy, mie îmi place ca lucrurile să meargă repede. Până acum aventurile s-au ţinut lanţ, însă în dimineaţa asta m-am plictisit de moarte.

— Trebuie să-ţi înăbuşi pornirea asta pentru senzaţii vulgare, Tuppence. Aminteşte-ţi că dacă domnul Brown e într-adevăr aşa cum se spune, e de mirare că nu ne-a făcut încă felul. E o propoziţie bună, chiar cu un oarecare efect literar.

— Într-adevăr eşti mult mai îngâmfat decât mine… Şi ai mai puţine motive! Hm! Însă e chiar ciudat că domnul Brown nu şi-a descărcat furia pe noi. (Vezi, şi eu pot s-o spun.) Ne continuăm drumul nestingheriţi.

— Probabil crede că nu merită să-şi pună mintea cu noi, sugeră Tommy, simplu.

Tuppence recepţionă remarca foarte nemulţumită.

— Ce oribil eşti, Tommy! Exact ca şi cum n-am conta.

— Iartă-mă Tuppence! Am vrut să spun că noi lucrăm precum cârtiţele, la întuneric, şi că el habar n-are de schemele noastre mortale. Ha, ha!

— Ha, ha! Îl imită Tuppence şi se ridică.

South Audley Mansions era un bloc impozant, chiar în faţa lui Park Lane. Numărul 20 era la etajul al doilea.

De data asta Tommy acţionă cu abilitatea pe care ţi-o dă practica. Turui formula în faţa unei femei în vârstă care arăta mai degrabă a intendentă decât a servitoare.

— Numele de botez?

— Margaret.

Tommy îl transcrise silabisându-l, dar cealaltă îl întrerupse.

— Nu, „gue”.

— Oh, Marguerite; înţeleg, scris pe franţuzeşte. Se opri, apoi aruncă la plesneală: O aveam trecută pe Rita Vandemeyer, dar presupun că nu e corect.

— De cele mai multe ori aşa i se spune, domnule, dar numele ei e Marguerite.

— Mulţumesc. Asta-i tot. Bună ziua.

Abia stăpânindu-şi emoţia, Tommy o luă la fugă pe scări, în jos. Tuppence îl aştepta la colţul scării.

— Ai auzit?

— Da. Oh, Tommy!

Tommy o mângâie pe braţ cu simpatie.

— Ştii, băbuţo. Şi eu simt acelaşi lucru.

— E… E atât de minunat să te gândeşti la lucruri… Care se petrec cu adevărat!

— Strigă Tuppence cuprinsă de entuziasm.

Mâna ei era încă în cea a lui Tommy. Ajunseseră în holul de la intrare. Deasupra lor, pe scări, se auzeau paşi şi voci.

Brusc, spre surprinderea lui Tommy, Tuppence îl trase într-un mic spaţiu întunecos de lângă lift.

— Ce…

— Stt!

Doi bărbaţi coborâră treptele şi se îndreptau spre ieşire. Mâna lui Tuppence îi strânse mai puternic braţul lui Tommy.

— Repede… Urmăreşte-i. Eu nu îndrăznesc. Ar putea să mă recunoască. Nu ştiu cine e celălalt, dar cel mai înalt dintre ei este Whittington.

Capitolul VII. Casa din Soho Whittington şi însoţitorul său mergeau liniştiţi. Tommy porni imediat în urmărirea lor şi

ajunse la timp să-i vadă dând colţul. Pasul său mare îl ajută să recupereze teren şi, când la rândul său, dădu colţul, distanţa dintre el şi ei era foarte mică. Străduţele din Mayfair erau aproape goale şi se gândi că era înţelept să se mulţumească doar cu a nu-i scăpa din vedere.

Activitatea aceasta era ceva nou pentru el. Deşi obişnuit cu tehnica urmăririi din cărţile citite, nu fusese niciodată până acum în situaţia de a urmări „pe cineva” şi înţelese pe dată că, în realitate, procedeul era plin de dificultăţi. Presupunând, de exemplu, că ei ar fi luat pe neaşteptate un taxi? În cărţi, te aruncai simplu în altul, îi promiteai şoferului un bacşiş gras şi gata! În situaţia reală, Tommy prevăzu că era foarte probabil să nu existe un al doilea taxi. De aceea ar fi fost nevoit să alerge. Ce i s-ar fi întâmplat unui tânăr care aleargă întruna şi insistent pe străzile Londrei? Pe arterele principale putea spera să creeze iluzia că aleargă doar după un autobuz. Dar pe aceste retrase străduţe aristocratice nu se putea aştepta decât să fie oprit de un poliţai serviabil ca să dea explicaţii.

În această fază a gândurilor sale, un taxi dădu colţul străzii din faţă. Tommy îşi ţinu respiraţia. Îl vor lua?

Scoase un oftat de uşurare când văzu că cei doi lăsară taxiul să treacă pe lângă ei. Traseul lor în zigzag dovedea că vroiau să ajungă cât mai repede în Oxford Street. Când, în cele din urmă, cotiră şi pătrunseră în ea, continuându-şi drumul spre răsărit, Tommy îşi mări pasul. Puţin câte puţin îi ajunse din urmă. Pe trotuarul aglomerat erau puţine şanse ca ei să-i remarce prezenţa, iar el era nerăbdător să prindă dacă se putea câte ceva din conversaţia lor. Curiozitatea nu i se îndeplini căci vorbeau pe un ton coborât, iar traficul străzii le acoperea complet glasurile.

Chiar în faţa staţiei de metrou Bond Street cei doi traversară, cu Tommy pe urmele lor, şi intrară în marele „Lyons”. Aici urcară la primul etaj şi se aşezară la o măsuţă lângă fereastră. Era târziu şi localul începuse să se golească. Tommy luă loc la o masă alăturată, aşezându-se în

spatele lui Whittington pentru a nu putea fi recunoscut. În felul acesta, putea să-l vadă din plin pe celălalt bărbat şi să-l studieze în voie. Era blond, cu o faţă slabă, urâtă şi Tommy îl catalogă ca fiind rus sau polonez. Să fi avut în jur de cincizeci de ani; umerii i se aruncau înspre spate în timp ce vorbea iar ochii, mici şi vicleni, i se mişcau încontinuu.

Cum mâncase deja copios, Tommy se mulţumi să comande o mâncare galeză din brânză rumenită, turnată peste pâine prăjită cu unt şi o cafea. Whittington comandă pentru el şi însoţitorul lui un meniu substanţial; apoi, după ce chelneriţa se retrase, îşi apropie scaunul mai mult de masă şi începu să vorbească grăbit şi pe ton jos. Celălalt făcu la fel. Trăgând cu urechea atât cât putea, Tommy reuşea să prindă doar un cuvânt ici şi colo; însă esenţa lor părea să fie anumite directive sau ordine pe care bărbatul cel înalt şi solid le dădea însoţitorului său, şi cu care, acesta din urmă, din când în când, părea să nu fie de acord. Whittington i se adresa celuilalt: Boris.

De câteva ori, Tommy prinse cuvântul „Irlanda”, de asemenea „propagandă”, dar Jane Finn nu fu menţionată. Brusc, într-un moment de linişte deplină, auzi o frază întreagă: „Ah, dar n-o cunoşti pe Flossie – spunea Whittington. E o minune. Un mitropolit ar putea jura că e propria lui mamă. Are mereu glasul potrivit şi ăsta-i cu adevărat cel mai important lucru”.

Tommy nu auzi răspunsul lui Boris, însă îl auzi pe cel al lui Whittington la cuvintele primului şi care suna cam aşa: „Bine-nţeles… Numai în caz de urgenţă…”

Apoi pierdu din nou firul. Însă, dintr-odată, frazele se auziră din nou cu claritate fie pentru că cei doi îşi ridicaseră glasurile fără să-şi dea seama, sau fie pentru că auzul lui Tommy se ascuţise între timp. Însă, în mod cert, două cuvinte avură un efect stimulativ asupra celui ce asculta. Fură rostite de Boris şi erau: „Domnul Brown.”

Whittington păru să-l certe, însă el doar râse.

— De ce nu, prietene? Este un nume dintre cele mai respectabile… Mai comune. Nu din cauza asta l-a ales? Ah, cât aş vrea să-l întâlnesc pe… Domnul Brown!

În glasul lui Whittington apăru o inflexiune de oţel, când vorbi:

— Cine ştie? Poate l-ai întâlnit deja.

— Ptiu! Pufni celălalt. Asta-i poveste de adormit copiii… E istorioară bună pentru poliţie. Ştii ce îmi spun câteodată? Că-i o poveste inventată de nucleul central, un fel de bau-bau cu care să ne sperie. Poate să fie aşa.

— Şi poate să nu fie.

— Mă întreb… O fi chiar adevărat că e cu noi şi printre noi, necunoscut de toţi, în afară de către aleşi? Dacă e aşa, îşi păstrează bine secretul. Iar ideea e foarte bună, da. Niciodată nu ştiu. Ne uităm unul la altul… Unul dintre noi este domnul Brown… Care? El comandă, însă, în acelaşi timp, serveşte. Printre noi… În mijlocul nostru. Şi nimeni nu ştie care e…

Cu un efort, rusul de scutură de divagaţiile imaginaţiei sale. Se uită la ceas.

— Da, spuse Whittington, e timpul să mergem. Chemă chelnăriţa şi-i ceru să facă nota de plată. Tommy plăti de asemenea şi câteva momente mai târziu, îi urma pe cei doi bărbaţi pe scări.

Afară, Whittington chemă un taxi şi-i spuse şoferului s-o ia spre Waterloo.

Taxiuri erau din plin acolo şi, înainte ca Whittington s-o fi luat din loc, un altul se ivi şi trase la bordură, răspunzând mâinii ridicate a lui Tommy.

— Urmăreşte celălalt taxi, indică tânărul. Nu-l pierde!

Şoferul în vârstă nu manifestă nici o umbră de curiozitate. Se mulţumi să mormăie. Traficul era liniştit. Taxiul lui Tommy trase la peronul gării chiar în spatele celui al lui Whittington. Tommy îl urmă la casa de bilete. Whittington ceru un bilet la clasa întâi pentru Bournemouth. Tommy

făcu la fel. Când ieşi, Boris remarcă, privind la ceas: „E devreme. Mai ai aproape o jumătate de oră.”

Cuvintele lui Boris făcură să se nască o nouă idee în mintea lui Tommy. Era limpede că Whittington avea să călătorească singur, în timp ce celălalt rămânea la Londra. Prin urmare, avea de ales pe care dintre cei doi să-l urmărească. Evident că nu i-ar fi putut urmări pe amândoi, afară doar dacă… La fel ca Boris, se uită la ceas, apoi la tabelul cu mersul trenurilor. Trenul pentru Bournemouth pleca la 3:30. Acum era 3:10. Whittington şi Boris se plimbau în lungul peronului. Le aruncă o privire plină de îndoială, apoi se repezi în cea mai apropiată cabină telefonică. Nu îndrăzni să-şi piardă timpul încercând să dea de Tuppence. După toate probabilităţile, ea mai era încă în vecinătatea lui South Audley Mansions. Însă rămânea celălalt aliat al lor. Sună la Ritz şi ceru să vorbească cu Julius Hersheimmer. Urmă un clic şi un bâzâit. Oh, măcar dacă tânărul american era în camera sa! După un alt clic, o voce de neconfundat rosti: „Alo.”

— Tu eşti, Hersheimmer? La telefon Beresford. Sunt la Waterloo. I-am urmărit până aici pe Whittington şi încă pe un tip. N-am timp să-ţi explic. Whittington pleacă la Bournemouth cu trenul de 3:30. Poţi ajunge aici până la ora aia?

Răspunsul fu liniştitor.

— Sigur. Am să mă grăbesc.

Telefonul se decuplă. Tommy puse receptorul în furcă şi scoase un oftat de uşurare. După părerea lui, Julius ştia să se grăbească. Simţea instinctiv că americanul va ajunge la timp.

Whittington şi Boris erau unde îi lăsase. Dacă Boris rămânea până îşi vedea prietenul plecat, totul era în ordine. Tommy îşi pipăi îngrijorat buzunarul. În ciuda cecului în alb ce-i fusese încredinţat, încă nu se obişnuise să umble cu mulţi bani la el. După cumpărarea biletului la clasa I până la

Bournermouth, abia dacă-i mai rămăseseră câţiva şilingi. Spera că Julius va sosi mai bine aprovizionat.

Între timp, minutele se scurgeau. 3,15, 3,20, 3,25, 3,27. Probabil Julius nu va ajunge la timp. 3,29. Uşile se închideau. Tommy simţi cum îl cuprinde un fior rece de disperare. Atunci o mână i se aşează pe umăr.

— Iată-mă-s, fiule. Traficul vostru britanic e sub orice critică! Zi-mi repede ce-i cu escrocii.

— Ăla-i Whittington… Acolo, cel care urcă, bărbatul ăla solid şi brunet. Celălalt cu care vorbeşte este tipul străin.

— I-am ochit. Care din ei e vânatul meu?

Tommy se gândise deja ia problema asta.

— Ai ceva bani la, tine?

Julius scutură din cap şi Tommy se albi la faţă.

— Cred că n-am mai mult de trei sau patru sute de dolari în momentul ăsta la mine, explică americanul.

Tommy oftă din rărunchi a uşurare.

— Oh, Doamne, voi milionarii! Nu vorbim aceeaşi limbă! Sări iute în vagon. Uite biletul. Whittington e omul tău!

— Al meu eşti Whittington! Spuse Julius, sumbru. Trenul tocmai se puse în mişcare când sări pe scară. Pe curând, Tommy! Trenul părăsi gara.

Tommy inspiră adânc. Bărbatul numit Boris venea în lungul peronului, înspre el. Tommy îl lăsă să treacă, apoi, începu din nou urmărirea.

De la Waterloo, Boris luă metroul până la Piccadilly Circus. Apoi o porni pe Shaftesbury Avenue şi, în final, coti şi intră pe una din străzile mărunte din Soho. Tommy îl urma la o distanţă corespunzătoare.

Ajunseră în cele din urmă într-o piaţetă mizeră. Aici casele aveau un aer sinistru în murdăria şi starea lor de dărăpănare. Boris privi în jur şi Tommy se trase repede sub portalul unei porţi primitoare. Locul era aproape pustiu. Era o fundătură, şi, ca atare, nu exista trafic. Felul foarte atent în care Boris privise în jurul său, stimulă imaginaţia lui Tommy. Din umbra portalului îl urmări cum urcă treptele

unei case, care arăta ca dracu, şi-l văzu bătând în uşă într-un ritm anume. Uşa se deschise prompt, el îi spuse câteva cuvinte portarului, apoi păşi înăuntru. Uşa se închise la loc.

În situaţia dată, Tommy îşi pierdu capul. Ce-ar fi trebuit să facă, ce ar fi făcut orice om întreg la minte, era să stea liniştit şi să-şi aştepte omul să iasă din nou. Ceea ce făcu el era cu totul străin de bunul său simţ şi de prudenţa care, de regulă, îl caracterizau. Ceva, asemănător unui blitz îi fulgeră creierul. Fără să se gândească se duse şi el şi urcă treptele, imitând cum putu mai bine ciocănitul acela special.

Uşa se deschise cu aceeaşi promptitudine de mai înainte şi un om cu o faţă de ticălos şi capul ras apăru în cadrul ei.

— Ei bine? Mârâi el.

În momentul acela Tommy îşi dădu seama de tâmpenia pe care o făcuse şi reveni cu picioarele pe pământ. Dar nu îndrăzni să ezite. Articulă primele cuvinte ce-i veniră în minte.

— Domnul Brown? Întrebă el.

Spre surpriza lui, omul se dădu la o parte şi-i arătă cu degetul peste umăr:

— La etaj, a doua uşă pe stânga.

Capitolul VIII. Aventurile lui Tommy.

Deşi zăpăcit de cuvintele omului, Tommy nu ezită. Dacă îndrăzneala îl servise cu succes până atunci, era de sperat să-l servească şi pe mai departe. Intră liniştit în casă şi urcă scările şubrede. Totul în casa aia era cum nu se poate mai jegos. Tapetul murdar, a cărui culoare iniţială nu se mai putea distinge, atârna liber în fâşii pe pereţi, în toate colţurile erau imense mase gri de pânze de păianjen.

Tommy înaintă fără grabă. Când ajunse pe la jumătatea drumului, îl auzi pe omul de jos intrând într-o cameră din spate. Era clar că nu plana încă nici o bănuială asupra lui. Să baţi la uşă şi să întrebi de „Domnul Brown” părea să fie cu adevărat o comportare rezonabilă şi firească.

În capătul scărilor, Tommy se opri şi chibzui asupra mişcării următoare. În faţa lui se deschidea un coridor

îngust, cu uşi de o parte şi de alta. Prin cea mai aproape de el, pe stânga, răzbătea un murmur de voci joase. Spre camera asta fusese îndrumat. Dar, ceea ce îi atrase în mod fascinant privirea fu o mică nişă, imediat în dreapta lui, pe jumătate ascunsă de o draperie răpciugoasă de catifea. Era chiar în dreptul uşii de pe partea stângă, şi, datorită unghiului său, permitea o bună vedere a părţii de sus a scărilor. Ca ascunziş pentru o persoană, sau două mai înghesuite, era ideală, căci avea cam două picioare adâncime şi trei lăţime. Tommy, se simţi atras cu putere de nişa aceea. Chibzui lucrurile în felul său încet şi serios, ajungând la concluzia că menţiunea „Domnul Brown” nu se referea la persoana ca atare ci era, după toate probabilităţile., parola folosită de cei din bandă. Faptul că printr-un miracol o folosise şi el, făcuse să fie primit în casă. Până acum nu stârnise nici o bănuială. Însă trebuia să se decidă repede asupra următorului pas.

Presupunând că ar fi intrat cu îndrăzneală în camera de pe stânga coridorului. Simplul fapt că fusese admis în casă ar fi fost suficient? Poate i s-ar fi cerut şi o altă parolă sau, în orice caz, o dovadă a identităţii. Era clar că portarul nu-i cunoştea pe toţi membrii bandei după înfăţişare, dar sus lucrurile puteau sta altfel. În general, se părea că norocul îl ajutase până acum, însă nu era indicat să forţeze coarda. Să intre în acea cameră ar fi fost un risc imens. Nu putea să se bazeze pe un rol nedefinit; mai devreme sau mai târziu avea să se trădeze şi atunci, doar dintr-o nesăbuinţă, toate şansele s-ar fi dus de râpă.

De jos se auziră din nou bătăile codificate. Hotărându-se, Tommy se strecură în nişă şi trase cu grijă draperia, astfel încât să-l ascundă complet vederii. În catifeaua veche erau câteva destrămături care îi dădeau posibilitatea să vadă bine dincolo de ea. Îşi făcu planul că de acolo putea urmări în voie evenimentele, iar apoi, dacă era cazul, se putea alătura şi el celorlalţi, modelându-şi comportarea după a noului sosit.

Omul care ajunsese în capul scărilor cu un pas uşor, furişat, îi era total necunoscut lui Tommy. Se vedea clar că aparţinea drojdiei societăţii.

Fruntea îngustă de gânganie, maxilarul de criminal, bestialitatea întregii sale înfăţişări erau ceva nou pentru Tommy, deşi era tipul de om pe care Scotland Yardul l-ar fi recunoscut dintr-o privire.

Omul trecu prin faţa nişei respirând greoi. Se opri în faţa uşii opuse şi repetă bătăile semnal. O voce dinăuntru spuse ceva, bărbatul deschise uşa şi intră în cameră, oferindu-i lui Tommy posibilitatea de a zări o clipă interiorul. Se gândi că trebuie să fi fost patru sau cinci persoane care stăteau în jurul unei mese mari care ocupa aproape tot spaţiul, însă atenţia îi fu reţinută de un bărbat înalt, ras în cap, cu o barbă scurtă, marinărească, ce stătea în capul mesei şi avea nişte hârtii în faţă. La intrarea noului venit îşi ridică privirea şi cu o corectă, dar curioasă pronunţie, care îi atrase atenţia lui Tommy, întrebă:

— Numărul tău, tovarăşe?

— Paisprezece, şefu' răspunse răguşit celălalt.

— Corect.

Uşa se închise din nou.

„Dacă ăsta nu-i hun, eu sunt olandez!” îşi spuse Tommy. Iar acţiunea se desfăşoară deosebit de bine pusă la punct… Aşa cum procedează ei întotdeauna. Noroc că nu m-am băgat. Aş fi spus un număr greşit şi aş fi dat de dracu. Mai bine rămân aici. Hopa, alte bătăi!”

Vizitatorul acesta se dovedi a fi un tip total diferit de cel precedent. Tommy recunoscu în el un membru al mişcării irlandeze „Sinn Fein”. Organizaţia domnului Brown era un concern de mare anvergură. Criminalul de drept comun, gentlemanul irlandez rasat, ştersul rus şi eficientul neamţ, maestrul de ceremonii! O adunătură cu adevărat ciudată şi sinistră! Cine era acest om care învârtea pe degete aceste curioase zale multicolore ale unui lanţ necunoscut?

Şi în cazul de faţă procedura fu aceeaşi. Ciocănitul ca semnal, întrebarea numărului şi răspunsul „corect”.

În uşa de jos, urmară două bătăi succesive. Primul bărbat îi era complet necunoscut lui Tommy. Îl catalogă ca fiind un funcţionar de oraş. Un om liniştit, cu figură de intelectual, îmbrăcat cam sărăcăcios. Al doilea aparţinea clasei muncitoare, iar chipul lui îi era vag familiar lui Tommy.

Trei minute mai târziu sosi un altul, un om cu o înfăţişare de conducător, elegant îmbrăcat şi evident de familie bună. Nici chipul acestuia nu-i era necunoscut tânărului din nişă, deşi pe moment, nu ştia de unde să-l ia.

După sosirea lui urmă o lungă aşteptare. De fapt, Tommy trase concluzia că adunarea era acum completă şi tocmai era pe punctul să se strecoare din ascunzătoarea sa, când un alt ciocănit îl făcu să se ascundă la loc.

Acest ultim sosit urcă scările atât de uşor încât ajunse în dreptul lui Tommy înainte ca tânărul să-şi fi dat seama de prezenţa lui.

Era un bărbat scund, foarte palid, cu un aer blând, aproape feminin. Pometii în formă de unghi îi trădau descendenţa slavă, altfel nu avea nimic care să-i indice naţionalitatea. În timp ce ajunse în dreptul nişei, întoarse uşurel capul. Ochii ciudat de strălucitori păreau să străpungă draperia. Lui Tommy îi veni greu să creadă că omul nu ştia că el era acolo şi se înfioră fără să vrea. Nu avea mai multă imaginaţie decât majoritatea tinerilor englezi, dar nu-şi putu alunga impresia că omul acela emana o forţă ieşită din comun. Creatura îi reamintea de un şarpe veninos.

Un moment mai târziu, impresia i se adeveri. Noul sosit bătu la uşă la fel ca şi ceilalţi, însă primirea lui fu complet diferită. Bărbatul cu barbă se ridică în picioare şi toţi ceilalţi îi urmară exemplul. Neamţul înainta şi-i strânse mâna, bătând din călcâie.

— Suntem onoraţi, spuse el. Suntem extrem de onoraţi. Mi-a fost tare teamă că nu va fi posibil.

Celălalt răspunse cu un glas coborât, ce avea ceva şuierător în el.

— Au existat dificultăţi. Mă tem că a doua oară va fi imposibil, însă o întrunire e esenţială… Pentru a-mi defini politica. Nu pot face nimic fără… Domnul Brown. E aici?

Schimbarea din glasul neamţului fu notabilă în timp ce răspunse cu o uşoară ezitare:

— Am primit un mesaj. Îi este imposibil să se prezinte personal. Se opri, dând o ciudată impresie că lăsase fraza neterminată.

Un zâmbet foarte slab trecu peste faţa celuilalt. Privi circular chipurile tulburate ale celor din jur.

— Ah! Înţeleg. Am citit despre metodele lui. Lucrează din umbră şi nu se încrede în nimeni. Totuşi, nu-i exclus să fie printre noi, acum… Se uită din nou în jur, şi din nou acea expresie de teamă apăru pe feţele celor prezenţi. Fiecare părea să-şi privească vecinul cu neîncredere.

Rusul îşi mângâie bărbia.

— S-ar putea. Să începem.

Neamţul păru să-şi revină. Îi indică locul din capul mesei pe care îl ocupase până atunci. Rusul refuză, însă celălalt insistă.

— E locul cel mai potrivit pentru… Numărul Unu, spuse el. Poate vrea numărul paisprezece să închidă uşa?

În momentul următor Tommy se confruntă doar cu priveliştea panoului de lemn şi cu murmurul nedesluşit al vocilor de dincolo de el. Simţi că îl apucă neastâmpărul. Discuţia pe care o auzise îi stârnise curiozitatea. Simţi nevoia să afle şi mai mult, cu orice preţ.

De jos nu se auzea nici un zgomot şi era puţin probabil ca portarul să urce la etaj. După ce ascultă atent câteva clipe, scoase capul de după draperie şi privi în jur. Coridorul era pustiu. Tommy se aplecă şi îşi scoase pantofii, ieşi din nişă în vârful picioarelor, apoi, îngenunchind îşi lipi urechea de gaura cheii uşii din faţa lui. Spre marea lui supărare nu reuşi să audă mare lucru; câte un cuvânt ici şi colo, asta în

cazul în care cineva ridica glasul, ceea ce nu făcea decât să-i aţâţe şi mai mult curiozitatea.

Mânerul uşii îl tenta grozav. L-ar fi putut apăsa atât de uşor şi imperceptibil astfel ca cei din cameră să nu observe nimic. Cu foarte mare grijă, hotărî că ar putea-o face. Foarte uşurel, o fracţiune de milimetru din când în când; apăsă pe mâner, ţinându-şi respiraţia de prea multă concentrare. Încă puţin… Şi încă puţin… Oare nu va mai termina niciodată? Ah! În sfârşit, reuşi s-o apese complet.

Rămase aşa câteva clipe, apoi inspiră adânc şi împinse uşurel spre interior. Uşa nu se clinti. Tommy era necăjit. Dacă trebuia să împingă mai cu forţă, aproape sigur ar scârţâi. Aşteptă până ce glasurile se ridicară puţin şi apoi încercă din nou. Nici de data asta nu se întâmplă nimic. Îşi mări forţa. Să fi fost nemernica asta de uşă înţepenită? În final, disperat, împinse cu toată puterea. Dar uşa rămase neclintită şi, în cele din urmă, adevărul i se revelă. Era fie încuiată, fie zăvorâtă pe dinăuntru.

Preţ de câteva clipe indignarea lui Tommy nu cunoscu limite.

— Blestemat lucru, îşi zise. Ce plasă ordinară!

Când se mai potoli, se pregăti să facă faţă situaţiei. Era clar că prima mişcare pe care o avea de făcut era să aducă mânerul în poziţia lui originală. Dacă i-ar fi dat drumul brusc, aproape sigur cei din încăpere ar fi observat, aşa că, cu aceeaşi infinită grijă şi crispare, urmă metoda de mai înainte. Totul decurse bine şi, oftând uşurat, tânărul se ridică în picioare. Tommy avea un gen de tenacitate ca de buldog care nu-l lăsa să cedeze prea uşor. Făcut pe moment şah-mat, era departe de a abandona lupta. Ţinea cu tot dinadinsul să afle ce se vorbea înăuntru. Cum primul plan eşuase, trebuia să găsească altul.

Se uită împrejur. Puţin mai înainte, pe stânga, era o altă uşă. Se strecură uşurel până la ea. Ascultă câteva clipe, apoi încercă clanţa. Aceasta se deschise şi Tommy intră.

Camera liberă era mobilată ca un dormitor. Ca de altfel totul în casă, mobila stătea gata să se prăbuşească în fărâme iar murdăria părea mai abundentă decât oriunde.

Însă ceea ce îl interesă pe Tommy era ceea ce sperase să găsească, şi anume, o uşă de comunicare între cele două camere, pe stânga, lângă fereastră. Închizând-o cu grijă pe cea din urma sa dinspre coridor, se îndreptă spre cealaltă şi o examină îndeaproape. Avea un zăvor tras. Zăvorul era grosolan şi se vedea că nu fusese folosit de multă vreme. Mişcându-l uşurel într-o parte şi-n alta, reuşi în cele din urmă să-l deschidă, fără să facă prea mult zgomot. Apoi repetă deja cunoscutele manevre cu mânerul uşii şi operaţiunea fu încununată de succes, de astă dată. Crăpă puţin uşa, atât cât să poată auzi ce se discuta dincolo. Pe partea cealaltă a uşii atârna o draperie de catifea care îl ascundea privirilor, însă era în stare să recunoască glasurile cu destul de multă acurateţe.

Vorbea irlandezul din mişcarea „Sinn Fein”. Glasul său puternic era de neconfundat.

— Toate sunt bune. Dar esenţialul e să avem bani mai mulţi. N-avem bani, n-avem rezultate!

O altă voce, pe care Tommy o bănui a fi a lui Boris, răspunse:

— Poţi garanta că vor fi rezultate?

— De azi într-o lună… Mai curând sau mai târziu, după cum doriţi, vă garantez că în Irlanda se va instaura un regim de teroare care va zgudui din temelii Imperiul Britanic.

Urmă o pauză, apoi se auzi o voce moale, sibilină a Numărului Unu.

— Bine! Vei avea banii. Boris, te vei ocupa de asta.

Boris puse o întrebare:

— Via americanii de origine irlandeză şi domnul Potter, ca de obicei?

— Cred că va fi în regulă, rosti un glas nou, cu o intonaţie transatlantică, deşi aş vrea să precizez că lucrurile sunt

puţin mai complicate. Nu mai există simpatia de până acum, în schimb predispoziţia de a-i lăsa pe irlandezi să se ocupe de afacerile lor fără intervenţia americană.

Tommy şi-l imaginã pe Boris ridicând din umeri în timp ce răspundea:

— Ce contează din moment ce banii sosesc din Statele Unite numai de formă?

— Marea dificultate e debarcarea muniţiilor, spuse irlandezul. Banii se transferă destul de uşor, mulţumită colegului nostru de faţă.

O altă voce, pe care Tommy şi-o imaginã ca fiind a bărbatului înalt, cu alură de conducător, şi al cărui chip îi era vag cunoscut, spuse:

— Gândeşte-te ce-ar simţi cei din Belfast dacă te-ar auzi!

— Rămâne, deci, stabilit, rosti glasul sibilin. Acum, în problema creditului pentru un ziar englezesc… ai fixat detaliile în mod satisfăcător, Boris?

— Aşa cred.

— E bine. La nevoie, o dezminţire oficială din partea Moscovei va fi bine venită.

Urmă o pauză după care vocea limpede a neamţului sparse tăcerea:

— Sunt însărcinat de către… Domnul Brown, să vă prezint raportul privind fiecare sindicat. Al minerilor este cel mai satisfăcător. Pe cei din căile ferate trebuie să-i reţinem. S-ar putea să se iveascã probleme cu Societatea inginerilor.

În tăcerea lungă ce se lăsă se putea auzi doar foşnetul hârtiilor şi câte un cuvânt de explicaţie al neamţului. Apoi Tommy auzi o uşoară tamburină a unor degete, în masă.

— Şi… Data, prietene? Întrebă Numărul Unu.

— 29.

Rusul păru să reflecteze.

— E cam devreme.

— Ştiu. Însă a fost stabilită de principalii lideri laburişti şi nu trebuie să pară că ne amestecăm prea mult. Trebuie lăsaţi să pară că întreaga acţiune le aparţine.

Rusul râse încetişor, ca şi cum s-ar fi amuzat.

— Da, da, spuse. Adevărat. Nu trebuie să bănuiască faptul că ne folosim de ei pentru scopurile noastre. Sunt oameni cinstiţi… Şi tocmai de asta sunt valoroşi pentru noi. E ciudat… Însă nu se poate face o revoluţie fără oameni cinstiţi. Instinctul gloatei e infailibil. Se opri, apoi repetă, ca şi cum fraza i-ar fi făcut plăcere: Fiecare revoluţie a avut oamenii ei cinstiţi. După aceea au fost repede eliminaţi.

În glasul său era o notă sinistră.

Neamţul reveni:

— Clymes trebuie să plece. E prea idealist. Numărul paisprezece va avea grijă de asta.

Urmă un murmur înfundat.

— E în regulă, şefu. Apoi după câteva clipe: Dar, în cazul că voi fi arestat?

— Vei avea cel mai bun avocat care să te apere, răspunse, liniştit, neamţul. În orice caz, vei purta mănuşi imprimate cu amprentele unui binecunoscut spărgător. N-ai de ce să te temi.

— Nu, nu mă tem, şefu. Totul pentru cauză! Sângele va curge şiroaie pe străzi, cum se spune. Vorbea cu o plăcere macabră. Uneori mă gândesc la asta. La diamante şi perle rostogolindu-se în mocirlă pentru oricine vrea să le culeagă!

Tommy auzi hârşâitul unui scaun. Apoi, Numărul Unu luă iar cuvântul:

— Atunci, totu-i aranjat. Sunteţi siguri de succes?

— Eu… Cred că da. Însă neamţul vorbea mai puţin convingător ca de obicei.

Glasul Numărului Unu sună brusc periculos:

— Ce nu merge?

— Nimic, dar…

— Dar ce?

— Liderii laburişti. Fără ei, după cum spuneaţi, nu putem face nimic. Dacă ei nu declară grevă generală pe 29.

— De ce n-ar face-o?

— Pentru că sunt cinstiţi, aşa cum aţi spus. Şi, în ciuda tuturor eforturilor pe care le facem pentru a discredita guvernul în ochii lor, nu sunt sigur că nu li s-au făcut promisiuni secrete în care cred.

— Dar…

— Ştiu. Îl înjură neîncetat. Însă, în mare, opinia publică e de partea guvernului, iar ei vor ţine cont de asta.

Din nou degetele rusului tamburinară pe masă.

— La obiect, prietene. Mi s-a dat de înţeles că ar exista un document care ne poate asigura succesul.

— Aşa este. Dacă acest document ar fi pus în faţa liderilor, rezultatul ar fi imediat. L-ar da publicităţii prin radio în întreaga Anglie şi s-ar declara pentru revoluţie fără ezitare. Guvernul ar cădea complet şi definitiv.

— Şi atunci ce mai aşteptaţi?

— Documentul în sine, răspunse neamţul, brutal…

— Ah! Nu-i în posesia voastră? Dar ştii unde e?

— Nu.

— Există cineva care ştie?

— O singură persoană… Poate. Nici de asta nu suntem siguri.

— Cine e persoana?

— O fată.

Tommy îşi ţinu respiraţia.

— O fată? Glasul rusului era batjocoritor. Şi n-aţi făcut-o să vorbească? În Rusia avem metode să facem o fată să vorbească.

— Cazul ăsta e special, spuse neamţul ţâfnos.

— Cum… Special? Se opri, apoi continuă. Unde-i fata acum?

— Fata?

— Da.

— E…

Însă Tommy nu mai auzi restul. O lovitură năpraznică se abătu asupra capului său şi totul în jur se întunecă.

Capitolul IX. Tuppence se angajează ca servitoare.

Când Tommy porni în urmărirea celor doi bărbaţi, Tuppence făcu apel la întreaga ei stăpânire de sine ca să nu-l însoţească. Oricum, se reţinu cum putu, consolându-se cu gândul că raţionamentul ei fusese dictat de evenimente. Fără îndoială cei doi coborâseră de la al doilea etaj şi acel fir subţire numit „Rita” îi pusese o dată în plus pe „Tinerii Aventurieri” pe urmele lui Jane Finn.

Problema era ce să facă mai departe? Lui Tuppence nu-i plăcea să stea pe tânjeală. Tommy avea acum cu totul altceva de făcut, nu se putea baza pe el în chestiunea de faţă şi fata se simţi oarecum pierdută, îşi îndreptă paşii spre uşa de la intrarea holului clădirii. Holul era acum ocupat de un mic liftier care lustruia feroneria de alamă şi fluiera o melodie la modă cu multă vigoare şi cu o acurateţe destul de rezonabilă.

La ivirea lui Tuppence, ridică privirea. Fata avea un „vino-ncoace” nativ şi, în orice caz, se înţelegea cu băieţii mici. O undă de simpatie păru să se instaleze pe loc între cei doi. Fata gândi că un aliat în tabăra duşmană, cum se zice, nu era de dispreţuit.

— Ei, William, rosti ea zglobie, în cel mai tipic stil matinal din spital, strălucesc, strălucesc?

Băiatul zâmbi cu importanţă.

— Albert, domnişoară, o corectă el.

— Albert să fie, spuse Tuppence. Privi misterios de jur împrejurul holului. O făcu intenţionat mai insistent pentru ca Albert să observe. Se apropie de el şi coborî glasul: Am o vorbă cu tine, Albert.

Albert lăsă lustruitul şi rămase uşor cu gura căscată.

— Uite! Ştii ce-i asta? Cu un gest teatral, dădu la o parte pardesiul şi scoase la vedere o mică insignă emailată. Era extrem de puţin probabil ca Albert să aibă cea mai mică idee despre ce ar putea fi, (pentru planul lui Tuppence ar fi fost fatal), deoarece insigna în cauză era o invenţie a arhidiaconului pentru corpul de instrucţie local, la începutul războiului. Prezenţa ei în pardesiul lui Tuppence se datora

faptului că, cu o zi sau două mai înainte, o folosise ca să-şi prindă câteva flori la rever, însă Tuppence avea ochiul ager şi observase colţul unui roman detectiv de trei penny ieşind din buzunarul lui Albert, iar imediata dilatare a ochilor lui îi dovedi că tactica ei fusese bună şi că peştele muşcase momeala.

— Forţele Detectivilor Americani! Şuieră ea.

Albert crezu.

— Doamne! Murmură estatic.

Tuppence dădu din cap cu un aer atotştiutor.

— Ştii pe cine urmăresc? Întrebă cu blândeţe.

Albert, cu ochii măriţi, întrebă fără suflare:

— Pe cineva de aici, de la vreunul din etaje?

Tuppence confirmă şi îşi ridică arătătorul.

— Nr. 20. Îşi spune Vandemeyer! Ha! Ha!

Mâna lui Albert alunecă spre buzunar.

— O escroacă? Întrebă repede.

— Escroacă? Se poate spune şi aşa. În America e numită Rita cea iute.

— Rita cea iute, repetă Albert ca în transă. Oh, e ca-n filme.

Era. Tuppence se socotea o mare cinefilă.

— Annie spunea mereu că e soi rău, continuă băiatul.

— Cine e Annie? Întrebă nedumerită Tuppence.

— Servitoarea casei. Pleacă azi. De multe ori mi-a spus: „Reţine cuvintele mele, Albert, nu m-ar mira dacă ar veni poliţia după ea în una din zilele astea”. Exact ca acum. Dar rămâi trăsnit când te uiţi la ea, nu-i aşa?

— E destul de frumoasă, admise Tuppence, neglijent. Îi e de folos în planurile ei, fi sigur. Apropo, poartă smaralde?

— Smaralde? Astea sunt pietre verzi, nu-i aşa?

Tuppence aprobă.

— De asta o urmărim. Îl ştii pe bătrânul Rysdale?

Albert scutură din cap.

— Peter B. Rysdale, regele petrolului?

— Mi se pare cumva cunoscut.

— Jucăriile lucitoare i-au aparţinut. Cea mai grozavă colecţie de smaralde din lume. Valorează milioane de dolari!

— Văleu! Rosti prostit Albert. Seamănă din ce în ce mai mult cu un film.

Tuppence zâmbi, mulţumită de efectul eforturilor sale.

— Încă n-avem dovada concretă. Însă o urmărim. Şi, făcu cu ochiul cu subînţeles, cred că de data asta n-o s-o mai şteargă cu comoara.

Albert emise o altă exclamaţie de încântare.

— Ţine minte, băiete, nu sufli o vorbă, rosti brusc Tuppence. Cred că n-ar trebui să-ţi explic, dar în Statele Unite ştim cum să recunoaştem, dintr-o privire, un tip deştept.

— Nu spun un cuvinţel, se grăbi să protesteze Albert. N-aş putea face şi eu ceva? Un pic de filaj, poate, sau ceva asemănător?

Tuppence se prefăcu că reflectează, apoi scutură din cap.

— Deocamdată nu, însă am să te ţin minte, fiule. Ce-i cu fata care zici că pleacă azi?

— Annie? O schimbare obişnuită, se spune. Dar Annie zice că servitoarele sunt în ziua de azi cineva, şi trebuie tratate cum se cuvine şi, după cum a bârfit-o, doamnei nu-i va fi prea uşor să găsească alta.

— Nu? Rosti Tuppence pe gânduri. Mă întreb…

În minte i se contură o idee. O rumegă câteva clipe, apoi îl bătu pe Albert pe umăr.

— Ascultă aici, fiule, mintea mea lucrează. Ce-ar fi dacă i-ai pomeni de o tânără verişoară, sau o prietenă de-a ta care ar putea ocupa locul vacant? Ai prins ideea?

— Ba bine că nu! Sări Albert. Lăsaţi pe mine, domnişoară şi am să aranjez totul la fix.

— Aşa flăcău mai zic şi eu! Îl lăudă Tuppence. Poţi să-i spui că tânăra e gata oricând. Să mă anunţi dacă totul e O. K. Voi fi primprejur mâine, la unsprezece.

— Unde să vă anunţ?

— Ritz, răspunse laconic Tuppence. Numele de Cowley.

Albert o privi cu invidie.

— Trebuie să fie o slujbă straşnică să fii detectiv.

— Sigur că este, aprobă Tuppence, mai ales când bătrânul Rysdale plăteşte nota. Dar nu fi necăjit, fiule. Dacă totul merge bine, ai să ajungi şi tu să-ţi faci ucenicia.

Cu promisiunea asta îşi luă rămas bun de la noul ei aliat şi ieşi grăbită din South Audley Mansions, încântată de felul în care lucrase în dimineaţa aceea.

Însă nu era timp de pierdut. Se duse direct la Ritz şi-i scrise câteva cuvinte domnului Carter. După ce le expedie, şi cum Tommy nu se întorsese încă, ceea ce nu o surprindea, porni într-o expediţie de cumpărături care, cu o pauză pentru un ceai asortat cu prăjituri, îi ocupă ziua până după şase, şi se întoarse frântă însă satisfăcută de achiziţiile ei. Începând cu un magazin de îmbrăcăminte ieftină şi trecând prin alte câteva de mâna a doua, îşi încheiase ziua la un coafor scump. Acum, în singurătatea camerei sale, admiră această din urmă ispravă. Cinci minute mai târziu zâmbea mulţumită imaginii din oglindă. Cu un dermatograf îşi întări linia sprâncenelor, fapt care, combinat cu blondul bogat al perucii o schimbau în aşa măsură încât era convinsă că nici dacă s-ar întâlni nas în nas cu Whittington, acesta n-ar recunoaşte-o. Dacă şi-ar pune în pantofi talonete ca s-o mai înalţe, şi bonetă şi şorţ, deghizarea ar fi şi mai grozavă. Din experienţa dobândită în spital ştia foarte bine că o infirmieră fără uniformă era aproape în mod frecvent nerecunoscută de pacienţii ei.

„Da”, rosti tare Tuppence, vorbind cu imaginea ei din oglindă, „vei reuşi”. Apoi îşi reluă înfăţişarea obişnuită.

Cina a fost solitară. Tuppence era cam mirată de neîntoarcerea lui Tommy. Julius, de asemenea, lipsea… Dar absenţa lui i se părea explicabilă. Activităţile sale multiple nu se limitau doar la Londra, iar apariţiile şi dispariţiile lui bruşte fuseseră acceptate de către „Tinerii Aventurieri” ca făcând parte din munca lui de zi cu zi. N-ar fi fost de mirare să fi plecat la Constantinopole, dacă i s-ar fi spus că acolo se

găsea verişoara lui. Energicul tânăr reuşise să le facă viaţa imposibilă unora de la Scotland Yard, iar telefonistele de la Amiralitate se îngrozeau când auzeau de-acum cunoscutul „Alo”. În doar trei ore întorsese pe dos prefectura din Paris şi revenise cu ideea inspirată probabil de un funcţionar francez istovit că adevăratul indiciu al dezlegării misterului trebuia căutat în Irlanda.

„Cred că a şi pornit într-acolo”, gândi Tuppence. „Foarte bine, numai că eu mă plictisesc! Sunt plină de veşti şi n-am cui să i le spun! Şi Tommy ăsta putea să telefoneze! Mă întreb unde e. Oricum, n-a putut <pierde trenul>, cum se spune. Asta îmi aminteşte…” Şi domnişoara Cowley se adânci în meditaţie şi îl evocă pe micul liftier.

Zece minute mai târziu, tânăra doamnă stătea cuibărită confortabil pe pat, fumând şi citind cu atenţie aventurile lui „Garnaby Williams, băiatul detectiv”, pe care, alături de câteva romane poliţiste de trei penny, tocmai îl achiziţionase. Gândea, şi pe bună dreptate că, înainte de a da din nou ochii cu Albert, n-ar fi fost rău să se înarmeze cu o doză suplimentară de culoare locală.

Dimineaţă primi un bilet de la domnul Carter: „Dragă domnişoară Tuppence, Ai avut un start splendid şi te felicit. Cred, totuşi, că trebuie să-ţi atrag din nou atenţia asupra riscurilor pe care ţi le asumi, mai ales dacă eşti hotărâtă să urmezi calea pe care mi-ai indicat-o. Oamenii aceştia sunt extrem de disperaţi şi incapabili de orice îndurare sau milă. Mă gândesc că, probabil, ai subestimat pericolul şi, de aceea, ţin să te avertizez din nou că nu-ţi pot promite nici un fel de protecţie. Ne-ai furnizat informaţii preţioase şi, dacă vrei să te retragi, nimeni nu o să te condamne. Oricum, studiază bine problema înainte de a lua o decizie.

Dacă, în ciuda avertizării mele, te vei hotărî să mergi înainte, vei găsi lucrurile bine puse la punct. Vei susţine că ai lucrat doi ani la domnişoara Dufferin, Vicariatul Llanelly, de la care doamna Vandemeyer poate cere referinţe.

Îmi permiţi unul sau două sfaturi? Ţine-te cât mai aproape de adevăr… Asta micşorează pericolul „scăpărilor”. Îţi sugerez să te prezinţi ca ce eşti de fapt, o fostă infirmieră voluntară, care şi-a ales meseria de a servi în casă. În prezent există multe asemenea fete. Asta va explica anumite exprimări sau comportări care altfel ar putea trezi bănuieli.

Orice vei decide, îţi urez succes.

Al dumitale prieten, Dl. CARTER”

Însufleţirea lui Tuppence spori vertiginos. Atenţionările domnului Carter trecură pe lângă ea, nebăgate în seamă. Tânăra doamnă avea prea mare încredere în ea însăşi ca să catadicsească să ţină cont de ele.

Cu o anumită reţinere, abandonă partitura interesantă pe care şi-o pregătise. Deşi nu avea îndoieli în ceea ce privea talentul ei de a juca un rol chiar şi necunoscut, avea totuşi prea mult bun simţ ca să nu vadă forţa argumentelor domnului Carter.

Încă nu primise nici un mesaj de la Tommy, însă poşta de dimineaţă aduse o carte poştală oarecum murdară cu cuvintele „E O. K.” mâzgălite pe ea.

La 10:30 examină cu mândrie un geamantan din cositor ce conţinea noile ei achiziţii. Era artistic lucrat. Roşind puţin, telefonă să-i fie trimis un taxi. Călători până la Paddington şi lăsă geamantanul la bagaje de mână. Apoi apăru cu o geantă de mână şi intră în toaleta doamnelor. După alte zece minute, o Tuppence metamorfozată ieşea cuminte din gară şi se urca într-un autobuz.

Era puţin trecut de unsprezece când Tuppence intră în holul de la South Audley Mansions. Albert era în aşteptare, îndeplinindu-şi îndatoririle într-un mod cam aiurit. Nu o recunoscu imediat pe Tuppence. Când îşi dădu seama, admiraţia sa crescu.

— Al naibii să fiu dacă v-am cunoscut! Ţinuta asta m-a zăpăcit.

— Mă bucur că-ţi place, răspunse Tuppence, modestă. Apropo, sunt sau nu verişoara ta?

— Oh, şi glasul dumneavoastră! Strigă încântat băiatul. E englezesc get-beget! Nu, am spus că un prieten de-al meu ştie o fată. Annie n-a fost deloc încântată. A rămas până azi… Din obligaţie, zice ea, dar realitatea e că vrea să vă îndepărteze de aici.

— Drăguţă fată, spuse Tuppence.

Albert nu sesiză ironia.

— Are stil şi nu-şi risipeşte arginţii… Dar pe cuvântul meu, nu ştie să se stăpânească. Vreţi să urcaţi acum, domnişoară? Intraţi în lift. Numărul 20 aţi spus? Şi făcu cu ochiul.

Tuppence îl strivi sub o privire aspră şi păşi în lift.

În timp ce suna la nr. 20, Tuppence era conştientă că ochii lui Albert coborau încetişor la nivelul gleznelor.

O femeie tânără, dichisită, deschise uşa.

— Am venit pentru post, spuse Tuppence.

— E un loc nenorocit, rosti fără ezitare tânăra femeie. Obişnuita pisică bătrână… Căreia nimic nu-i convine. M-a acuzat că am umblat la scrisorile ei. Pe mine! Plicul nu era în întregime lipit, asta-i tot. Niciodată nu e nimic în coşul de hârtii… Arde tot. E o femeie rea, asta e. Haine scumpe, dar n-are clasă. Bucătăreasa ştie ceva despre ea… Dar nu spune… Îi e frică de moarte de ea. Şi-i bănuitoare! Dacă te vede vorbind cu cineva, imediat vine peste tine. Pot să-ţi spun…

Însă ce-ar fi putut mărturisi Annie mai mult, Tuppence n-avea să afle niciodată, căci, în acel moment, o voce limpede, cu o specifică notă metalică, strigă:

— Annie!

Tânăra femeie tresări ca lovită.

— Da, doamnă.

— Cu cine vorbeşti?

— E o tânără care întreabă de post, doamnă.

— Atunci, adu-o aici, imediat.

— Da, doamnă.

Tuppence fu îndrumată spre o cameră pe partea dreaptă a coridorului lung. O femeie stătea lângă cămin. Nu mai era la prima tinereţe, iar frumuseţea de netăgăduit pe care o poseda era aspră şi un pic vulgară. În tinereţe trebuie să fi fost orbitoare. Părul auriu, datorat şi unui uşor ajutor al vopselei, stătea strâns într-un coc la ceafă, ochii, de un albastru electric fascinant, păreau să posede puterea de a pătrunde în adâncul sufletului oricărei persoane pe care o privea. Trupul ei elegant era înfăşurat într-o minunată rochie de casă indigo. Şi totuşi, în ciuda graţiei ei învăluitoare şi a frumuseţii aproape eterice a chipului său, simţeai instinctiv prezenţa unui „ceva” puternic şi ameninţător, un fel de duritate metalică ce-şi găsea expresia în tonul vocii sale şi-n privirea sfredelitoare a ochilor ei.

Pentru prima dată lui Tuppence îi era frică. Nu-i fusese frică de Whittington, însă femeia aceasta era diferită. Ca fascinată, urmări linia crudă a gurii roşii, curbate, şi din nou se simţi cuprinsă de panică. Obişnuita-i stăpânire de sine o părăsi. Îşi dădu vag seama că a o păcăli pe această femeie nu era acelaşi lucru cu a-l păcăli pe Whittington. În minte îi veniră avertizările domnului Carter. Într-adevăr aici nu se putea aştepta la îndurare.

Învingând acel instinct de panică ce o îndemna s-o ia la sănătoasa fără întârziere, Tuppence susţinu privirea doamnei cu fermitate şi respect.

Ca şi cum prima scrutare fusese satisfăcătoare, doamna Vandemeyer îi arătă un scaun.

— Poţi să stai jos. Cum ai auzit că am nevoie de servitoare?

— Printr-un prieten care îl cunoaşte pe liftierul de aici. El s-a gândit că locul mi s-ar potrivi.

Din nou privirea sfredelitoare o străpunse:

— Vorbeşti ca o fată cu educaţie?

Cu destulă abilitate, Tuppence îşi expuse imaginara carieră conform indicaţiilor domnului Carter. În timp ce

vorbea, i se păru că atitudinea încordată a doamnei Vandemeyer începuse să se relaxeze.

— Înţeleg, spuse ea în cele din urmă. Există cineva de la care aş putea obţine referinţe?

— Ultima dată am servit în casa domnişoarei Dufferin, Vicariatul Llanelly. Am stat la ea doi ani.

— Şi presupun că, după aceea, ai venit la Londra ca să câştigi mai mult, nu? Bine, asta nu-i o problemă pentru mine. Îţi voi da 50. 60 de lire… Oricât vrei. Poţi să începi deîndată?

— Da, doamnă. De azi, dacă doriţi. Bagajul meu e la Paddington.

— Mergi, deci, şi adu-l cu un taxi. Aici ai o slujbă uşoară. Majoritatea timpului sunt plecată. Apropo, cum te cheamă?

— Prudence Cooper, doamnă.

— Foarte bine, Prudence. Mergi şi adu-ţi bagajul. N-am să fiu acasă la ora prânzului. Bucătăreasa îţi va arăta totul.

— Mulţumesc, doamnă.

Tuppence ieşi. Annie cea dichisită nu-şi făcu apariţia. În holul de jos, un impunător majordom îl trimisese pe Albert la subsol. Tuppence nici măcar nu se uită la el, în timp ce păşea moale spre uşă.

Aventura începuse, însă nu mai simţea acelaşi elan ca de dimineaţă. Îi trecu prin minte că, dacă acea necunoscută Jane Finn încăpuse pe mâna doamnei Vandemeyer, avea de tras din greu cu ea.

Capitolul X. Intră în scenă sir James Peel Edgerton.

În noile ei îndatoriri, Tuppence nu comise nici o stângăcie. Fetele arhidiaconului erau bine instruite în treburile gospodăreşti. De asemenea, erau experte în instruirea „fetelor nepricepute”, rezultatul inevitabil fiind că acele fete plecau în altă parte unde îşi aplicau noile cunoştinţe de o aşa manieră încât primeau o mult mai substanţială remuneraţie decât permitea punga săracă a arhidiaconului.

De aceea, lui Tuppence nu-i era deloc teamă că s-ar putea dovedi nefolositoare. Bucătăreasa doamnei Vandemeyer o

nedumerea. Părea limpede că era terifiată de moarte de stăpâna sa. Fata se gândi că, probabil, cealaltă o avea cu ceva la mână. În rest, gătea excelent, după cum constată Tuppence în seara aceea. Doamna Vandemeyer aştepta un oaspete la cină şi, drept urmare, Tuppence aşternu o minunată masă lăcuită pentru două persoane. În sinea ei, se simţea uşor îngrijorată în privinţa vizitatorului. Era foarte posibil să fie chiar Whittington. Deşi în mod sigur n-ar fi recunoscut-o, totuşi, i-ar fi plăcut mai mult ca oaspetele să fie altcineva. Oricum, nu putea face nimic decât să spere că totul va ieşi bine.

La câteva minute după opt, se auzi soneria la uşa din faţă şi Tuppence se duse să deschidă, tremurând uşor. Spre marea ei uşurare, vizitatorul era al doilea dintre cei doi bărbaţi în urmărirea cărora îl trimisese pe Tommy.

Se prezentă: Contele Stepanov. Tuppence îl anunţă, şi doamna Vandemeyer se ridică de pe divan cu o exclamaţie de plăcere.

— Sunt încântată să vă văd, Boris Ivanovici, spuse ea.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă! Bărbatul se aplecă asupra mâinii ei.

Tuppence se întoarse la bucătărie.

— Contele Stepanov, sau cam aşa ceva, spuse ea şi arboră un aer sincer de curiozitate: Cine e?

— Cred că un gentleman rus.

— Vine des aici?

— Din când în când. De ce vrei să ştii?

— Mă gândeam că s-ar potrivi cu coniţa, atâta tot, explică fata şi adăugă cu un aer ofensat: Cum ştii să repezi omu?!

— Sunt îngrijorată din cauza sufleului, se dezvinovăţi cealaltă.

— Ştii tu ceva, îşi zise în gând Tuppence, dar cu glas tare rosti doar: Să încep să servesc? Sunt gata!

În timp ce servea la masă, Tuppence asculta cu atenţie tot ce se vorbea. Îşi amintea că în urmărirea sa şi a lui Whittington pornise Tommy când îl văzuse ultima oară. Deşi

nu-i prea venea s-o recunoască, începu să fie neliniştită în privinţa soartei partenerului său. Unde era? De ce nu-i trimisese măcar un cuvânt? Înainte de a pleca de la Ritz, aranjase ca toate scrisorile sau mesajele ce ar fi sosit pe numele ei să fie trimise la o mică librărie din apropiere, unde Albert se ducea frecvent. E drept că se despărţise de Tommy doar cu o dimineaţă în urmă, de aceea se gândi că neliniştea ei era absurdă. Şi totuşi, era ciudat că nu-i trimisese nici un semn.

Atât cât putea auzi, conversaţia nu conţinea nici un indiciu. Boris şi doamna Vandemeyer abordau subiecte fără interes; piesele pe care le văzuseră, noile dansuri şi ultimele cancanuri din înalta societate. După cină se retraseră într-un mic budoar unde doamna Vandemeyer, întinsă pe divan, arăta mai frumoasă ca niciodată. Tuppence aduse cafeaua şi lichiorurile şi se retrase discret. În timp ce ieşea, îl auzi pe Boris spunând:

— E nouă, nu-i aşa?

— A venit azi. Cealaltă era o ticăloasă. Fata asta pare în regulă. Serveşte bine.

Tuppence mai întârzie în spatele uşii pe care intenţionat o lăsase uşor crăpată, şi-l auzi pe Boris:

— Presupun că e foarte sigură?

— Zău, Boris, eşti absurd de suspicios. Cred că e verişoara portarului, sau ceva de genul ăsta. Şi oricum, nimeni nici nu visează măcar că aş avea vreo legătură cu… Prietenul nostru comun, domnul Brown.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, Rita. Uşa aceea nu e închisă.

— Ei bine, închide-o, atunci, râse femeia.

Tuppence o şterse iute din loc.

Nu îndrăzni să absenteze mai mult decât era normal de la bucătărie, dar spălă vasele şi curăţă totul cu o repeziciune deprinsă din experienţa ei din spital. Apoi se strecură din nou uşurel spre uşa budoarului. Bucătăreasa, mai liniştită,

era încă ocupată cu gătitul şi, dacă i-ar fi observat lipsa, nu putea decât să presupună că se dusese să facă paturile.

Vai! Discuţia dinăuntru se purta pe un ton mult prea scăzut ca să poată auzi ceva. Nu îndrăznea să întredeschidă uşa, oricât de uşor. Doamna Vandemeyer stătea cu faţa la uşă şi Tuppence avea un respect deosebit pentru spiritul de observaţie al ochilor ei de linx.

Cu toate acestea, era extrem de curioasă să afle ce se petrecea înăuntru. Dacă nu s-ar fi ivit ceva neprevăzut, ar fi fost posibil să afle veşti despre Tommy. Câteva clipe reflectă cu disperare, apoi chipul i se lumină. Porni încetişor pe coridor spre dormitorul doamnei Vandemeyer care avea un glasvand ce ţinea cât toată lungimea balconului etajului. Se strecură repede prin el, şi, fără să facă nici cel mai mic zgomot, ajunse la fereastra budoarului. Exact cum îşi imaginase, aceasta era puţin deschisă, iar vocile din interior se auzeau cu claritate.

Tuppence ascultă cu atenţie, dar nimic din ce se vorbea nu avea vreo legătură cu Tommy. Cei doi păreau să aibă o divergenţă privind un anumit subiect, şi, în cele din urmă, rusul rosti cu amărăciune.

— Cu nesăbuinţa ta continuă vei sfârşi prin a ne duce de râpă.

— Ha! Râse femeia. Naturaleţea e cel mai bun mijloc de a îndepărta bănuielile. Îţi vei da seama de asta în una din zilele următoare… Poate mai curând decât crezi!

— Între timp, umbli peste tot cu Peel Edgerton. Nu numai că este, poate cel mai celebru K. C.1 din Anglia, dar principalul său hobby e criminalistica! E o nebunie!

— Ştiu că elocinţa lui a salvat nenumăraţi oameni de la spânzurătoare, spuse, cu calm, doamna Vandemeyer. Ce-i cu asta? S-ar putea ca într-o zi să am eu însămi nevoie de ajutorul lui în această direcţie. Dacă ar fi aşa, ce noroc să ai un astfel de prieten la proces… Sau, poate ar fi mai nimerit să spun în proces. Boris se ridică şi începu să umble de colo-colo. Era foarte agitat.

— Eşti o femeie deşteaptă, Rita; dar, în acelaşi timp, eşti o proastă! Ascultă-mă pe mine şi dă-l încolo pe Peel Edgerton.

— Nu vreau.

— Refuzi? Vocea rusului suna ameninţător.

— Da.

— Atunci, pentru Dumnezeu, mârâi el, vom vedea…

Însă doamna Vandemeyer se ridică în picioare, cu ochii fulgerând.

— Uiţi, Boris, spuse ea, că nu dau nimănui socoteală. Singurul de la care primesc ordine e… domnul Brown.

Celălalt îşi înălţă braţele cu disperare.

— Eşti imposibilă, bombăni. Imposibilă! Deja poate fi prea târziu. Se spune că Peel Edgerton miroase criminalii! De unde putem şti noi ce se află în spatele acestui brusc interes al lui pentru tine? Poate i-ai stârnit chiar acum bănuielile. El ghiceşte…

Doamna Vandemeyer îl privi dispreţuitoare.

— Linişteşte-te, dragul meu Boris. Nu bănuieşte nimic. De obicei eşti cavaler, însă acum se pare că ai uitat că sunt considerată o femeie frumoasă. Te asigur că ăsta e singurul lucru care îl interesează pe Peel Edgerton.

Boris dădu din cap cu îndoială.

— A studiat criminalistica, precum nimeni altul în regatul ăsta. Îţi imaginezi că ai să-l poţi duce de nas?

Ochii doamnei Vandemeyer se îngustară.

— Dacă e precum spui… M-ar amuza să încerc.

— Doamne, Rita…

— În plus, adăugă doamna Vandemeyer, este extrem de bogat. Iar eu nu sunt una din aceia care dispreţuiesc banii. „Urmările războiului”, ştii Boris!

— Bani, bani! Ăsta e pericolul cu tine, Rita. Cred că ţi-ai vinde şi sufletul pentru bani. Cred… Se opri, apoi spuse cu o voce joasă, sinistră. Uneori mă gândesc că ne-ai vinde… Şi pe noi!

Doamna Vandemeyer zâmbi şi ridică din umeri.

— În orice caz, preţul ar trebui să fie enorm, răspunse cu nonşalanţă. Un astfel de preţ nu ar fi la îndemâna oricui, ci doar a unui milionar.

— Ah! Pufni rusul. Vezi, am avut dreptate!

— Dragul meu Boris, tu nu ştii de glumă?

— A fost o glumă?

— Bine-nţeles.

— În cazul ăsta, tot ce pot să spun e că ai o idee aparte despre umor, draga mea Rita.

Doamna Vandemeyer surâse.

— Să nu ne certăm, Boris. Sună să ne mai aducă nişte băuturi.

Tuppence bătu urgent în retragere. Se opri atât cât să se privească în oglinda mare a doamnei Vandemeyer, să vadă dacă ţinuta sa era în regulă. Apoi, răspunse prompt la apelul soneriei.

Discuţia pe care o auzise, deşi interesantă în ceea ce privea complicitatea de netăgăduit dintre Rita şi Boris, nu aducea cine ştie ce lumină în preocupările ei. Numele lui Jane Finn nici măcar nu fusese menţionat.

În dimineaţa următoare, din puţinele cuvinte schimbate cu Albert, află că la librărie nu sosise nimic pentru ea. Părea incredibil ca Tommy, în cazul în care lucrurile ar fi decurs normal, să nu-i trimită nici o veste. Simţea cum o mână de gheaţă îi cuprinde inima… Presupunând… Îşi alungă temerile. Îngrijorarea nu era bună la nimic. Ocazia îi fu oferită de însăşi doamna Vandemeyer.

— Care e ziua ta liberă, Prudence?

— De obicei, vinerea, doamnă.

Doamna Vandemeyer înălţă din sprâncene.

— Dar azi e vineri! Însă nu prea cred că ai vrea să ieşi, din moment ce ai început abia ieri.

— Tocmai mă gândeam să vă rog, dacă s-ar putea…

Doamna Vandemeyer o privi ceva mai lung, apoi zâmbi:

— Aş vrea să te poată auzi contele Stepanov. A făcut o remarcă în legătură cu tine, seara trecută. Zâmbetul de

pisică i se lărgi. Cererea ta este… Foarte tipică. Sunt mulţumită. Nu înţelegi toate astea… Dar poţi să ieşi azi. Oricum, mi-e indiferent, căci nu voi fi acasă la cină.

— Mulţumesc, doamnă.

Scăpată de prezenţa celeilalte, Tuppence simţi o senzaţie de uşurare. O dată în plus, trebui să recunoască în sinea ei că-i era frică, o frică îngrozitoare, de femeia frumoasă cu ochi cruzi.

Aproape când să termine de frecat argintăria, Tuppence auzi soneria de la intrare şi se duse să deschidă. De data asta nu era nici Whittington, nici Boris, ci un bărbat cu o înfăţişare izbitoare.

Deşi cu puţin mai înalt decât statura medie, îţi făcea impresia unui om impunător. Chipul său, proaspăt bărbierit şi extrem de mobil, avea o expresie de putere şi forţă cu totul ieşite din comun. Întreaga sa făptură radia magnetism.

Un moment, Tuppence nu ştiu dacă să-l ia drept actor sau avocat, însă nehotărârea îi fu spulberată când bărbatul se prezentă ca fiind sir James Peel Edgerton.

Îl privi cu un interes renăscut. Acesta era, deci, faimosul KC. Al cărui nume era cunoscut în întreaga Anglie! Auzise spunându-se că, într-o zi, putea să ajungă prim ministru. Se ştia că refuzase postul în favoarea profesiei sale, preferând să rămână un simplu membru al constituantei scoţiene.

Tuppence se întoarse gânditoare la cămara ei. Marele om o impresionase.

Înţelegea neliniştea lui Boris. Peel Edgerton nu era tipul de om pe care să-l poţi înşela uşor.

După un sfert de oră se auzi clopoţelul şi Tuppence reapăru în hol ca să-l conducă pe oaspete. În timp ce-i întindea pălăria şi bastonul, după ce bărbatul o învăluise într-o privire pătrunzătoare, era conştientă că ochii lui îi străpunseseră gândurile. Când îi deschise uşa şi se dădu într-o parte ca să-i facă loc să treacă, el se opri în prag.

— N-ai să mai faci mult treaba asta, nu?

Tuppence ridică ochii, uluită. În ochii lui se puteau citi blândeţe şi ceva cu mult mai greu de explicat.

Bărbatul dădu din cap, ca şi cum ea i-ar fi răspuns.

— Presupun că te-ai săturat de spital şi de toate astea?

— Doamna Vandemeyer v-a spus-o? Întrebă, bănuitoare, Tuppence.

— Nu, copilă. Privirea ta mi-a spus-o. Îţi place aici?

— Foarte mult, mulţumesc, domnule.

— Ah, dar în ziua de azi sunt o mulţime de slujbe bune. Iar o schimbare nu prinde rău, uneori.

— Vreţi să spuneţi… Începu Tuppence.

Dar sir James se afla deja în capul scărilor. Se uită în urmă cu privirea sa blândă şi isteaţă.

— Doar o părere, spuse el, atâta tot.

Tuppence se întoarse în cămară mai gânditoare ca oricând.

Capitolul XI. Julius relatează o întâmplare.

Tuppence, îmbrăcată corespunzător, ieşi în „după-amiaza ei liberă”. Albert lipsea pe moment, dar se duse singură la librărie să se convingă cu ochii săi că nu sosise nimic. Odată rezolvat acest punct, se îndreptă spre Ritz. La întrebarea ei, i se răspunse că Tommy încă nu apăruse. Acesta era răspunsul la care se aştepta, însă mai avea o speranţă. Se hotărî să apeleze la domnul Carter, spunându-i când şi unde pornise Tommy în urmărire şi cerându-i să facă ceva pentru a-i da de urmă. Perspectiva ajutorului lui îi revigoră starea de spirit lamentabilă, apoi întrebă de Julius Hersheimmer. I se răspunse că se întorsese de o jumătate de oră, dar că plecase imediat.

Tuppence se însufleţi şi mai tare. Din întâlnirea cu Julius ar fi ieşit ceva. Poate că el ar găsi un plan ca să afle ce se întâmplase cu Tommy. Scrise biletul pentru domnul Carter în camera de zi a lui Julius şi, tocmai trecea adresa pe plic, când uşa se deschise cu zgomot.

— Ce dracu… Începu Julius, dar se opri brusc. Scuză-mă, domnişoară Tuppence. Tâmpiţii ăştia de jos, de la recepţie,

ar fi trebuit să-mi spună că Beresford n-a mai fost pe-aici… Că n-a fost văzut de miercuri. Aşa e?

Tuppence dădu din cap.

— Nu ştii unde e? Întrebă încet Tuppence.

— Eu? De unde să ştiu? N-am primit nici un cuvânt de la el, deşi i-am telegrafiat ieri-dimineaţă.

— Cred că telegrama e la recepţie, nedesfăcută.

— Dar unde e el?

— Nu ştiu. Speram să ştii tu.

— Ţi-am spus că n-am mai primit nici un afurisit de cuvânt de la el, de când ne-am despărţit miercuri, la gară.

— Ce gară?

— Waterloo. Pe şoseaua de sud-vest a Londrei voastre.

— Waterloo? Se încruntă Tuppence.

— Păi da. Nu ţi-a spus?

— Nici eu nu l-am văzut, răspunse Tuppence, neliniştită. Continuă cu Waterloo. Ce căutaţi acolo?

— M-a sunat el. Mi-a spus să o iau din loc repede. Susţinea că urmăreşte doi escroci.

— Oh! Spuse Tuppence, cu ochii mari. Înţeleg. Continuă!

— Am plecat imediat într-acolo. Beresford mă aştepta. Mi-a indicat escrocii. Cel solid era al meu, tipul pe care l-ai dus tu de nas. Tommy mi-a strecurat biletul în mână şi mi-a spus să-l urmăresc. El urma să-l ia în primire pe celălalt. Julius se opri. Eram sigur că ştii toate astea.

— Julius, spuse Tuppence cu fermitate, încetează să mai umbli de colo-colo. Mă enervează. Stai în fotoliul ăla şi povesteşte-mi întreaga afacere, cu cât mai puţine divagaţii posibile.

Domnul Hersheimmer se supuse.

— Sigur, cu ce să încep?

— De acolo de unde ai rămas. La Waterloo.

— Ei bine, începu Julius, m-am urcat într-unul din drăguţele voastre compartimente demodate, la clasa întâi. Trenul tocmai pornise. Primul lucru cu care am venit în contact a fost un conductor, care m-a înştiinţat foarte

politicos că nu mă aflu în vagonul fumătorilor. I-am dat o jumătate de dolar şi s-a aranjat. Am făcut o scurtă incursiune în lungul culoarului. Whittington era acolo. Când am văzut bestia, cu faţa lui grasă şi lucioasă, m-am gândit la biata micuţă Jane captivă în ghearele lui şi mi-a venit să înnebunesc de furie că nu aveam un pistol la mine. L-aş fi găurit niţel.

Am ajuns cu bine la Bournemouth. Whittington luă un taxi şi dădu adresa unui hotel. Am făcut la fel şi am ajuns la trei minute după el. El închirie o cameră, eu la fel. Până aici totul a mers strună. Nu avea nici cea mai vagă idee că era urmărit. Ei bine, se instală în holul hotelului răsfoind ziare şi tot aşa, până veni ora mesei. Nu se grăbea deloc.

Începusem să cred că totul nu era altceva decât o excursie pe care o făcea pentru sănătatea sa, însă mi-am amintit că nu se schimbase pentru cină, aşa cum s-ar fi cuvenit la acel hotel de mâna întâi, prin urmare, era foarte posibil să fi venit într-adevăr pentru o afacere.

Aşa şi era. În jurul orei nouă, luă o maşină şi traversă oraşul, (apropo e un loc tare drăguţ, cred că am s-o duc şi pe Jane acolo, într-o vacanţă, după ce am s-o găsesc) apoi plăti şi o porni singur către pădurea de pini din vârful stâncii. Eram şi eu acolo, înţelegi. Am mers cam jumătate de oră. De-a lungul drumului erau o grămadă de vile, dar, treptat, se răreau tot mai mult, şi, în final, am ajuns la una care părea a fi ultima: o casă mare, înconjurată de o mulţime de pini.

Era o noapte neagră, iar drumul ce ducea către casă negru ca smoala. Îl auzeam în faţa mea, dar nu-l vedeam. A trebuit să merg cu grijă, ca să nu-şi dea seama că este urmărit. Am dat curba la timp să-l văd sunând şi intrând. Am rămas pe loc. Începuse să plouă şi curând mă făcu ud leoarcă. În plus, era cumplit de frig.

Whittington nu mai ieşi, şi, încetul cu încetul mă apucă neastâmpărul, şi am început să dau târcoale primprejur. Toate ferestrele de la parter erau închise etanş, dar sus, la

primul etaj (era o casă cu două etaje) am observat o fereastră luminată puternic şi draperiile netrase.

Exact în faţa acelei ferestre creştea un copac. Să fi fost cam la treizeci de picioare de casă şi m-am gândit că, dacă m-aş fi urcat în copacul ăla era foarte posibil să văd ce se petrece în cameră. Bine-nţeles, ştiam că nu aveam nici un motiv să cred că Whittington putea fi tocmai în camera aia… Dimpotrivă, era mai nimerit să se afle într-una din camerele de oaspeţi de la parter. Însă m-am gândit că am să mă cocoşez, stând aşa în ploaie şi orice ar fi fost mai bun decât să continui să nu fac nimic. Aşa că am pornit să mă urc.

N-a fost deloc uşor. Parcă era dat cu talc! Ploaia făcuse ca crengile să fie şi mai lunecoase, abia puneam un picior că celălalt îmi cădea înapoi, dar încetul cu încetul am reuşit să ajung la nivelul ferestrei.

Însă atunci am fost dezamăgit. Eram mult prea la stânga. Nu puteam vedea decât o parte din cameră. O bucată de draperie şi o porţiune de tapet. Astea erau tot ce vedeam. Ei bine, nu-mi face deloc cinste s-o spun, dar tocmai când mă pregăteam să cobor în mod ruşinos, cineva dinăuntru se mişcă şi umbra lui se profilă pe bucata de tapet… Şi, drace, era Whittington!

Sângele a început să-mi clocotească. Trebuia să văd ce e în camera aia. Depindea de mine să găsesc modalitatea. Am observat o creangă lungă îndreptată în direcţia aceea. Dacă aş fi putut să mă târăsc măcar până la mijlocul ei, mi-aş fi atins scopul. Însă nu eram sigur dacă îmi va susţine greutatea. M-am hotărât să risc şi am pornit. Cu multă grijă, milimetru cu milimetru înaintam. Copacul troznea şi scârţâia înspăimântător, însă, în cele din urmă, am ajuns în siguranţă acolo unde dorisem.

Camera era de mărime medie, mobilată ca un gen de salon de spital. În mijlocul camerei se afla o masă şi pe ea o lampă, iar la masă, cu faţa spre mine, stătea însuşi Whittington. Vorbea cu o femeie îmbrăcată în uniformă de

infirmieră. N-am putut să-i văd faţa, căci stătea cu spatele la mine. Deşi jaluzelele erau ridicate, fereastra era închisă, astfel încât n-am putut să prind nici un cuvânt din ce se vorbea. Se părea că vorbea doar Whittington, iar infirmiera doar asculta. Din când în când dădea din cap, iar uneori şi-l scutura ca şi cum răspundea unor întrebări. El părea foarte impunător… O dată sau de două ori bătu chiar cu pumnul în masă. Între timp ploaia se oprise, iar cerul se limpezise brusc.

La un moment dat, Whittington păru să fi ajuns la capătul discuţiei. Se ridică, iar infirmiera făcu la fel. Tipul privi spre fereastră, întrebând ceva… Cred că dacă mai ploua. În orice caz, ea străbătu camera şi privi afară. Chiar atunci luna ieşi din nori. M-am temut că femeia m-ar putea vedea, căci eram chiar în bătaia lunii. Am încercat să mă dau puţin înapoi. Mişcarea pe care am făcut-o a fost suficientă ca acea creangă bătrână să se rupă. Cu un trosnet puternic se desprinse şi căzu, şi, odată cu ea, Julius P. Hersheimmer!

— Oh, Julius! Şopti Tuppence. Ce palpitant! Continuă.

— Din fericire pentru mine, am căzut pe o grămadă de pământ afânat… Dar asta mă scoase din luptă pentru un timp. Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că zăceam într-un pat de spital, cu o infirmieră (alta decât cea a lui Whittington) lângă mine şi un omuleţ cu barbă neagră şi ochelari cu ramă de aur care avea întrutotul aspect de medic. Când m-am uitat la el, şi-a frecat mâinile şi a înălţat din sprâncene.

— Ah! Spuse, aşadar, tânărul nostru prieten s-a reîntors la viaţă. Grozav. Grozav!

Am făcut obişnuitul efort. Am spus: „Ce s-a întâmplat?” şi „Unde mă aflu?” dar ştiam prea bine răspunsul la ultima întrebare. Se pare că creierul nu-mi fusese prea afectat. „Cred că deocamdată asta e tot, soră,” spuse omuleţul, şi infirmiera părăsi încăperea ca la comandă. Însă, în timp ce ieşea pe uşă, i-am surprins privirea plină de curiozitate aţintită asupra mea.

Privirea aceea a ei mi-a dat o idee. „Ei, doctore,” am spus şi am dat să mă ridic în capul oaselor însă, în acel moment, mă săgetă o durere cruntă în piciorul drept. „O uşoară luxaţie, explică doctorul. Nimic serios, în câteva zile vei fi din nou pe picioare.”

— Am observat că mergi şchiopătând, interveni Tuppence.

Julius dădu din cap şi continuă.

— Cum s-a întâmplat?” am întrebat din nou. Răspunsul lui fu sec. „Ai căzut, împreună cu o bucată considerabilă dintr-unul din copacii mei pe un strat de flori proaspăt răsădite”.

Îmi plăcea tipul. Părea să aibă simţul umorului. Am fost sigur că cel puţin el era cinstit. „Da, doctore, am spus. Îmi pare rău de copac şi am să vă dau alte răsaduri. Probabil, însă, aţi dori să ştiţi ce căutam în grădina dumneavoastră?” „Cred că ar necesita o explicaţie”, îmi răspunse el. „Ei bine, nu eram la furat.”

Tipul zâmbi. „Prima mea teorie. Curând însă mi-am schimbat părerea. Apropo, eşti american, nu-i aşa?” Mi-am spus numele. „Dar dumneavoastră?”. „Eu sunt doctorul Hall, psihiatru, iar aceasta este clinica mea particulară.”

Nu ştiu de ce, dar nu voiam să-l pun în temă. Eram doar mulţumit de informaţie. Îmi plăcea omul şi simţeam că e sincer, dar nu aveam de gând să-i spun toată povestea. În primul rând, cred că n-ar fi crezut-o.

M-am hotărât într-o clipă. „Vai, doctore, am spus, mă simt extrem de prost, însă sunt obligat să recunosc că treaba pentru care mă aflam în grădină nu avea nimic spectaculos.” Apoi i-am îngăimat ceva despre o fată. I-am înşirat o poveste cu un tutore sever şi o criză de nervi şi în cele din urmă i-am explicat că mi se păruse că am recunoscut-o printre pacientele clinicii, şi de aici toată aventura mea nocturnă.

Cred că era exact genul de poveste la care se aştepta. „Foarte romantic”, spuse el cu simpatie, când am terminat. „Şi acum, doctore, am continuat, veţi fi cinstit cu mine?

Aveţi aici, sau aţi avut, o fată tânără pe nume Jane Finn?” El repetă gânditor numele. „Jane Finn? Nu.”

Eram amărât şi cred că se vedea. „Sunteţi sigur?”. „Foarte sigur, domnule Hersheimmer. Nu e un nume obişnuit, aşa că e puţin probabil să nu-l fi reţinut.”

Ei bine, era clar. Nu rezolvasem nimic. „Asta e, am spus într-un târziu. Dar ar mai fi o problemă. Când eram pe craca aia nenorocită mi s-a părut că recunosc un prieten stând de vorbă cu o infirmieră.” N-am menţionat nici un nume, gândindu-mă că, desigur, Whittington se prezentase sub un cu totul alt nume, însă doctorul îmi răspunse imediat. „Poate domnul Whittington?” „Ăsta-i tipul, am recunoscut eu. Dar ce caută aici? Să nu-mi spuneţi că şi el e cu nervii la pământ!”

Doctorul Hall râse. „Nu. A venit în vizită la sora Edith, care e nepoata lui.” „Aşa deci! Am exclamat. Mai e aici?” „Nu, s-a întors în oraş aproape imediat.” „Ce păcat! Poate, însă, aş putea vorbi cu nepoata lui… Sora Edith, parcă aşa spuneaţi că o cheamă?”

Însă doctorul scutură din cap. „Mă tem că asta e imposibil. Şi sora Edith a plecat în seara asta cu o pacientă.” „Se pare că sunt cu adevărat ghinionist, am remarcat. Aveţi cumva adresa din oraş a domnului Whittington? Aş vrea să-l văd când mă întorc.” „Nu-i cunosc adresa, dar, dacă vrei, pot să-i scriu sorei Edith.” I-am mulţumit. „Să nu-i spuneţi pentru cine e. Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză”.

Asta era tot ce am putut face pe moment. Dacă fata era într-adevăr nepoata lui Whittington, ar fi fost prea frumos ca să cadă în cursă, dar merita încercat. Următorul lucru pe care l-am făcut, a fost să-i telegrafiez lui Beresford ca să-i spun unde sunt şi că zac din cauza piciorului luxat, să-l rog să vină la mine dacă nu e ocupat. A trebuit să am mare grijă ce scriu. Oricum, n-am primit nimic de la el şi piciorul mi s-a înzdrăvenit curând. Nu fusese o luxaţie prea serioasă, aşa că azi i-am spus la revedere micuţului doctor, rugându-l să mă anunţe dacă are vreo veste de la sora Edith, şi am venit

direct la Londra. Spune-mi, domnişoară Tuppence, mi se pare, sau chiar eşti foarte palidă?

— E din cauza lui Tommy. Ce i s-o fi întâmplat?

— Fruntea sus, cred că e bine-mersi. De ce n-ar fi? Ascultă, tipul după care a plecat în urmărire arăta a străin. E posibil să fi plecat din ţară… Spre Polonia, sau aşa ceva.

Tuppence scutură din cap.

— N-ar fi putut pleca fără să-şi ia paşaportul şi câteva lucruri. În plus, l-am văzut pe omul acela, Boris Cutare, aici. A luat cina cu doamna Vandemeyer aseară.

— Care doamnă?

— Am uitat că nu ştii nimic despre asta.

— Te ascult, spuse Julius şi rosti fraza lui favorită: Fă-mă deştept.

Tuppence îi relată evenimentele ultimelor două zile. Uimirea şi admiraţia lui Julius erau fără limite.

— Bravo! Eşti slugă. Îmi vine să mor de râs! Apoi, adăugă serios: însă, să ştii că nu-mi place treaba. Ai tot atâta tupeu cât au şi ei, dar sper să ieşi cu bine din asta. Aceşti escroci, cu care ne înfruntăm, sunt în stare tot atât de bine să frângă gâtul unei fete ca şi al unui bărbat.

— Crezi că mi-e frică? Spuse Tuppence, indignată înăbuşindu-şi cu vitejie amintirea privirii de oţel a doamnei Vandemeyer.

— Am spus mai înainte că ai un tupeu nebun. Însă asta nu schimbă situaţia.

— Oh, fir-aş a naibii! Rosti Tuppence nerăbdătoare. Să ne gândim mai bine la ce s-ar fi putut întâmpla cu Tommy. I-am scris despre asta domnului Carter, adăugă, şi-i dădu ciorna scrisorii.

Julius dădu din cap cu gravitate.

— Cred că ai făcut bine. Dar stă în puterea noastră să ne grăbim şi să întreprindem ceva.

— Ce-am putea face? Întrebă Tuppence, însufleţindu-se.

— Cred că ar fi mai bine să-l urmărim pe Boris. Ai spus că a venit în casa unde lucrezi. E posibil să mai vină?

— S-ar putea. Nu ştiu exact.

— Înţeleg. Ei bine, socotesc că n-ar fi rău să cumpăr o maşină, una trăsnet, să mă îmbrac în şofer şi să stau primprejur. Dacă Boris vine, îmi faci un semn cumva şi mă iau după el. Ce zici?

— Splendid, numai că s-ar putea să treacă săptămâni până atunci.

— Va trebui să aşteptăm sau să sperăm că va veni mai repede. Mă bucur că-ţi place planul meu. Se ridică.

— Unde te duci?

— Să cumpăr maşina, bine-nţeles, răspunse Julius, mirat. Ce marcă ţi-ar plăcea? Bănuiesc că vei face câteva ture cu ea înainte să ne terminăm treaba.

— Oh, exclamă Tuppence, suav, tare mi-ar place un Rolls-Royce, dar…

— Sigur, aprobă Julius. Se face. Am să-l cumpăr.

— Dar nu poţi, aşa, pe loc, strigă Tuppence. Lumea aşteaptă uneori ani întregi!

— Nu şi micul Julius, o asigură domnul Hersheimmer. Nu-ţi bate capul. Mă întorc cu maşina într-o jumătate de oră.

Tuppence se ridică.

— Eşti extraordinar de bun, Julius. Dar nu pot să mă abţin să nu-mi spun că e doar o speranţă cam nebunească. Mă încred mult în domnul Carter.

— Eu n-aş face-o.

— De ce?

— E doar o idee de-a mea.

— Oh, dar el trebuie să facă ceva. E singura persoană. Apropo, am uitat să-ţi spun ce lucru ciudat mi s-a întâmplat azi-dimineaţă.

Şi îi povesti întâlnirea ei cu sir James Peel Edgerton. Julius păru interesat.

— Ce crezi că a vrut să spună tipul? Întrebă el.

— Nu prea ştiu. Însă cred că în felul ambiguu, perfect legal, al avocaţilor, a vrut să mă prevină.

— De ce ar fi făcut-o?

— Nu ştiu, recunoscu Tuppence. Dar părea blând şi din cale afară de deştept. Mai că-mi vine să mă duc la el şi să-i povestesc totul.

Oarecum, spre surprinderea ei, Julius respinse cu putere ideea.

— Ascultă, spuse el, n-avem nevoie să amestecăm şi avocaţii în treaba asta. Tipul ăsta nu ne-ar putea ajuta deloc.

— Ba eu cred că da, răspunse Tuppence cu încăpăţânare.

— Nici să nu te gândeşti. Pe curând. Mă întorc peste o jumătate de oră.

Trecură treizeci şi cinci de minute, când Julius reveni. O luă pe Tuppence de braţ şi o duse la fereastră.

— Uite-o acolo.

— Oh, exclamă Tuppence cu o undă de respect în glas, în timp ce privea în jos, la maşina imensă.

— Să ştii că e ultimul tip, spuse Julius satisfăcut.

— Cum ai obţinut-o?

— Tocmai fusese trimisă unui grangur, acasă.

— Şi?

— M-am dus acasă la el. I-am spus că o maşină ca asta merită din plin cei douăzeci de mii de dolari. Apoi, i-am spus că i-aş da chiar cincizeci de mii de dolari, dacă mi-ar da-o.

— Şi? Întrebă Tuppence, scoasă din minţi.

— Şi mi-a dat-o, asta-i tot, i-o întoarse Julius.

Capitolul XII. Un prieten la nevoie.

Zilele de vineri şi sâmbătă trecură fără nici un eveniment. Tuppence primi un scurt răspuns din partea domnului Carter. În el se menţiona faptul că „Tinerii Aventurieri” îşi asumaseră sarcina asta pe răspunderea şi riscul lor şi că fuseseră din plin avertizaţi asupra pericolelor ce-i aşteaptă. Dacă Tommy păţise ceva, domnul Carter regreta din tot sufletul, însă nu putea face nimic.

Asemenea răspuns nu ţinea de cald. Într-un fel, fără Tommy, aventura nu mai avea nici un farmec şi, pentru prima oară, Tuppence începu să se îndoiască de reuşită. Cât

timp fuseseră împreună, nu-şi pusese nici o clipă problema asta. Deşi era obişnuită să conducă, şi se mândrea cu perspicacitatea ei, în realitate se bizuia pe Tommy mai mult decât îşi dădea seama la vremea respectivă. Mintea lui Tommy era extrem de cumpătată şi limpede, bunul lui simţ şi soliditatea concepţiilor atât de constante, încât fără el, Tuppence se simţea ca o navă în derivă. Era ciudat că Julius, care era fără îndoială mult mai deştept decât Tommy, nu-i dădea acelaşi sentiment de siguranţă. Îl acuzase pe Tommy că era pesimist şi era adevărat că el mereu vedea dezavantaje şi dificultăţi acolo unde ea, cu felul ei optimist, le trecea cu vederea şi, cu toate astea, în realitate, se bazase în mare măsură pe judecata lui. O fi fost el greoi, dar era sigur.

Pentru prima dată, fata îşi dădea seama de caracterul sinistru al misiunii în care se lansaseră cu atâta uşurinţă. Începutul fusese ca o pagină de roman sentimental. Acum, smulsă din vraja lui, se întorsese la crunta realitate. Tommy… Asta era tot ce conta. De multe ori pe zi, Tuppence îşi ştergea lacrimile, hotărâtă. „Prostuţo, se apostrofa, nu te mai smiorcăi! Se înţelege că ţii la el. Îl cunoşti de-o viaţă. Dar pentru asta nu-i nevoie să fii sentimentală.”

Între timp, Boris nu mai fu văzut. Nu mai veni în apartament, iar Julius şi maşina aşteptau în van. Tuppence începu să mediteze asupra unor lucruri noi. Deşi admitea justeţea obiecţiilor lui Julius, totuşi nu renunţase pe deplin la ideea de a apela la sir James Peel Edgerton. Merse până într-acolo încât îi căută adresa în „Cartea Roşie”. Vroise s-o avertizeze în ziua aceea? Şi dacă da, de ce? Desigur că ea era ultima îndreptăţită să ceară explicaţii. O privise cu atâta blândeţe. Poate că el i-ar putea spune ceva în legătură cu doamna Vandemeyer care ar constitui un indiciu despre locul unde se afla Tommy.

Oricum, hotărî Tuppence, cu obişnuitul ei scuturat din umeri, merita încercat, iar ea o să încerce. Duminică avea

după-amiaza liberă, îl va întâlni pe Julius, îl va convinge că ideea ei e bună şi amândoi vor intra în bârlogul ursului şi-l vor lua de urechi.

Când sosi ziua, Tuppence trebui să lupte din greu cu Julius, dar se ţinu tare: „Nu se poate întâmpla nimic rău”, erau cuvintele cu care îşi susţinea mereu punctul de vedere. În final, Julius cedă şi porniră cu maşina spre Carlton House Terrace.

Le deschise un valet impecabil. Tuppence se simţea uşor nervoasă. La urma urmei, poate că era o mare neobrăzare din partea ei. Hotărâse să nu întrebe dacă sir James era „acasă”, şi să adopte o atitudine mai personală.

— Vrei să-l întrebi pe sir James dacă mă poate primi câteva minute? Am un mesaj foarte important pentru el.

Valetul se retrase şi reveni după câteva clipe.

— Sir James vă va primi. Vreţi să mă urmaţi?

Fură conduşi într-o cameră din fundul casei, mobilată ca o bibliotecă. Colecţia de cărţi era magnifică, iar Tuppence observă că un perete întreg fusese dedicat lucrărilor despre criminologie şi criminalistică. Erau câteva fotolii largi, îmbrăcate în piele şi un mare cămin de modă veche. La fereastră se afla un birou mare acoperit cu hârtii şi la acest birou stătea maestrul.

Se ridică la intrarea lor.

— Aveţi un mesaj pentru mine? Ah! O recunoscu el pe Tuppence cu un zâmbet, dumneata eşti, nu-i aşa? Presupun că mi-ai adus un mesaj de la doamna Vandemeyer.

— Nu chiar, spuse Tuppence. De fapt, mă tem că am zis aşa doar ca să fiu sigură că mă primiţi. Apropo acesta este domnul Hersheimmer… Sir James Peel Edgerton.

— Încântat de cunoştinţă, spuse americanul, repezind o mână.

— Nu vreţi să luaţi loc amândoi? Întrebă sir James şi trase două scaune.

— Sir James, atacă direct Tuppence, cred că veţi considera o adevărată obrăznicie din partea mea de a fi venit aici, aşa

cum am făcut-o. Pentru că, desigur, n-are nici o legătură cu dumneavoastră care sunteţi o persoană foarte importantă, în timp ce eu şi cu Tommy suntem cu totul neînsemnaţi. Se opri pentru a-şi trage răsuflarea.

— Tommy? Întrebă sir James, privind înspre american.

— Nu, acesta e Julius, explică Tuppence. Sunt cam nervoasă şi din cauza asta vorbesc anapoda. Ce vreau de fapt să ştiu, este ce aţi înţeles prin cuvintele pe care le-aţi spus în ziua aceea. Aţi vrut, oare, să mă avertizaţi în privinţa doamnei Vandemeyer? Asta aţi vrut, nu-i aşa?

— Dragă tânără doamnă, din câte îmi amintesc, am menţionat doar că există şi alte posturi, la fel de bune, care pot fi obţinute.

— Da, ştiu. Dar asta era doar o aluzie, nu-i aşa?

— Ei bine, poate că era, admise cu gravitate sir James.

— În cazul ăsta vreau să ştiu mai mult. Vreau să ştiu de ce aţi făcut aluzia aceea.

Sir James îi zâmbi cu sinceritate.

— Să presupunem că doamna îmi intentează un proces de calomnie pentru defăimare?

— Desigur, spuse Tuppence. Ştiu doar că avocaţii sunt întotdeauna îngrozitor de atenţi cu vorbele lor. Dar n-am putea preciza mai întâi „fără prejudicii” şi apoi să spunem exact ce vrem?

— Ei bine, zise sir James încă zâmbind, „fără prejudicii” deci, dar dacă aş avea o soră mai tânără, care să fie forţată să-şi câştige existenţa; nu mi-ar plăcea s-o ştiu în serviciul doamnei Vandemeyer. Am simţit că era de datoria mea să-ţi fac aluzia aceea. Acela nu-i un loc pentru o fată tânără şi lipsită ele experienţă ca dumneata. Asta e tot ce am vrut să-ţi spun.

— Înţeleg, rosti Tuppence, pe gânduri. Vă mulţumesc foarte mult. Dar nu sunt chiar lipsită de experienţă, să ştiţi. Când m-am dus acolo, am ştiut foarte bine că e un soi rău… De fapt, de asta m-am şi dus… Se întrerupse brusc, zărind pe chipul lui sir James o oarecare tulburare, apoi continuă:

Cred că poate ar fi mai bine să vă spun întreaga poveste, sir James. Am eu un fel de presimţire că veţi ghici într-o clipă dacă spun adevărul, aşa că veţi cunoaşte totul de la început. Tu ce zici, Julius?

— Dacă eşti înclinată s-o faci, dă-i înainte, spuse americanul care, până atunci, nu scosese o vorbă.

— Da, povesteşte-mi tot, o îndemnă sir James. Vreau să ştiu cine e Tommy.

Astfel încurajată, Tuppence se afundă în povestire, iar avocatul o asculta cu foarte mare atenţie.

— Foarte interesant, spuse el, când ea termină. O mare parte din cele ce mi-ai povestit, copilă, mi-e deja cunoscută. Am anumite teorii personale despre această Jane Finn. Până acum a lucrat foarte bine, dar e destul de urât din partea… Cum ziceai că-şi zice? Domnului Carter să vă amestece pe voi, doi tineri, într-o afacere ca asta. Apropo, ce legătură are însă domnul Hersheimmer cu cazul ăsta? Nu mi-ai spus clar.

Julius răspunse pentru el însuşi.

— Sunt văr primar cu Jane, răspunse el, susţinând privirea pătrunzătoare a avocatului.

— Ah!

— Sir James, explodă Tuppence, ce credeţi că s-a întâmplat cu Tommy?

— Hm! Avocatul se ridică şi începu să se plimbe încet prin cameră. Când aţi venit tocmai îmi împachetam uneltele. Plec în Scoţia cu trenul de noapte, pentru câteva zile la pescuit. Numai că sunt diferite genuri de pescuit. M-am hotărât să rămân, totuşi, şi să vedem dacă putem da de urma tânărului dumitale amic.

— Oh! Tuppence îşi împreună mâinile extaziată.

— În tot cazul, cum spuneam mai înainte, e foarte rău că… Carter a băgat doi ţânci ca voi într-o treabă ca asta. Ei, nu te simţi ofensată, domnişoară… Ăă…

— Cowley. Prudence Cowley. Însă prietenii îmi spun Tuppence.

— Atunci, domnişoară Tuppence, sunt sigur că vom deveni prieteni. Nu te supăra că te consider prea tânără. Tinereţea e singurul lucru pe care îl laşi prea uşor în urmă. Şi acum, despre acest tânăr Tommy al dumitale…

— Da. Tuppence îşi împreună mâinile.

— Ca să fiu sincer, lucrurile par să stea rău cu el. E reţinut undeva, fără voia lui. Asta e clar. Însă nu-ţi pierde speranţa.

— Şi chiar o să ne ajutaţi? Vezi Julius? El nu mă lăsa să vin, adăugă ea, ca explicaţie.

— Hâm! Şi de ce? Îl întrebă avocatul, privindu-l scrutător.

— Am considerat că n-ar trebui să vă deranjăm cu probleme mărunte, ca asta.

— Înţeleg. Făcu o scurtă pauză. Aceste mărunte probleme, cum le numeşti dumneata, conduc direct la o foarte mare problemă, mai mare poate decât îţi închipui dumneata sau domnişoara Tuppence. Dacă acest băiat e în viaţă, el ar putea să ne furnizeze informaţii foarte importante. De aceea, trebuie să-l găsim.

— Da, dar cum? Strigă Tuppence. M-am tot gândit în fel şi chip.

Sir James zâmbi.

— Şi totuşi există o persoană, foarte aproape, care, după toate probabilităţile ştie unde e, sau cel puţin, unde ar putea fi.

— Cine? Întrebă Tuppence, uimită.

— Doamna Vandemeyer.

— Da, dar nu ne-ar spune-o niciodată.

— Ah, aici intervin eu. Cred că voi fi în stare s-o fac pe doamna Vandemeyer să-mi spună tot ce vreau să ştiu.

— Cum? Întrebă Tuppence, cu ochii larg deschişi.

— Punându-i întrebări. Doar ştiţi că noi aşa procedăm.

Sir James tapotă cu degetele în masă şi Tuppence simţi din nou imensa putere pe care o radia acest om.

— Şi dacă nu o să vă spună? Întrebă brusc Julius.

— Cred că-mi va spune. Am câteva pârghii puternice. Totuşi, în această puţin probabilă eventualitate, totdeauna

există şi posibilitatea mituirii.
— Sigur. Iar aici intervin eu! Strigă Julius, bătând cu arătătorul în masă. Puteţi conta pe mine, dacă e nevoie, pentru un milion de dolari. Da, domnule, un milion de dolari!
Sir James se aşeză şi îl supuse pe Julius unei lungi cercetări.
— Domnule Hersheimmer, spuse în cele din urmă, asta este o sumă foarte mare.
— Aşa şi trebuie să fie. Ăştia nu-s indivizi cărora să le dai şase pence.
— La actuala rată de schimb, asta înseamnă considerabil peste două sute cincizeci de mii de lire.
— Aşa-i. Poate credeţi că bat câmpii, dar pot scoate marafeţii, plătindu-vă cu mult peste onorariu şi dumneavoastră.
Sir James roşi uşor.
— Nu se pune problema nici unui onorariu, domnule Hersheimmer. Eu nu sunt detectiv particular.
— Scuzaţi. Cred că am comis o impoliteţe, dar m-am simţit prost în problema asta a banilor. Am vrut să ofer o mare recompensă pentru orice ştire cu privire la Jane, acum câteva zile, dar scorţoasa dumneavoastră instituţie, Scotland Yard, m-a sfătuit să n-o fac. Mi-au spus că era indezirabilă.
— Probabil că aveau dreptate, spuse sir James sec.
— Dar totul e în regulă cu Julius, interveni Tuppence. Nu vă trage pe sfoară. E pur şi simplu o mină de bani.
— Bătrânul i-a agonisit, explică Julius. Acum, să revenim la problema noastră. Care e planul dumneavoastră?
Sir James chibzui câteva clipe.
— Nu avem timp de pierdut. Cu cât vom lovi mai repede, cu atât mai bine. Se întoarse către Tuppence. Ştii cumva, doamna Vandemeyer ia masa în oraş, în seara asta?
— Da, aşa cred, dar nu va întârzia mult. Altfel şi-ar fi luat cheile.

— Bine. Am să vin la ea în jur de zece. La ce oră trebuie să fii înapoi?

— Cam pe la nouă jumătate, zece, dar pot să mă întorc mai devreme.

— Să nu faci în nici un caz asta. Dacă n-ai să stai în oraş ca de obicei, ai putea da de bănuit. Întoarce-te la nouă jumătate. Eu voi ajunge la zece. Domnul Hersheimmer va aştepta jos, probabil într-un taxi.

— Are un Rolls-Royce nou, spuse Tuppence cu mândrie.

— Şi mai bine. Dacă reuşesc să obţin de la ea adresa, putem pleca imediat, luând-o şi pe doamna Vandemeyer, dacă va fi nevoie. Înţelegeţi?

— Da. Tuppence se ridică în picioare, cu o senzaţie de încântare. Oh, mă simt cu mult mai bine!

— Dar nu-ţi fă prea multe vise, domnişoară Tuppence. Ia-o uşor.

Julius se întoarse spre avocat.

— Rămâne, deci, stabilit. Vin să vă iau cu maşina în jur de nouă jumătate. E bine?

— Poate e cel mai bine aşa. Nu e nevoie să ne aştepte jos două maşini. Şi acum, domnişoară Tuppence, sfatul meu e să te duci şi să iei o masă bună, cu adevărat bună, ţine minte. Şi nu te mai gândi cum să poţi fi mai mult de ajutor. Dădu mâna cu cei doi şi o clipă mai târziu erau afară.

— Nu-i fermecător? Întrebă Tuppence extaziată, în timp ce cobora scările. Oh, Julius, nu-i aşa că-i de-a dreptul fermecător?

— Da, recunosc că pare a fi în regulă. Am greşit când am crezut că nu avea nici un rost să mergem la el. Ce zici, ne întoarcem direct la Ritz?

— Aş vrea să mă plimb puţin. Mă simt atât de agitată. Lasă-mă în parc? Sau mergi şi tu?

— Vreau să iau nişte benzină, explică Julius, şi să trimit câteva telegrame.

— Perfect. Ne întâlnim la Ritz, la şapte. O să cinăm sus. Nu vreau să mă arăt în zdrenţele astea.

— Sigur. O să-i cer lui Felix, şeful ospătarilor, să aleagă meniul.

Tuppence o porni către Serpentine, uitându-se, mai întâi, la ceas. Era aproape şase. Îşi aminti că nu luase ceaiul, dar era prea emoţionată ca să se mai gândească la mâncare. Merse până la Kensington Gardens, apoi se întoarse cu paşi lenţi, simţindu-se infinit mai bine datorită aerului proaspăt şi mişcării. Nu era deloc uşor de urmat sfatul lui sir James să-şi scoată din minte posibilele evenimente din acea seară. În timp ce se apropia tot mai mult de colţul lui Hyde Park, tentaţia de a se întoarce în South Audley Mansions era aproape irezistibilă.

În orice caz, hotărî că nu făcea nimic rău dacă se ducea să arunce o privire spre casă. Poate după aceea se va putea resemna să aştepte până la zece.

South Audley Mansions arăta exact la fel ca de obicei. Tuppence nu prea ştia la ce se aşteptase, dar revederea acelei clădiri solide îi inspiră acea crescândă şi total nemotivată nelinişte ce o cuprindea mereu. Tocmai se întorcea, când auzi un fluierat ascuţit şi credinciosul Albert veni în fugă spre ea.

Tuppence se încruntă. În program nu era prevăzut să atragă atenţia prin prezenţa ei prin împrejurimi, însă Albert era roşu de prea multă agitaţie.

— Îţi spun, domnişoară, ea pleacă!

— Cine pleacă? Întrebă aspru Tuppence.

— Escroaca. Rita cea iute. Doamna Vandemeyer a terminat de împachetat şi chiar acum mi-a trimis vorbă să-i aduc un taxi.

— Ce? Tuppence îl apucă de braţ.

— E adevărat, domnişoară. M-am gândit că poate nu ştiţi.

— Albert, strigă Tuppence, eşti un băiat de ispravă. Dacă n-ai fi fost tu, am fi pierdut-o.

Albert se înroşi de plăcere la acest compliment.

— Nu avem timp de pierdut, spuse Tuppence, traversând strada. Eu am s-o opresc. Trebuie s-o reţin cu orice preţ

până… Se opri. Albert, e un telefon pe aici, nu-i aşa?

Băiatul scutură din cap.

— Majoritatea apartamentelor au telefonul lor propriu. Dar e o cabină telefonică chiar după colţ.

— Du-te imediat şi sună la Hotel Ritz. Cere cu domnul Hersheimmer, şi, când îţi răspunde, spune să se ducă de îndată la sir James să vină aici, căci doamna Vandemeyer încearcă s-o şteargă. Dacă nu-l găseşti, sună-l pe sir James Peel Edgerton, ai să-i găseşti numărul în carte, şi spune-i ce se întâmplă. N-ai să uiţi numele, nu?

Albert le repetă conştiincios.

— Aveţi încredere în mine, domnişoară, am să mă descurc. Dar ce faceţi dumneavoastră? Nu vă e frică să vă înfruntaţi cu ea?

— Nu, nu, e în regulă. Dar du-te şi telefonează. Repede.

Inspirând adânc, Tuppence intră în clădire şi sună la numărul 20. Cum avea ea s-o reţină pe doamna Vandemeyer până când soseau cei doi bărbaţi, nu ştia, dar ceva trebuia făcut şi ea trebuia să înfrunte situaţia de una singură. Ce determinase această plecare precipitată? Oare doamna Vandemeyer o suspecta?

Speculaţiile erau inutile. Tuppence apăsă cu putere pe buton. Poate afla ceva de la bucătăreasă.

După câteva minute în care nu se întâmplă nimic, Tuppence sună din nou, rămânând cu degetul pe butonul soneriei. În cele din urmă, auzi paşi înăuntru, şi, după o clipă, îi deschise însăşi doamna Vandemeyer. La vederea fetei, ridică din sprâncene.

— Tu?

— Am avut o durere de măsele, doamnă, minţi Tuppence inspirată. Aşa că m-am gândit că mai bine mă întorc acasă şi stau liniştită.

Doamna Vandemeyer nu spuse nimic, ci doar se dădu la o parte şi-i făcu loc să intre.

— Ce ghinion ai avut, spuse ea rece. Ar fi mai bine să te culci.

— Oh, îmi va fi bine în bucătărie, doamnă. Bucătăreasa va…

— Bucătăreasa a plecat, rosti doamna Vandemeyer pe un ton cam neplăcut. Am trimis-o afară. Aşa că înţelegi că e mai bine să treci la culcare.

Brusc, lui Tuppence i se făcu frică. În glasul doamnei Vandemeyer era ceva metalic care nu-i plăcea. În plus, femeia o urma încet în lungul culoarului. Tuppence se întoarse, simţindu-se în primejdie.

— Nu vreau…

Atunci, într-o fulgerare de o clipă, o ţeavă rece de oţel îi atinse tâmpla şi glasul doamnei Vandemeyer se înălţă rece şi ameninţător.

— Proastă! Afurisită! Crezi că nu ştiu? Nu, nu răspunde. Dacă te împotriveşti sau strigi, te împuşc ca pe un câine.

Ţeava de oţel apăsă puţin mai tare tâmpla fetei.

— Hai, marş! Continuă doamna Vandemeyer. Pe aici, în camera mea. Într-un minut, după ce termin cu tine, ai să te duci la culcare, aşa cum ţi-am spus. Şi ai să dormi… Oh, da, spioană mică, ai să dormi de o să te saturi!

Ultimele cuvinte conţineau o blândeţe hidoasă care nu-i plăcu deloc lui Tuppence. Deocamdată nu era nimic de făcut şi intră supusă în camera doamnei Vandemeyer. Pistolul nu i se deslipise nici o clipă de la tâmplă. Camera era într-o stare de totală dezordine, hainele erau împrăştiate în toate părţile, iar în mijloc, pe jumătate împachetate, se aflau un geamantan şi o cutie de pălării.

Tuppence se adună cu un efort. Glasul ei tremură puţin, dar vorbi cu curaj.

— Ei, haideţi, spuse. Asta e o prostie. Nu mă puteţi împuşca. Oricine din clădire poate auzi împuşcătura.

— Aş risca asta, spuse doamna Vandemeyer cu voioşie. Dar, atâta timp cât nu strigi după ajutor, eşti în siguranţă… Şi nu cred că ai s-o faci. Eşti o fată isteaţă. M-ai dus de nas, perfect. Nu te-am bănuit nici o clipă! Aşa că înţelegi foarte bine că acum sunt stăpână pe situaţie. Hai… Aşează-te pe

pat. Pune-ţi mâinile deasupra capului şi, dacă ţii la viaţa ta, nu te mişca.

Tuppence se supuse cu pasivitate. Bunul ei simţ îi spunea că nu-i rămânea decât să accepte situaţia. Dacă ar fi strigat după ajutor, existau puţine şanse ca cineva s-o audă, în schimb ar fi fost o bună ocazie pentru doamna Vandemeyer s-o împuşte. Între timp, orice minut de întârziere câştigat era valoros.

Doamna Vandemeyer lăsă pistolul pe poliţa lavoarului, la îndemână, şi nescăpând-o din ochii ei de linx pe Tuppence, luă o sticluţă astupată de pe placa de marmură şi turnă câteva picături într-un pahar pe care îl umplu cu apă.

— Ce-i asta? Întrebă Tuppence ascuţit.

— Ceva care te va face să dormi profund.

Tuppence păli un pic.

— Aveţi de gând să mă otrăviţi? Întrebă ea în şoaptă.

— Poate, răspunse doamna Vandemeyer zâmbind fermecător.

— Atunci, n-am să beau, răspunse cu hotărâre Tuppence. Prefer să mă împuşcaţi. Oricum, asta va produce zgomot şi cineva ar putea auzi. Dar nu vreau să fiu omorâtă în linişte, ca un miel.

Doamna Vandemeyer bătu din picior.

— Nu fii proastă! Chiar crezi că vreau să se facă tărăboi şi să fiu urmărită pentru crimă? Dacă ai avea cât de cât minte, ţi-ai da seama că otrăvirea nu e câtuşi de puţin metoda mea. Ăsta e un somnifer, atâta tot. Te vei trezi dimineaţă bine-mersi. Pur şi simplu nu vreau să te leg şi să-ţi spun căluş în gură. Asta e alternativa… Şi n-o să-ţi placă, ţi-o spun! Pot să fiu foarte rea, dacă vreau. Aşa că bea asta ca o fată cuminte şi n-ai să păţeşti nimic.

În adâncul inimii sale, Tuppence o crezu. Argumentele pe care le invocase erau veridice. Era o metodă simplă şi eficace de a o neutraliza pentru un timp. Cu toate astea, fata nu îmbrăţişa ideea de a fi redusă la tăcere fără să lupte cât de cât pentru libertatea ei. Simţea că, dacă doamna

Vandemeyer reuşea s-o adoarmă, se ducea şi ultima speranţă de a da de urma lui Tommy.

Tuppence gândea cu repeziciune. Toate aceste gânduri îi trecură prin minte într-o fracţiune de secundă şi întrezări o şansă, o şansă foarte riscantă, dar se hotărî să încerce, într-un suprem efort.

Drept urmare, lunecă din pat şi căzu în genunchi în faţa doamnei Vandemeyer, agăţându-se cu disperare de fusta ei.

— Nu cred, se văietă ea, asta-i otravă… Ştiu că-i otravă. Oh, nu mă siliţi s-o beau, glasul i se înălţă până la ţipăt, nu mă siliţi s-o beau!

Doamna Vandemeyer, cu paharul în mână, privi în jos, cu buza răsfrântă, la această criză subită.

— Ridică-te, idioată mică! Nu te mai preface. Nu pot să cred că mai ai nervi să joci teatru, aşa cum o faci. Bătu din picior. Ridică-te îţi spun!

Dar Tuppence continua să se agaţe şi să ofteze, intercalându-şi oftaturile cu rugăminţi incoerente de îndurare. Orice minut câştigat era bun. Mai mult, în timp ce se ploconea, se mişca imperceptibil către obiectivul ei.

Doamna Vandemeyer scoase o exclamaţie puternică de nerăbdare şi smuci fata de la picioarele ei.

— Bea odată! Într-un gest impetuos, apăsă paharul de buzele fetei.

Tuppence gemu disperată.

— Juraţi că nu-mi face rău? Trase ea de timp.

— Bine-nţeles că nu-ţi face rău. Nu fi proastă.

— Juraţi?

— Da, da, spuse cealaltă, nerăbdătoare. Jur.

Tuppence ridică mâna stângă, tremurătoare, spre pahar.

— Foarte bine. Gura i se deschise încetişor.

Doamna Vandemeyer scoase un oftat de uşurare, slăbindu-şi paza pentru o clipă. Apoi, iute ca fulgerul, Tuppence azvârli în sus paharul cu toată puterea. Lichidul din el împroşcă faţa doamnei Vandemeyer şi, în icnetul ei de o clipă, Tuppence întinse mâna dreaptă spre locul unde se

afla revolverul. În momentul următor era în picioare, cu arma aţintită spre inima doamnei Vandemeyer, fără ca mâna cu care o ţinea să-i tremure câtuşi de puţin.

În clipa victoriei, Tuppence dovedi un triumf oarecum lipsit de sportivitate.

— Acum cine e stăpân pe situaţie? Se făli ea.

Chipul celeilalte era convulsionat de furie. O clipă, Tuppence gândi că se va repezi asupra ei, fapt care ar fi pus-o într-o neplăcută dilemă, căci ar fi fost nevoită să tragă. Oricum, doamna Vandemeyer făcu un efort şi se stăpâni, ca, în final, un uşor zâmbet drăcesc să-i apară pe faţă.

— Deci nu eşti proastă! Ai lucrat bine, fată. Dar vei plăti pentru asta… Oh, da, vei plăti! Am o memorie foarte bună!

— Mă surprinde că v-aţi lăsat atât de uşor păcălită, răspunse Tuppence, dispreţuitoare… Chiar aţi crezut că sunt genul de fată care să se târască pe podele şi să cerşească îndurare?

— Într-o zi… O vei face! Spuse cealaltă, cu aversiune.

Răutatea de gheaţă a purtării ei o făcu pe Tuppence să simtă un fior rece pe şira spinării, dar nu avea de gând să dea înapoi.

— Presupun că doriţi să luaţi loc, spuse ea, politicoasă. Această atitudine a dumneavoastră e puţin melodramatică. Nu, nu pe pat. Trageţi un scaun lângă masă, aşa. Eu mă voi aşeza în faţa dumneavoastră, cu revolverul lângă mine… Pentru orice eventualitate. Splendid. Şi acum să stăm de vorbă.

— Despre ce? Întrebă doamna Vandemeyer, ţâfnoasă.

Tuppence o studie gânditoare câteva clipe. Trecea în revistă câteva lucruri. Cuvintele lui Boris: „Cred că ne-ai vinde… Şi pe noi!”şi răspunsul ei: „Preţul ar trebui să fie enorm”, spus cu uşurinţă, e drept, şi totuşi, n-ar fi putut exista un sâmbure de adevăr în el? Cu câtva timp în urmă, nu întrebase Whittington: „Cine a pălăvrăgit? Rita?”. Să fi

fost Rita Vandemeyer punctul slab al armurii domnului Brown?

Ţintuind-o cu privirea, Tuppence răspunse liniştită:

— Despre bani…

Doamna Vandemeyer tresări. Era clar, nu se aşteptase la acest răspuns.

— Ce vrei să spui?

— Am să vă explic. Tocmai aţi spus că aveţi o memorie bună. O memorie bună nu e nici pe jumătate folositoare ca o pungă plină! Cred că vă imaginaţi tot felul de planuri în legătură cu ce-o să-mi faceţi, dar e practic? Răzbunarea e foarte nesatisfăcătoare. Oricine ar zice la fel. Dar banii… Tuppence se încălzi cu propriul său crez, ei bine, banii nu sunt niciodată nesatisfăcători, nu-i aşa?

— Crezi că sunt genul de femeie care să-şi vândă prietenii? Spuse cu insolenţă doamna Vandemeyer.

— Da, răspunse prompt Tuppence, dacă preţul ar fi destul de bun.

— O amărâtă de sută de lire sau aşa ceva?

— Nu. Aş sugera… O sută de mii!

Spiritul ei de economie, nu-i permitea să menţioneze întregul milion de dolari pe care îl propusese Julius.

Un fulger trecu peste chipul doamnei Vandemeyer.

— Ce-ai spus? Întrebă, în timp ce degetele i se jucau nervoase cu broşa din piept. În acel moment Tuppence înţelese că peştele muşcase şi, pentru prima dată, simţi oroare faţă de propriul său spirit de lăcomie pentru bani. Asta îi dădea o îngrozitoare senzaţie de asemănare cu femeia din faţa ei.

— O sută de mii de lire, repetă Tuppence.

Lumina din ochii doamnei Vandemeyer muri.

— Bancuri! Nu-i ai.

— Nu, admise Tuppence, nu-i am eu… Însă cunosc pe cineva care îi are.

— Cine?

— Un prieten de-al meu.

— Trebuie să fie milionar, remarcă, neîncrezătoare doamna Vandemeyer.

— De fapt, este. E american. Vă va plăti fără să clipească. Puteţi să mă credeţi că e o propunere absolut valabilă.

Doamna Vandemeyer se ridică din nou.

— Sunt înclinată să te cred, rosti ea încet.

Un timp domni tăcerea, apoi doamna Vandemeyer îşi ridică privirea.

— Ce vrea să ştie prietenul tău?

În Tuppence se dădu o scurtă bătălie, dar erau banii lui Julius şi interesele lui trebuiau să primeze.

— Vrea să ştie unde se află Jane Finn, spuse ea direct.

Doamna Vandemeyer nu se arătă surprinsă.

— Nu ştiu precis unde se află în momentul de faţă, răspunse ea.

— Dar aţi putea să aflaţi?

— Oh, da, replică neglijent doamna Vandemeyer. Nu-i deloc greu.

— Apoi, glasul lui Tuppence tremură uşor, mai e un băiat, un prieten de-al meu. Mă tem că i s-a întâmplat ceva din pricina amicului dumneavoastră, Boris.

— Cum se numeşte?

— Tommy Beresford.

— N-am auzit niciodată de el. Dar am să-l întreb pe Boris. El îmi va spune tot ce ştie.

— Mulţumesc. Tuppence simţi cum îi creşte moralul. Asta o făcu să împingă lucrurile şi mai departe. Ar mai fi ceva.

— Ei bine?

Tuppence se aplecă înainte şi coborî glasul.

— Cine e domnul Brown?

Ochiul ei ager văzu brusca paloare a chipului frumoasei femei. Cu un efort, doamna Vandemeyer se adună şi încercă să-şi reia atitudinea de mai înainte. Însă încercarea era doar o parodie.

Ridică din umeri.

— Nu cred că ştii prea multe despre noi, dacă n-ai aflat că nimeni nu ştie cine e domnul Brown…

— Dumneavoastră ştiţi, spuse Tuppence liniştită.

Din nou culoarea dispăru din obrajii femeii.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu ştiu, răspunse fata cu sinceritate. Dar sunt sigură.

Doamna Vandemeyer privi o vreme îndelungată în gol.

— Da, spuse răguşit, într-un târziu, eu ştiu. Am fost frumoasă, înţelegi… Foarte frumoasă…

— Încă mai sunteţi, spuse Tuppence cu admiraţie.

Doamna Vandemeyer scutură din cap. În ochii săi de un albastru electric era o licărire ciudată.

— Nu destul de frumoasă, spuse ea, cu un glas moale şi periculos. Nu… Destul… De frumoasă! Şi, uneori, în ultimul timp, îmi era frică… E periculos să ştii prea multe! Se aplecă în faţă, peste masă. Jură că numele meu nu va fi amestecat în povestea asta… Că nimeni nu o să ştie vreodată.

— Jur. Şi, odată prins, veţi fi în afară de orice pericol.

O privire îngrozită apăru în ochii doamnei Vandemeyer.

— Voi fi? Voi fi vreodată? Se agăţă de braţul lui Tuppence. Eşti sigură în privinţa banilor?

— Foarte sigură.

— Când îi voi avea? Nu trebuie să existe nici o întârziere.

— Prietenul acesta al meu va fi curând aici. Poate va trebui să telegrafieze, sau ceva în genul ăsta. Dar nu va fi nici o întârziere… E îngrozitor de rapid.

Pe chipul doamnei Vandemeyer se aşternu o expresie hotărâtă.

— Am s-o fac. E o sumă mare şi pe lângă asta… Zâmbi ciudat, nu e înţelept să dai cu piciorul unei femei ca mine!

Rămase zâmbind câteva clipe, bătând uşurel cu degetele în masă. Brusc se opri şi se albi la faţă.

— Ce-a fost asta?

— N-am auzit nimic.

Doamna Vandemeyer privi în jur cu teamă.

— Parcă ar fi cineva care ascultă…

— Prostii. Cine ar putea fi?

— Chiar şi pereţii au urechi, şopti cealaltă. Îţi spun că sunt înspăimântată. Tu nu-l cunoşti!

— Gândiţi-vă la suta de mii de lire, spuse Tuppence cu blândeţe.

Doamna Vandemeyer îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Nu-l cunoşti, repetă ea, răguşit. E… ah!

Cu un strigăt de groază sări în picioare. Mâna sa întinsă arăta ceva peste capul lui Tuppence. Apoi se prăbuşi la pământ, leşinată.

Tuppence se uită în jur să vadă ce o speriase.

În uşă stăteau sir James Peel Edgerton şi Julius Hersheimmer.

Capitolul XIII. Veghea.

Sir James se năpusti pe lângă Julius şi se aplecă asupra femeii căzute.

— Inima, spuse el apăsat. Văzându-ne apărând aşa brusc, trebuie să îi suferit un şoc. Coniac… Şi repede, altfel ne scapă printre degete.

Julius se repezi spre lavoar.

— Nu acolo, spuse Tuppence peste umăr. În dulapul din sufragerie. A doua uşă pe culoar.

Sir James şi Tuppence o ridicară pe doamna Vandemeyer şi o aşezară pe pat. O stropiră cu apă pe faţă, dar fără rezultat. Avocatul îi luă pulsul.

— E pe ducă, murmură el. Prietenul dumitale ar face bine să se grăbească cu coniacul ăla.

În acea clipă Julius reveni în cameră, ducând un pahar pe jumătate plin cu alcool şi-l înmână lui sir James. În timp ce Tuppence îi ţinea capul, el încercă să-i strecoare câteva picături printre buzele strânse, în cele din urmă, femeia deschise cu greu ochii. Tuppence îi duse paharul la gură.

— Beţi asta.

Doamna Vandemeyer se supuse. Coniacul îi readuse culoarea în obrajii palizi şi o revigoră într-un mod fantastic.

Încercă să se ridice… Apoi căzu pe spate cu un geamăt, mâna atârnându-i într-o parte.

— Inima, şopti ea. Nu trebuie să vorbesc.

Zăcea pe spate cu ochii închişi.

Sir James îşi ţinu degetele pe încheietura ei încă un timp, apoi se ridică clătinând din cap.

— E mai bine acum.

Toţi trei se retraseră într-o parte şi începură să vorbească pe un ton jos. Fiecare era conştient de situaţie. Era limpede că, deocamdată, problema interogării femeii era scoasă din cauză. Pentru un timp, erau neputincioşi.

Tuppence povesti cum doamna Vandemeyer se arătase dispusă să divulge identitatea domnului Brown şi că-şi dăduse acordul să descopere şi să le spună unde era deţinută Jane Finn. Julius era fericit.

— Perfect, domnişoară Tuppence. Splendid! Cred că doamna va avea dimineaţă suta de mii de lire, dacă va vorbi peste noapte. În privinţa asta nu-i nici o problemă. Pun pariu că nu va vorbi sub nici o formă până nu va vedea banii în numerar.

Era o mare doză de bun simţ în vorbele lui şi Tuppence simţi o uşoară alinare.

— E drept ce spui dumneata, rosti sir James pe gânduri. Oricum, trebuie să mărturisesc că aş fi vrut să nu fi intervenit tocmai în clipa aceea. Acum nu avem încotro, nu ne rămâne decât să aşteptăm până dimineaţă.

Privi spre trupul inert de pe pat. Doamna Vandemeyer zăcea pasivă cu ochii închişi. Sir James scutură din cap.

— Ei bine, rosti Tuppence într-o încercare de a înveseli atmosfera, vom aştepta până dimineaţă, asta-i tot.

— Ce părere ai dacă l-am lăsa pe băiatul acela isteţ al dumitale, de pază?

— Albert? Dar, presupunând că ea şi-ar reveni şi ar încerca s-o şteargă, Albert n-ar putea s-o oprească.

— Cred că n-ar renunţa aşa de uşor la dolari.

— Ar renunţa. Părea foarte înspăimântată de „domnul Brown”.

— Ce? S-a speriat cu adevărat de el?

— Da. S-a uitat în jur şi a spus că până şi pereţii au urechi.

— Poate s-a referit la un microfon, rosti Julius cu interes.

— Domnişoara Tuppence are dreptate, spuse liniştit sir James. Nu trebuie să părăsim apartamentul… Chiar şi numai spre binele doamnei Vandemeyer.

Julius îl privi lung.

— Credeţi că el ar veni după ea? Până dimineaţă nu e decât o noapte. De unde ar putea afla?

— Ai uitat propria dumitale sugestie în legătură cu microfonul? Întrebă sec sir James. Avem de-a face cu un adversar redutabil. Cred că, dacă am acţiona cu toţii cu mare grijă, ar fi un prilej nemaipomenit să punem mâna pe el. Dar nu trebuie să neglijăm nici o metodă de precauţie. Avem un martor important, care, însă, trebuie bine păzit. I-aş sugera domnişoarei Tuppence să se ducă la culcare, iar dumneata şi cu mine, domnule Hersheimmer, vom sta de veghe, pe rând.

Tuppence era pe punctul de a protesta când, aruncându-şi ochii spre pat, o văzu pe doamna Vandemeyer cu ochii întredeschişi şi cu o expresie atât de înspăimântată şi îndărătnică pe faţă, încât cuvintele îi îngheţară pe buze.

O clipă se întrebă dacă leşinul şi criza de inimă fuseseră un mare bluf, dar, amintindu-şi paloarea cadaverică, respinse ideea. În timp ce o privea, expresia aceea dispăru ca prin minune, şi doamna Vandemeyer zăcea inertă şi nemişcată ca mai înainte. O clipă fetei i se păru că visase. Totuşi, se hotărî să fie în alertă.

— Ei bine, cred c-ar fi mai bine să ne mai mişcăm puţin şi să ieşim de aici.

Ceilalţi îi împărtăşiră sugestia. Sir James luă din nou pulsul doamnei Vandemeyer.

— E perfect satisfăcător, îi spuse cu glas încet lui Tuppence. După ce se va odihni o noapte, va fi în regulă.

Fata ezită un moment lângă pat. Intensitatea expresiei pe care o surprinsese, o impresionase profund. Doamna Vandemeyer ridică pleoapele. Părea că se chinuie să spună ceva. Tuppence se aplecă asupra ei.

— Nu… Pleca… Păru incapabilă să continuie, murmurând ceva ce semăna cu „somn”. Apoi, încercă din nou.

Tuppence se aplecă şi mai mult. Era doar o suflare.

— Domnul… Brown… Glasul se frânse.

Însă ochii pe jumătate închişi păreau încă să transmită un mesaj agonic.

Mişcată de un impuls brusc, fata spuse repede:

— N-am să părăsesc apartamentul. Voi sta trează toată noaptea. O undă de uşurare licări în ochii femeii, înainte ca pleoapele să i se închidă. În aparenţă, doamna Vandemeyer dormea. Însă cuvintele ei treziseră în Tuppence o nouă nelinişte. Ce vrusese să spună prin şoapta aceea „domnul Brown”? Tuppence se surprinse privind nervoasă peste umăr. Şifonierul mare se profila într-o manieră sinistră în faţa ochilor ei. Un bărbat s-ar fi putut ascunde cu mare uşurinţă în el… Pe jumătate ruşinată de sine însăşi, Tuppence trase uşile şi privi înăuntru.

Bine-nţeles… Nu era nimeni. Se aplecă şi se uită sub pat. Nu mai exista nici o altă posibilitate de ascunziş.

Tuppence îşi scutură umerii în felul ei caracteristic. Era absurd cum te puteai îmbolnăvi de nervi! Ieşi încetişor din cameră. Julius şi sir James vorbeau cu glas scăzut. Sir James se întoarse spre ea.

— Încuie uşa pe dinafară, te rog, domnişoară Tuppence şi scoate cheia. Nu trebuie să existe nici o posibilitate ca cineva să pătrundă în cameră.

Gravitatea purtării lui îi impresionă şi Tuppence se simţi puţin ruşinată de criza ei de „nervi”.

— Ascultaţi, rosti Julius brusc, mai e şi băiatul ăla isteţ al lui Tuppence. Cred c-ar fi mai bine să mă duc jos să-i spun şi lui ce se întâmplă. E un flăcău pe cinste, Tuppence.

— Apropo, cum aţi intrat? Am uitat să vă întreb.

— Ei bine, Albert mi-a telefonat cum i-ai spus. Am alergat la sir James şi am venit amândoi direct aici. Băiatul ne aştepta şi era puţin îngrijorat de ceea ce ţi s-ar fi putut întâmpla. Ascultase la uşa de la intrare, dar nu reuşise să audă nimic. Oricum, a fost ideea lui să urcăm cu liftul pentru cărbuni, în loc să sunăm. Aşa că am urcat fără să fim auziţi. Albert mai e încă jos şi trebuie să fi înnebunit până acum.

Cu asta, Julius se îndepărtă în grabă.

— Domnişoară Tuppence, spuse sir James, dumneata cunoşti locul ăsta mai bine. Ce camere propui să le ocupăm?

Tuppence se gândi câteva clipe.

— Cred că budoarul doamnei Vandemeyer e cel mai confortabil, spuse în cele din urmă, şi o luă într-acolo.

Sir James privi în jur, aprobând.

— E perfect, şi acum, dragă domnişoară, du-te la culcare şi încearcă să dormi.

Tuppence scutură din cap cu hotărâre.

— Nu mă duc, mulţumesc, sir James. L-aş visa toată noaptea pe domnul Brown!

— Dar vei fi foarte obosită, copilă.

— Nu, n-am să fiu. Prefer să stau trează… Zău.

Avocatul nu mai insistă.

Julius reveni după câteva minute, după ce îl liniştise şi îl recompensase pe Albert din plin pentru serviciile lui. Cum şi el dădu greş în intenţia de a o convinge pe Tuppence să se ducă la culcare, spuse hotărât:

— În orice caz, trebuie să ai ceva de mâncare pe aici. Unde-i cămara?

Tuppence îl îndrumă şi Julius reveni după câteva clipe cu plăcintă rece şi trei farfurii.

După ce mâncă cu poftă, fata se simţi înclinată să respingă temerile pe care le avusese cu o jumătate de oră mai înainte. Puterea banilor nu putea da greş.

— Şi acum, domnişoară Tuppence, spuse sir James, am vrea să auzim aventura dumitale.

— Chiar aşa, întări Julius.

Tuppence îşi depănă aventurile cu o oarecare plăcere. Din când în când, Julius intervenea cu câte un „Bravo!” admirativ. Sir James nu spuse nimic până când ea termină, şi acel „bine lucrat, domnişoară Tuppence”, al lui o făcu să roşească de plăcere.

— Un singur lucru nu-mi este clar, spuse Julius. Ce a făcut-o să vrea s-o întindă?

— Nu ştiu, recunoscu Tuppence.

Sir James îşi mângâie barba gânditor.

— Camera era în mare dezordine. Asta dovedeşte că plecarea ei nu fusese premeditată. Pare ca şi cum ar fi primit un semnal brusc de alarmă de la cineva.

— De la domnul Brown, presupun, zise Julius ironic.

Avocatul îl privi lung câteva clipe.

— De ce nu? Spuse el. Aminteşte-ţi că dumneata însuţi ai fost dus de nas de el.

Julius roşi jenat.

— Îmi vine să înnebunesc când mă gândesc cât de prost am fost să-i dau fotografia lui Jane. Prost ca o oaie! Ehei, dacă pun vreodată mâna pe el, îl storc ca pe… ca pe dracu!

— Această eventualitate pare puţin probabilă, spuse sec, celălalt.

— Cred că aveţi dreptate, recunoscu Julius cu sinceritate. Şi, în tot cazul, ceea ce caut eu e originalul. Unde credeţi că ar putea fi, sir James?

Avocatul scutură din cap.

— Imposibil de spus. Dar cred că pot spune unde a fost.

— Da? Unde?

Sir James zâmbi.

La locul aventurii dumitale nocturne, la sanatoriul din Bournemouth.

— Acolo? Imposibil. Am întrebat.

— Nu, dragul meu, dumneata ai întrebat de o persoană cu numele de Jane Finn. Dacă fata a fost plasată acolo, e mai mult ca sigur că a fost prezentată sub un nume fals.

— Bravo! Strigă Julius. Eu nu m-aş fi gândit niciodată la asta!

— Era destul de limpede, răspunse celălalt.

— Poate că şi doctorul era amestecat în afacerea asta, sugeră Tuppence.

Julius scutură din cap.

— Nu cred. L-am citit imediat. Nu, sunt absolut sigur că doctorul Hall e O. K.

— Hall, ai spus? Întrebă sir James. E ciudat… E într-adevăr foarte ciudat…

— De ce?

— Pentru că, întâmplător, l-am întâlnit azi-dimineaţă. Îl cunosc de vreo câţiva ani, iar azi-dimineaţă m-am intersectat cu el pe stradă. Mi-a spus că stă la Metropole. Se întoarse către Julius. Nu ţi-a spus că vine la Londra?

Julius scutură din cap.

— Ciudat, îngână sir James. Dumneata nu ai menţionat numele ăsta în această după-amiază, altfel ţi-aş fi sugerat să te duci şi să-i ceri şi alte informaţii, dându-ţi cartea mea de vizită, pentru a te putea introduce la el.

— Sunt un berbec, spuse Julius cu o umilinţă surprinzătoare. Trebuia să mă fi gândit la chestia aia cu numele fals.

— Cum puteai să te mai gândeşti la ceva după ce ai căzut din pom? Strigă Tuppence. Sunt sigură că altul ar fi murit.

— Lasă, oricum nu mai contează, spuse Julius. O avem în mână pe doamna Vandemeyer şi ea ne va spune tot ce vrem.

— Da, recunoscu Tuppence, însă glasul nu îi sună prea sigur.

Tăcerea se lăsă peste ei. Puţin câte puţin, fantasmele nopţii începură să-şi facă efectul… Un trosnet brusc al vreunei mobile… O învolburare imperceptibilă de perdea… Brusc, Tuppence sări în sus cu un ţipăt.

— Nu mă pot stăpâni. Ştiu că domnul Brown e aici, undeva în apartament!

Îl simt.

— Ei hai, Tuppence, cum ar putea fi? Uşa asta e deschisă spre hol. Nimeni n-ar putea intra pe uşa din faţă fără să-l vedem sau să-l auzim.

— Degeaba. Simt că e aici!

Privi rugătoare la sir James care răspunse cu gravitate:

— Cu toată stima pentru sentimentele dumitale (care sunt şi ale mele în problema asta), nu văd cum e omeneşte posibil ca cineva să fie în apartament fără ştirea noastră.

Fata se simţi puţin mai liniştită la auzul acestor cuvinte.

— Când stai treaz toată noaptea, întotdeauna devii nervos, mărturisi ea.

— Da, spuse sir James. Suntem în situaţia unor oameni care ţin o şedinţă de spiritism. Poate că dacă am avea un medium printre noi, am obţine nişte rezultate fantastice.

— Credeţi în spiritism? Întrebă Tuppence cu ochii larg deschişi.

Avocatul ridică din umeri.

— Fără îndoială, e ceva adevărat în asta. Dar majoritatea mărturiilor n-ar avea nici o valoare în boxa martorilor.

Orele se scurgeau. La prima licărire a zorilor, sir James trase la o parte draperiile. În faţa lor se deschidea ceea ce puţini londonezi văd, priveliştea răsăritului de soare peste oraşul adormit. Acum, odată cu ivirea luminii, spaimele şi fantasmele, nopţii păreau absurde. Starea de spirit a lui Tuppence reveni la normal.

— Ura! Zise ea. Se prefigurează o zi minunată. Şi-l vom găsi pe Tommy. Şi pe Jane Finn. Şi totul va fi nemaipomenit. Am să-l întreb pe domnul Carter dacă pot fi făcută Doamnă a Regatului Unit.

La şapte, Tuppence se oferi să facă un ceai. Se întoarse cu tava pe care erau ceainicul şi patru ceşti.

— Pentru cine e cealaltă ceaşcă? Întrebă Julius.

— Pentru prizonieră, bine-nţeles. Presupun că putem să o considerăm aşa.

— Să-i oferi un ceai e un gen de efect contrar al nopţii trecute, spuse Julius.

— Da, aşa e, admise Tuppence. Însă, oricum, merge. Sper să intraţi amândoi, în cazul în care sare la mine sau se întâmplă ceva. Înţelegeţi, nu ştiu în ce toane s-a trezit.

Sir James şi Julius o conduseră până la uşă.

— Unde e cheia? Oh, sigur, e la mine.

Introduse cheia în broască, o răsuci, şi apoi se opri:

— Dar dacă, totuşi, a evadat? Întrebă ea în şoaptă.

— Absolut imposibil, răspunse Julius încrezător.

Însă sir James nu spuse nimic.

Tuppence inspiră adânc şi intră. Scoase un suspin de uşurare când o văzu pe doamna Vandemeyer întinsă în pat.

— Bună dimineaţa, salută ea, veselă. V-am adus un ceai.

Doamna Vandemeyer nu răspunse. Tuppence lăsă ceaşca pe noptieră şi se duse să tragă jaluzelele. Când se întoarse, observă că doamna Vandemeyer zăcea în aceeaşi poziţie. Cu o teamă subită în suflet, Tuppence se repezi către pat. Mâna pe care o ridică era rece ca gheaţa… De acum doamna Vandemeyer nu avea să mai vorbească în veci…

Ţipătul ei îi aduse şi pe ceilalţi. Le trebui foarte puţin. Doamna Vandemeyer murise… Trebuie să fi fost moartă de câteva ore. Era clar că murise în somn.

— Nenorocit ghinion! Strigă disperat, Julius.

Avocatul era mai calm, însă în ochi avea o lucire ciudată.

— Dacă e noroc, replică el.

— Nu credeţi… Dar, e absolut imposibil… Nimeni n-ar fi putut intra.

— Nu, admise avocatul. Nu văd cum ar fi putut. Şi totuşi… Ea era pe punctul de a-l trăda pe domnul Brown… Şi a murit. Să fie doar o întâmplare?

— Dar cum…

— Da, cum! Asta trebuie să aflăm. Rămase tăcut, mângâindu-şi uşor bărbia. Trebuie să aflăm, rosti liniştit, şi Tuppence se gândi că, dacă ea ar fi fost domnul Brown, nu i-ar fi plăcut tonul acestor vorbe simple.

Privirea lui Julius se îndreptă spre fereastră.

— Fereastra e deschisă, remarcă el. Credeţi…

Tuppence scutură din cap.

— Balconul se întinde atât cât ţine budoarul, iar noi eram acolo.

— Poate el s-a strecurat afară… Sugeră Julius.

Însă sir James îl întrerupse.

— Metodele domnului Brown nu sunt atât de lipsite de rafinament, între timp, trebuie să chemăm un medic, însă, înainte de asta, există ceva în cameră care ne-ar putea fi de folos?

Toţi trei începură să caute în grabă. O grămadă de cenuşă în cămin indica faptul că doamna Vandemeyer arsese toate hârtiile înainte de a încerca să fugă. Nu rămăsese nimic important, deşi cercetaseră şi cealaltă cameră.

— Uitaţi aici, spuse brusc Tuppence, arătând către un mic seif demodat, din perete. Cred că e pentru bijuterii, dar s-ar putea să conţină şi altceva.

Cheia era în broască şi Julius descuie uşiţa şi se uită înăuntru. Cercetarea îi luă ceva timp.

— Ei bine? Spuse Tuppence nerăbdătoare.

Înainte de a răspunde, Julius îşi scoase capul şi trânti uşa. Urmă o scurtă pauză.

— Nimic, spuse el.

După cinci minute, medicul chemat în grabă îşi făcu precipitat, apariţia. Recunoscându-l pe sir James, atitudinea sa fu foarte politicoasă.

— Infarct cardiac, sau poate o supradoză de somnifer. Mirosi. Parcă s-ar simţi şi un miros de chloral în aer.

Tuppence îşi aminti de paharul pe care îl azvârlise. Un nou gând o făcu să se îndrepte spre lavoar. Găsi sticluţa din care doamna Vandemeyer turnase câteva picături.

Fusese pe trei sferturi plină. Acum… Era goală.

Capitolul XIV. O consultaţie.

Nimic nu poate fi mai surprinzător şi mai de necrezut decât uşurinţa cu care sir James aranjă toate lucrurile.

Doctorul acceptă pe loc teoria că doamna Vandemeyer luase din greşeală o supradoză de chloral. Se îndoi că ar fi fost necesară o anchetă. Dacă da, urma să-l anunţe pe sir James. Înţelese că doamna Vandemeyer era pe punctul de a pleca în străinătate şi îşi concediase servitoarele. Sir James şi tinerii lui prieteni erau la ea, într-o scurtă vizită, când doamna căzu brusc, iar ei îşi petrecură noaptea în apartament nevrând s-o lase singură.

Cunoşteau vreo rudă de-a ei? Nu cunoşteau, însă sir James se prezentă ca fiind avocatul ei.

Curând după aceea sosi o infirmieră să-şi preia îndatoririle, iar medicul părăsi clădirea blestemată.

— Şi acum ce facem? Întrebă Julius, disperat. Cred că am pierdut tot.

Sir James îşi mângâie bărbia gânditor.

— Nu, spuse el liniştit. Mai există şansa că doctorul Hall să ne poată spune ceva.

— Drace! Uitasem de el.

— Şansa e minimă, dar nu trebuie neglijată. Parcă v-am spus că stă la Metropole. Aş sugera să-l vizităm cât mai curând posibil. Ce-aţi zice s-o facem după o baie bună şi un mic dejun?

Rămase stabilit ca Tuppence, şi Julius să se întoarcă la Ritz, apoi să treacă pe la sir James să-l ia cu maşina. Programul, fu întocmai respectat, şi puţin după unsprezece, maşina trase în faţă la Metropole, întrebară de doctorul Hall şi un băiat plecă în căutarea lui. Câteva minute mai târziu, doctorul venea în grabă spre ei.

— Ne puteţi acorda câteva minute, doctore Hall? Întrebă sir James politicos. Daţi-mi voie să vă prezint domnişoarei Cowley. Pe domnul Hersheimmer cred că l-aţi cunoscut deja.

O luminiţă jucăuşă apăru în ochii doctorului când dădu mâna cu Julius.

— Ah, da, tânărul meu prieten din episodul cu pomul! Glezna e bine, nu?

— S-a vindecat datorită tratamentului dumneavoastră eficient, doctore.

— Şi problema sentimentală? Ha, ha!

— Sunt încă în căutare, spuse Julius, scurt.

— Ca să revenim la subiect, putem să discutăm ceva în particular? Întrebă sir James.

— Desigur. Cred că e pe aici o cameră unde putem vorbi, fără să fim deranjaţi.

O luă înainte, iar ceilalţi îl urmară. Se aşezară şi doctorul se uită întrebător la sir James.

— Doctore Hall, sunt foarte dornic să găsesc o tânără doamnă, în scopul de a obţine de la ea o depoziţie. Am motive să cred că, la un moment dat, s-a aflat în sanatoriul dumneavoastră din Bournemouth. Sper că nu încalc vreo etichetă profesională prin întrebările mele.

— Presupun că e o problemă de depunere de mărturie.

Sir James ezită o clipă, apoi răspunse:

— Da.

— Voi fi încântat să vă dau orice informaţie, dacă stă în puterile mele. Cum se numeşte tânăra doamnă? Domnul Hershefmmer m-a întrebat, din câte îmi amintesc de… Se întoarse spre Julius.

— Numele, spuse brutal sir James, practic nu contează. Mai mult ca sigur a fost internată sub un nume fals. Însă, aş dori să ştiu dacă o cunoaşteţi pe doamna Vandemeyer.

— Doamna Vandemeyer, din 20 South Audley Mansions? O cunosc oarecum.

— Nu sunteţi în temă cu ce s-a întâmplat?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu ştiţi că doamna Vandemeyer a murit?

— Sfinte Doamne, habar n-aveam! Cum s-a întâmplat?

— A luat noaptea trecută o supradoză de chloral.

— Intenţionat?

— Din greşeală, se crede. N-aş vrea să mă pronunţ. Oricum, azi-dimineaţă a fost găsită moartă.

— Foarte ciudat. O femeie deosebit de frumoasă. Presupun că era prietenă cu dumneavoastră din moment ce sunteţi la curent cu toate acestea.

— Cunosc toate detaliile pentru că… Ei bine, eu am fost cel care a găsit-o moartă.

— Nu, zău! Spuse doctorul, privindu-l lung.

— Da, răspunse sir James mângâindu-şi gânditor bărbia.

— E într-adevăr o veste tristă, dar, scuzaţi-mă, nu văd ce legătură are cu problema de care vă interesaţi.

— Legătura constă în aceea că ne întrebăm dacă nu cumva doamna Vandemeyer v-a încredinţat spre îngrijire o tânără rudă de-a ei.

Julius se aplecă repede înainte.

— Aşa s-a şi întâmplat, răspunse doctorul liniştit.

— Sub numele de…?

— Janet Vandemeyer. Am înţeles că era nepoata doamnei Vandemeyer.

— Când a fost adusă?

— Din câte îmi amintesc, în iunie sau iulie 19.

— Era un caz de boală mintală?

— Era perfect sănătoasă, dacă la asta vă referiţi. Am înţeles de la doamna Vandemeyer că erau împreună pe „Lusitania” când vasul acela blestemat s-a scufundat şi, ca atare, fata a suferit un şoc cumplit.

— Deci, înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Sir James privi în jur.

— Cum am mai spus, sunt un berbec! Mormăi Julius.

Doctorul îi privi pe toţi curios.

— Spuneaţi că doriţi să obţineţi de la ea o depoziţie? Dar dacă nu e în stare să o depună?

— Ce? Tocmai aţi spus că e perfect sănătoasă.

— Aşa şi este. Cu toate astea, dacă doriţi să depună vreo mărturie privind unele evenimente anterioare datei de 7 mai 1915, n-o să fie capabilă să v-o dea.

Se uitară la omuleţ stupefiaţi. Acesta dădu din cap vesel.

— Păcat, spuse el, mare păcat, mai ales că bănuiesc că-i o problemă serioasă, sir James. Dar, ăsta-i adevărul, nu vă poate spune nimic.

— Dar de pe, omule? La dracu cu toate astea, de ce?

Omuleţul îşi îndreptă privirea binevoitoare spre tânărul american.

— Pentru că Janet Vandemeyer suferă de o totală amnezie.

— Ce?

— Chiar aşa. Un caz interesant, un caz foarte interesant. Nu chiar neobişnuit, cum aţi putea crede. Mai există alte câteva cazuri identice. Ăsta e primul caz de acest gen de care m-am ocupat personal, şi trebuie să recunosc că este extrem de interesant. Satisfacţia omuleţului părea deplasată.

— Şi nu-şi aminteşte nimic, spuse încetişor sir James.

— Nimic de dinainte de 7 mai 1915. După această dată, memoria ei e tot atât de bună ca cea a dumneavoastră sau a mea.

— Care e primul lucru pe care şi-l aminteşte?

— Că a ajuns la ţărm cu supravieţuitorii. Totul înainte e alb. Nu ştia nici cum o cheamă, sau de unde venea, ori unde se afla. Nici măcar nu vorbea propria sa limbă.

— Dar asta-i ceva cu totul ieşit din comun! Afirmă Julius.

— Nu, dragul meu domn. În condiţiile sale, e ceva foarte normal. Sistemul nervos a suferit un şoc sever. Pierderea de memorie urmează aproape întotdeauna aceeaşi linie. Am sugerat să fie dusă la un specialist, bine-nţeles. Există la Paris un medic foarte bun, care studiază astfel de cazuri… Dar doamna Vandemeyer a respins ideea publicităţii care, desigur, se putea face pe marginea acestui caz.

— Îmi imaginez că s-ar fi făcut, spuse sir James, întunecat.

— Am fost de acord cu ea. Astfel de cazuri capătă notorietate. Iar fata era foarte tânără… Cred că avea nouăsprezece ani. Ar fi fost păcat ca infirmitatea ei să fie făcută publică… Putea să-i afecteze viitorul. Pe lângă asta,

nu există vreun tratament special care se indică în asemenea cazuri. E doar o problemă de timp, de aşteptare.

— De aşteptare?

— Da, mai devreme sau mai târziu, memoria îi va reveni… Tot atât de brusc precum a dispărut. Însă, după toate probabilităţile, fata va fi uitat în întregime perioada anterioară şi viaţa ei va începe din punctul în care a lăsat-o… De la scufundarea „Lusitaniei”.

— Şi când vă aşteptaţi să survină asta?

Doctorul ridică din umeri.

— Ah, asta n-o pot spune. Uneori e o problemă de luni, alteori s-a întâmplat să dureze şi douăzeci de ani! Câteodată, un şoc poate pune la loc ce a luat celălalt şoc.

— Alt şoc, aşa? Rosti Julius, pe gânduri.

— Exact. A fost un caz în Colorado… Omuleţul continuă să sporovăiască volubil, plin de entuziasm.

Julius păru că nu ascultă. Se adâncise în gândurile sale şi stătea încruntat. Brusc, reveni din meditaţia sa adâncă şi bătu cu arătătorul atât de tare în tăblia mesei, încât tresăriră cu toţii, mai ales doctorul.

— Am găsit! Aş vrea, doctore, să vă cunosc părerea, ca medic, despre planul ce mi-a venit în minte. Să spunem că Jane ar urma să traverseze din nou eleşteul cu heringi, şi s-ar întâmpla acelaşi lucru. Submarinul, vasul care se scufundă, toată lumea e urcată în bărci… Şi aşa mai departe. N-ar putea ţine şmecheria? Nu i-ar face asta un ditamai cucui subconştientului ei, cum se zice în jargon, şi să-l facă să funcţioneze iar O. K.?

— O speculaţie foarte interesantă, domnule Hersheimmer. După părerea mea, ar putea avea succes. Din nefericire, nu avem condiţii ca lucrurile să se deşfăşoare aşa cum le-aţi imaginat.

— Nu în mod natural, doctore. Vorbeam de o regizare.

— Regizare?

— Păi da. Care e dificultatea? Închiriem un transatlantic…

— Un transatlantic! Murmură uşor doctorul Hall.

— Închiriem nişte pasageri, închiriem un submarin… Asta cred că-i singura dificultate. Guvernanţii sunt cam înguşti la minte când e vorba de maşinile lor de război. N-or să vrea să vândă primului venit. Şi totuşi, cred că se poate rezolva. Aţi auzit vreodată de cuvântul „mită”, domnule? Ei bine, mita funcţionează în toate timpurile! Socot că n-o să trebuiască să tragem cu adevărat cu torpile. Dacă fiecare aleargă de colo-colo şi se vaită suficient de zgomotos că vasul se scufundă, ar fi destul pentru o fată tânără şi inocentă ca Jane. În timpul ăsta, i se va pune un colac de salvare şi va fi grăbită spre o barcă încărcată cu artişti bine dresaţi, care să zbiere isteric… Aşa ar trebui să se regăsească unde era în mai 1915. Cum vi se pare, în linii generale?

Doctorul Hall se uită la Julius. Din privirea lui îţi dădeai seama de tot ce nu putea spune cu glas tare.

— Nu, răspunse Julius privirii aceleia, nu sunt nebun. Treaba e perfect posibilă. Asta se face zilnic în Statele Unite la filmări. N-aţi văzut pe ecran trenuri care se ciocnesc în filme? Care e diferenţa între a cumpăra un tren şi a cumpăra un transatlantic? Obţinem recuzita şi dumneavoastră puteţi merge înainte!

Doctorul Hall îşi recăpătă glasul.

— Dar cheltuiala, dragul meu domn? Vocea i se înălţă. Cheltuiala! Va fi uriaşă!

— Nu-mi fac deloc probleme de bani, explică simplu Julius.

Doctorul Hall întoarse o faţă rugătoare către sir James, care zâmbi uşor.

— Domnul Hersheimmer e foarte bogat… Chiar foarte bogat.

Privirea doctorului reveni la Julius, total schimbată. Nu mai era un tânăr excentric care avea obiceiul să cadă din pom. Ochii doctorului îl priveau cu respectul cuvenit unui om bogat.

— Un plan foarte remarcabil. Foarte remarcabil, murmură el. Filmele… Desigur. Pasiunea dumneavoastră, a

americanilor, pentru cinema.
Foarte interesant. Mă tem că noi, aici, suntem cam în urmă cu metodele noastre. Şi chiar aveţi de gând să duceţi la îndeplinire acest plan?
— Pariaţi pe ultimul dolar că îl duc?
Doctorul îl crezu… Ceea ce era un compliment pentru naţionalitatea lui. Dacă un englez ar fi sugerat un asemenea lucru, ar fi avut mari dubii asupra sănătăţii lui mintale.
— Nu pot garanta vindecarea, preciză el. Poate ar trebui să-mi lămuresc mai bine lucrurile.
— Desigur, e în regulă, spuse Julius. Dumneavoastră doar aduceţi-o pe Jane, şi restul lăsaţi pe mine.
— Jane?
— Atunci, domnişoara Janet Vandemeyer. Să dăm un telefon la staţionarul dumneavoastră, chiar acum, şi să le cerem să ne-o trimită? Sau dau eu o fugă şi o aduc cu maşina?
Doctorul îl privi lung.
— Iertaţi-mă, domnule Hersheimmer. Credeam că aţi înţeles.
— Să înţeleg ce?
— Că domnişoara Vandemeyer nu mai e sub îngrijirea mea.
Capitolul XV. Tuppence primeşte o cerere în căsătorie.
Julius sări în sus.
— Ce?
— Credeam că sunteţi la curent cu asta.
— Când a plecat?
— Staţi să văd. Azi e luni, nu-i aşa? Trebuie să fi fost miercurea trecută… Păi da… Da, în aceeaşi seară când… Ăă… Aţi căzut din copac.
— În seara aceea? Înainte sau după?
— Staţi să văd… Oh, da, după. A sosit un mesaj foarte urgent de la doamna Vandemeyer. Tânăra doamnă şi infirmiera care o îngrijea au plecat cu trenul de noapte.
Julius se prăbuşi la loc în scaun.

— Sora Edith… Plecată cu o pacientă… Da, îmi amintesc, mormăi el. Doamne, fusesem atât de aproape!

Doctorul Hall părea încurcat.

— Nu înţeleg. În definitiv, tânăra doamnă nu e cu mătuşa ei?

Tuppence scutură din cap. Tocmai vroia să răspundă, când o privire iute din partea lui sir James o făcu să-şi ţină limba. Avocatul se ridică.

— Vă rămân foarte îndatorat, doctore Hall. Vă suntem recunoscători pentru tot ce ne-aţi spus. Mă tem că nu suntem în situaţia de a da de urma domnişoarei Vandemeyer. Ce ne puteţi spune despre sora care o însoţea? Ştiţi unde se află?

Doctorul scutură din cap.

— Cum se întâmplă, n-am mai auzit de ea. Am înţeles că urma să rămână un timp cu domnişoara Vandemeyer. Dar, ce s-a putut întâmpla? Nu pot să cred că fata a fost răpită.

— Rămâne de văzut, spuse grav sir James.

Celălalt ezită.

— Nu credeţi că ar trebui să anunţ poliţia?

— Nu, nu. După toate probabilităţile, tânăra trebuie să fie la alte rude.

Doctorul nu păru complet satisfăcut, dar văzu că sir James nu vroia să spună mai mult şi înţelese că, a încerca să scoţi mai multe informaţii de la un renumit K. C., era în zadar. Prin urmare, îşi luă la revedere, şi cei trei părăsiră hotelul. Câtva timp stătură de vorbă lângă maşină.

— Să înnebuneşti, nu alta! Strigă Tuppence. Când te gândeşti că Julius a stat câteva ore sub acelaşi acoperiş cu ea!

— Am fost un idiot, bombăni Julius, sumbru.

— N-aveai de unde să ştii, îl consolă Tuppence. Avea? Întrebarea era pentru sir James.

— Sfatul meu e să nu vă necăjiţi, răspunse cu blândeţe acesta. Nu are rost să plângi peste laptele care a dat în foc, aşa se zice, nu?

— Marea întrebare este care va fi următorul pas, adăugă Tuppence, practică.

Sir James ridică din umeri.

— Aţi putea da un anunţ pentru sora care a însoţit fata. Este singura sugestie pe care v-o pot da şi trebuie să mărturisesc că nu îmi pun mari speranţe în rezultatul lui. Altceva, nu văd ce ar fi de făcut. Nimic.

— Nimic? Tuppence se albi. Şi… Tommy?

— Să sperăm că nu i s-a întâmplat nimic, răspunse sir James. Da, trebuie să ne menţinem speranţa.

Însă peste capul ei plecat, ochii săi îi întâlniră pe ai lui Julius, şi clătină din cap aproape imperceptibil. Julius înţelese. Avocatul considera cauza pierdută. Chipul americanului deveni grav. Sir James îi luă mâna lui Tuppence.

— Să mă anunţi dacă mai afli ceva. Aştept orice scrisoare.

Tuppence îl privi fără expresie.

— Plecaţi?

— Ţi-am spus. Nu-ţi aduci aminte? În Scoţia.

— Ba da, dar credeam… Fata ezită.

Sir James ridică din umeri.

— Dragă domnişoară mă tem că nu mai pot face nimic. Toate urmele s-au evaporat. Îţi dau cuvântul meu că nu mai e nimic de făcut. Dacă apare ceva te anunţ cu mare bucurie, văd eu cum.

Cuvintele lui îi dădură lui Tuppence un cumplit sentiment de dezolare.

— Cred că aveţi dreptate, spuse. Oricum, vă mulţumesc mult că aţi încercat să ne ajutaţi. La revedere.

Julius era aplecat deasupra maşinii. Privind spre chipul, lăsat în jos, al fetei, o undă de milă trecu prin ochii ageri ai lui sir James.

— Nu fi atât de deznădăjduită, domnişoară Tuppence, spuse el, cu glas coborât. În vacanţă nu te distrezi întotdeauna. Tot atât de bine poţi să şi munceşti.

Ceva în tonul lui o făcu pe Tuppence să-l privească ascuţit. Avocatul clătină din cap, zâmbind.

— Nu, nu vreau să spun mai mult. Când vorbeşti prea mult, faci o mare greşeală. Ţine minte asta. Niciodată să nu spui tot ce ştii… Nici măcar celui mai bun prieten. Ai înţeles? La revedere.

Se îndepărtă. Tuppence privi lung în urma lui. Începea să înţeleagă metodele lui sir James. Îi mai dăduse, odată, un indiciu, în acelaşi mod neglijent. Să fi fost ăsta un alt indiciu? Ce vrusese să spună prin cele câteva cuvinte? Poate că vrusese să-i dea de înţeles că, totuşi, nu abandonase cazul; că, în secret, îşi va continua cercetările…

Gândurile îi fură întrerupte de Julius, care o grăbi să urce.

— Pari cam îngândurată, rosti el, în timp ce porniră. Ţi-a mai spus ceva tipul?

Tuppence deschise instinctiv gura, dar o închise la loc. Cuvintele lui sir James îi stăruiau în urechi: „Niciodată să nu spui tot ce ştii… Nici măcar celui mai bun prieten.” Şi ca un fulger, prin minte îi trecu o altă secvenţă. Julius în faţa seifului din apartament, întrebarea ei şi pauza dinaintea răspunsului lui: „Nimic”. Chiar nu fusese nimic? Sau găsise ceva ce vroia să păstreze doar pentru el? Dacă el putea să aibă secrete, ei bine, va avea şi ea.

— Nimic deosebit, răspunse.

Simţi cum Julius îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Spune, dăm o raită prin parc?

— Cum vrei.

Un timp, trecură pe sub copaci în tăcere. Era o zi splendidă. Plimbarea în aer liber o învioră pe Tuppence.

— Ce crezi, domnişoară Tuppence, am s-o găsesc vreodată pe Jane?

Tonul lui Julius era descurajat. Asta era ceva cu totul nou la el şi Tuppence se întoarse şi-l privi surprinsă.

— Asta e. Sunt la pământ şi-mi vine să renunţ la toată afacerea. Sir James nu ne-a mai dat nici o şansă, am înţeles. Nu-mi place tipul… Oricum, nu ne înghiţim reciproc, dar e

foarte deştept şi amabil, şi dacă ar mai fi existat vreo speranţă, nu ne-ar fi abandonat… Acum, nu-i aşa?

Tuppence se simţi cam stingherită, însă cum îi intrase în cap că Julius îi ascundea ceva, rămase pe poziţie.

— Ne-a sugerat să dăm un anunţ în legătură cu infirmiera, îi aminti ea.

— Da, cu un glas al dracului de lipsit de speranţă! Nu, m-am săturat. Aproape că sunt hotărât să plec imediat înapoi, în Statele Unite.

— Oh, nu! Strigă Tuppence. Trebuie să-l găsim pe Tommy.

— Am uitat de Beresford, rosti Julius, încurcat. Asta aşa e. Trebuie să-l găsim. Dar după… Şi bine, am fost un visător chiar de când m-am lansat în povestea asta… Iar visele nu sunt bune de nimic. Ascultă, domnişoară Tuppence aş vrea să te întreb ceva.

— Da?

— Dumneavoastră şi Beresford. Ce e între voi?

— Nu înţeleg, replică Tuppence cu demnitate, şi adăugă aproape inconştient: Şi, oricum, greşeşti!

— Nu există nici un sentiment aparte între voi?

— Clar că nu, susţinu Tuppence cu înfocare. Tommy şi cu mine suntem prieteni, atâta tot.

— Cred că toţi îndrăgostiţii au spus la fel, la vremea lor, observă Julius.

— Prostii! Pufni Tuppence. Chiar arăt eu a fată care să se îndrăgostească de orice bărbat ce-i iese în cale?

— Categoric, nu. Pari a fi genul de fată de care te poţi îndrăgosti total.

— Oh! Exclamă Tuppence, luată prin surprindere. Presupun că ăsta-i un compliment.

— Sigur. Acum, să revenim. Presupunând că nu-l vom găsi niciodată pe Beresford, şi… Şi…

— Perfect, zi odată! Pot privi lucrurile în faţă. Şi… E mort! Ei bine?

— Şi toată afacerea asta a fost o pierdere de timp. Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu, recunoscu deschis Tuppence.
— Ai să fii a naibii de singură, biată copilă.
— Am să mă simt perfect, îl repezi deodată Tuppence cu obişnuita-i repulsie faţă de orice soi de milă privind persoana ei.
— Ce părere ai de căsătorie? Întrebă Julius. Ai ceva în vedere?
— Am de gând să mă mărit, se înţelege. Asta numai dacă… Se opri, vru să dea înapoi, apoi îşi apără cu vitejie concepţiile, am să găsesc pe cineva destul de bogat ca să merite efortul. Sunt prea sinceră, nu? Aş zice că mă vei dispreţui pentru asta.
— Niciodată n-am dispreţuit simţul afacerilor. Ai vreo imagine anume în minte?
— Imagine? Întrebă Tuppence, mirată. Vrei să spui înalt sau scund?
— Nu. Suma… Venitul.
— Oh, eu… Eu nu prea m-am gândit la asta.
— Ce-ai spune de mine?
— Tu?
— Da, eu.
— Oh, n-aş putea!
— De ce nu?
— Îţi spun că n-aş putea!
— Şi eu te întreb din nou de ce nu?
— Mi s-ar părea atât de necinstit.
— Nu văd nimic necinstit aici. Nu-i vorba de o cacialma. Te admir enorm, domnişoară Tuppence, mai mult decât pe oricare altă fată pe care am cunoscut-o. Eşti a naibii de curajoasă. Aş fi fericit să-ţi ofer o viaţă straşnică. Spune un cuvânt şi mergem pe loc la vreo bijuterie de prima mână şi aranjăm afacerea cu inelul.
— Nu pot, şopti Tuppence.
— Din cauza lui Beresford?
— Nu, nu, nu!
— Păi atunci?

Tuppence se mulţumi doar să scuture din cap cu energie.

— În mod rezonabil, nu te poţi aştepta la mai mulţi bani decât am eu.

— Oh, nu-i vorba de asta, bolborosi Tuppence, apoi izbucni într-un râs aproape isteric. În tot cazul, îţi mulţumesc foarte mult, dar cred că e mai bine să spun nu.

— Ţi-aş rămâne îndatorat dacă mi-ai face onoarea să te mai gândeşti până mâine la propunerea mea.

— Nu are rost.

— Totuşi, s-o lăsăm pe mâine.

— Foarte bine, răspunse moale Tuppence.

Până la Ritz, niciunul nu mai scoase o vorbă.

Tuppence urcă în camera ei. După înfruntarea cu personalitatea puternică a lui Julius se simţea epuizată moral. Se aşează în faţa oglinzii şi îşi privi lung imaginea reflectată în ea.

— Proasto, murmură în cele din urmă, cu o grimasă. Prostuţo. Tot ce-ţi doreşti… Tot ce ai visat întotdeauna şi acum vii şi behăi un „nu” ca o oaie tâmpită. E singura ta şansă. De ce nu profiţi de ea? De ce nu o înhaţi? De ce nu te agăţi de ea? Ce vrei mai mult?

Ca răspuns la propriile-i întrebări, privirea îi căzu pe un mic instantaneu al lui Tommy ce stătea pe toaleta ei într-o ramă ponosită. Un moment se luptă cu ea însăşi, apoi, renunţând la pretenţiile ei de fată cu picioarele pe pământ, luă instantaneul şi-l duse la buze, izbucnind într-un plâns cu sughiţuri.

— Oh, Tommy, Tommy, bolborosi, te iubesc atât de mult… Şi poate n-am să te mai văd niciodată.

După cinci minute se ridică, îşi şterse nasul şi-şi aranjă părul.

— Asta e, îşi zise, aspru. Să privim lucrurile în faţă. Se pare că m-am îndrăgostit de un băiat tâmpit care, probabil nu dă doi bani pe mine. Aici se opri. În orice caz, reluă ea, de parcă ar fi vrut să convingă un auditoriu nevăzut, nu ştiu ce e în capul lui. Niciodată nu mi-a spus. Eram mereu

înverşunată împotriva sentimentalismului… Şi iată-mă acum mai sentimentală ca oricine. Ce tâmpite sunt fetele! Întotdeauna am spus-o. Bănuiesc că am să dorm cu fotografia lui sub pernă şi am să-l visez toată noaptea. E cumplit să-ţi dai seama că nu-ţi respecţi principiile.

Tuppence scutură din cap cu tristeţe.

— Nu ştiu ce să-i spun lui Julius, asta e clar. Oh, ce prost mă simt! Va trebui să-i spun ceva… El e atât de american şi meticulos şi va insista asupra motivului. Mă întreb dacă chiar a găsit ceva în seif…

Gândurile lui Tuppence luară alt curs. Revăzu cu atenţie şi perseverenţă evenimentele ultimei nopţi. Se legau cumva de cuvintele enigmatice ale lui sir James…

Brusc, tresări puternic… Chipul i se albi. Ochii ei, cu pupilele larg dilatate, priveau fix înainte.

— Imposibil, murmură. Imposibil! Trebuie să fiu nebună chiar să mă şi gândesc la aşa ceva…

Monstruos… Şi, totuşi, aşa se explica totul…

După un moment de gândire, se aşeză şi scrise un bilet, cântărind fiecare cuvânt. În cele din urmă se declară satisfăcută şi-l băgă într-un plic pe care trecu adresa lui Julius. Porni pe culoar spre camera lui şi bătu la uşă. După cum se aşteptase, camera era goală. Lăsă plicul pe masă.

Când se întoarse un băiat o aştepta în faţa camerei ei.

— Aveţi o telegramă, domnişoară.

Tuppence o smulse după tavă şi o desfăcu repede. Apoi scose un ţipăt. Telegrama era de la Tommy!

Capitolul XVI. Continuarea aventurilor lui Tommy.

Din bezna punctată cu junghiuri de foc, Tommy îşi reveni încetişor la viaţă. Când reuşi, în cele din urmă, să deschidă ochii, singurul lucru de care fu conştient era o durere chinuitoare în tâmple. Îşi dădea seama vag că se află într-un loc necunoscut. Unde era? Ce se întâmplase? Începu să clipească fără vlagă. Ăsta nu era dormitorul de la Ritz. Şi ce dracu se întâmplase cu capul lui?

— La naiba! Spuse, şi încercă să se ridice. Îşi adusese aminte. Se afla în casa sinistră din Soho. Scoase un geamăt şi căzu la loc. Printre genele abia întredeschise, începu să facă o recunoaştere atentă a locului.

— Îşi revine, remarcă un glas foarte aproape de urechea lui. Îl recunoscu pe dată ca fiind al bărbosului şi eficientului neamţ şi rămase artistic inert. Simţi că ar fi fost păcat să revină la viaţă prea repede; şi atâta timp cât durerea de cap nu i se mai potolea puţin, nu se simţea în stare să-şi vină cu totul în fire. Chinuit de durere, încercă să descifreze ce se întâmplase. Era limpede că, în timp ce asculta, cineva se năpustise asupra lui şi-l pocnise în cap. Acum ştiau că e spion. După toate probabilităţile, îl vor împuşca scurt. Nu încăpea nici un dubiu că era un loc izolat. Nimeni nu ştia unde se află, de aceea nu trebuia să se aştepte la vreun ajutor din afară, ci să se bazeze doar pe propriile sale forţe.

— Ei bine, iată-mă-s, îngână pentru sine şi repetă expresia de mai înainte: La naiba! De data asta reuşi să se ridice în capul oaselor.

Într-o clipă, neamţul fu lângă el şi-i puse un pahar la buze, ordonându-i scurt: „Bea”. Tommy se supuse. Tăria băuturii îi provocă un şoc, însă mintea i se limpezi ca prin minune.

Zăcea pe un divan, în camera în care avusese loc întrunirea. De-o parte a lui stătea neamţul, de cealaltă, portarul cu faţa de asasin, care îl lăsase să intre. Ceilalţi se aflau laolaltă la mică distanţă de el. Tommy observă că lipsea cineva. Omul cunoscut drept Numărul Unu îşi luase tălpăşiţa.

— Te simţi mai bine? Întrebă neamţul, în timp ce lua paharul gol.

— Da, mulţumesc, replică Tommy, cu voioşie.

— Ah, tinere prieten, eşti norocos că ai ţeasta atât de tare. Bunul Conrad a izbit zdravăn. Cu un semn din cap, arătă spre chipul drăcesc al portarului. Acesta mârâi.

Tommy făcu un efort şi îşi suci capul.

— Oh, spuse, deci tu eşti Conrad, nu-i aşa? Tăria ţestei mele e şi pentru tine un noroc. Când mă uit la tine, mă cuprinde mila că ar fi trebuit să încapi pe mâna călăului.

Bărbatul pufni, iar bărbosul spuse liniştit:

— Nu-l paşte nici un risc în privinţa asta.

— Cum vreţi, răspunse Tommy. Ştiu că moda e să dai fuga la poliţie. Într-o oarecare măsură, şi eu am încredere în ea.

Purtarea lui era nonşalantă în cel mai înalt grad. Tommy Beresford era unul dintre acei tineri englezi care nu se distingeau printr-o capacitate intelectuală aparte, dar care îşi juca cu toată dibăcia ultima carte în ceea ce se cheamă „un loc izolat”. Timiditatea lui nativă şi precauţia căzură ca o pereche de mănuşi. Tommy înţelegea perfect că şansa de a evada stătea doar în prezenţa sa de spirit şi, sub masca aceea de indiferenţă, creierul său lucra febril.

Glasul rece al neamţului reluă discuţia:

— Ai ceva de spus înainte de, a fi omorât ca spion?

— Doar o grămadă de lucruri, răspunse Tommy cu seninătatea de mai înainte.

— Negi că ascultai la uşă?

— Nu. Într-adevăr, trebuie să-mi cer, zău, scuze… Dar, conversaţia voastră era atât de interesantă încât mi-a învins scrupulele.

— Cum ai pătruns aici?

— Datorită dragului Conrad, aici de faţă. Tommy zâmbi dezaprobator spre el. Ezit să vă sugerez să scoateţi la pensie un servitor credincios, însă ar trebui cu adevărat să aveţi un câine de pază mai bun.

Conrad mârâi neputincios şi rosti ţâfnos, în timp ce bărbosul se întorcea spre el.

— Ştia parola. De unde era să bănuiesc?

— Da, se amestecă Tommy. De unde era să bănuiască? Nu-l certa pe bietul amic. Gestul lui nechibzuit mi-a dat posibilitatea de a avea plăcerea să vă văd pe toţi la faţă.

Avu impresia că vorbele lui stârniseră o anumită nemulţumire printre cei din grup, însă autoritarul neamţ îi

potoli cu o mişcare a mâinii.
— Morţii nu vorbesc, spuse el calm.
— Oh, dar eu nu-s încă mort! Răspunse Tommy.
— Vei fi curând, prietene, zise germanul.
Un murmur de încuviinţare se auzi dinspre grup. Inima lui Tommy bătu mai repede, însă fermecătoarea-i nepăsare nu-l părăsi.
— Nu cred, răspunse hotărât. Aş avea o puternică obiecţie în faţa morţii.
Din cât văzu în privirea unuia dintre paznicii săi, îi lăsase cu gura căscată.
— Ne-ai putea da un motiv pentru care nu o să te omorâm? Întrebă neamţul.
— Mai multe, replică Tommy. Ascultă, m-ai întrebat o grămadă de treburi. În schimb, lasă-mă să te întreb şi eu ceva. De ce nu m-aţi omorât înainte de a-mi fi recăpătat cunoştinţa?
Neamţul ezită, iar Tommy profită de avantajul oferit.
— Pentru că nu ştiaţi cât de multe cunosc… Şi de unde am obţinut informaţiile. Dacă mă omorâţi acum, nu o să aflaţi niciodată.
Însă asta fu mai mult decât putea Boris să suporte. Înaintă, agitându-şi braţele.
— Javra dracului de spion! scrâşni el. Te omorâm ca pe-un câine. Omorâţi-l! Omorâţi-l!
Urmă un ropot de aplauze.
— Auzi? Întrebă neamţul, cu ochii la Tommy. Ce zici de asta?
— Ce zic? Tommy ridică din umeri. O şleahtă de proşti. Mai bine şi-ar pune câteva întrebări. Cum am pătruns aici? Amintiţi-vă că dragul de Conrad a spus: „ştia parola”, nu-i aşa? De unde o ştiam? Doar nu o să credeţi că am suit întâmplător treptele şi am rostit primul lucru ce mi-a venit în minte.
Tommy fu mulţumit de argumentaţia discursului său. Regreta doar că nu era şi Tuppence de faţă ca să-l

aprecieze la justa valoare.

— Asta-i drept, spuse brusc muncitorul. Tovarăşi, am fost trădaţi! Se înălţă un murmur de indignare. Tommy le zâmbi încurajator.

— Aşa e mai bine. Cum puteţi spera să reuşiţi în vreo acţiune fără să vă folosiţi creierul?

— Ai să ne spui tu cine ne-a trădat, zise neamţul. Însă asta nu o să te salveze… Oh, nu! Ai să ne spui tot ce ştii. Boris, pe care-l vezi aici, cunoaşte nişte metode foarte drăguţe de a face oamenii să vorbească.

— Ştiu! Exclamă Tommy, dispreţuitor, luptându-se cu sentimentul extrem de neplăcut că i se face o gaură în stomac. Nici n-o să mă torturaţi, nici n-o să mă ucideţi.

— Şi de ce nu? Întrebă Boris.

— Pentru că ar însemna să omorâţi găina care face ouă de aur, răspunse liniştit Tommy.

Urmă un moment de tăcere. Încrederea de nezdruncinat a lui Tommy părea să câştige teren, în cele din urmă. Nu mai erau atât de siguri pe ei. Bărbatul în haine ponosite se uită cercetător la Tommy.

— Ne trage pe sfoară, Boris, zise el, calm.

Tommy îl urî. Îi citise, oare, gândurile?

Neamţul se întoarse brutal spre Tommy.

— Ce vrei să spui?

— Ce crezi că vreau să spun? Pară Tommy, chinuindu-şi disperat mintea.

Brusc, Boris înaintă şi întinse autoritar degetul spre Tommy.

— Vorbeşte, porc de englez… Vorbeşte!

— Nu te mai agita aşa, prietene dragă, răspunse Tommy, calm. Asta-i rău, la voi, străinii. Nu ştiţi să vă păstraţi calmul. Te întreb, arăt eu ca unul care crede că ultima şansă a voastră e să mă omorâţi?

Privi încrezător în jur, bucuros că ei nu-i puteau auzi bătăile inimii provocate de minciuna pe care o spusese.

— Nu, recunoscu în cele din urmă Boris, mohorât, nu arăţi.

— Mulţumesc Domnului că nu-i un cititor al gândurilor”, îşi zise Tommy. Cu glas tare, rosti:

— Şi de ce sunt atât de încrezător? Pentru că ştiu ceva care mă pune în postura de a vă propune un târg.

— Un târg? Bărbosul îl privi ascuţit.

— Da, un târg. Viaţa şi libertatea mea în schimbul… Se opri.

— În schimbul a ce?

Grupul se îngrămădi spre el. S-ar fi putut auzi căzând chiar un ac.

Tommy vorbi fără grabă.

— A hârtiilor pe care Danvers le-a adus din America pe „Lusitania”.

Efectul vorbelor sale fu electrizant. Toţi săriră în picioare. Neamţul le făcu semn să se dea înapoi. Se aplecă peste Tommy, cu chipul roşu de emoţie.

— Himmel! Deci, le ai?

Cu un calm magistral, Tommy scutură din cap.

— Atunci ştii unde sunt? Insistă neamţul.

Tommy clătină din nou din cap.

— Nici măcar.

— Atunci… Atunci… Supărat şi nedumerit, neamţul nu-şi găsea cuvintele.

Tommy privi în jur. Pe chipul fiecăruia era supărare şi zăpăceală, însă calmul siguranţei sale îşi făcu efectul… Nimeni nu se îndoia că vorbele lui ascundeau ceva.

— Nu ştiu unde sunt hârtiile… Însă cred că le pot găsi. Am o idee…

— Ptiu!

Tommy îşi înălţă capul şi înăbuşi murmurul de protest.

— Am numit-o idee… Dar sunt foarte sigur de faptele mele… Fapte care îmi sunt cunoscute doar mie. În orice caz, ce aveţi de pierdut? Dacă eu voi aduce hârtiile… Voi îmi garantaţi viaţa şi libertatea. Facem târgul?

— Şi dacă refuzăm? Rosti liniştit neamţul.

Tommy se lăsă pe spate pe divan.

— Până pe 29, sunt mai puţin de două săptămâni, rosti el gânditor.

O clipă, neamţul ezită. Apoi îi făcu un semn lui Conrad.

— Du-l în camera cealaltă.

După cinci minute, Tommy stătea pe patul din camera mizerabilă de alături. Inima îi bătea violent. Riscase totul. Ce urmau să decidă? Şi, în timp ce întrebarea asta înnebunitoare îi stăruia în minte, îşi bătea joc de Conrad, făcându-l pe antipaticul portar să se înfurie până la a-şi pierde minţile.

În cele din urmă uşa se deschise şi neamţul îi porunci lui Conrad să se întoarcă.

— Să sperăm că judecătorul nu şi-a pus boneta neagră, remarcă Tommy, uşuratic. În regulă, Conrad, du-mă. Prizonierul e la bară, domnilor!

Neamţul stătea din nou la masă. Îi făcu semn lui Tommy să se aşeze în faţa lui.

— Acceptăm condiţiile, rosti răguşit. Hârtiile trebuie să ne parvină înainte de a fi eliberat.

— Eşti tâmpit! Rosti prietenos Tommy. Cum crezi că am să pot să le caut dacă mă ţii aici, legat de picioare?

— Dar la ce te aştepţi?

— Trebuie să am libertatea de a mă ocupa de afacerea asta aşa cum ştiu eu.

Neamţul râse.

— Ne crezi nişte ţânci să te lăsăm să pleci de aici în schimbul unui sac de promisiuni?

— Nu, răspunse Tommy pe gânduri. Deşi infinit mai simplu pentru mine, n-am crezut cu adevărat că veţi fi de acord cu planul ăsta. Foarte bine, trebuie să ajungem la un compromis. Ce-ar fi să-l puneţi pe micuţul Conrad să mă însoţească? E un tovarăş de încredere şi are un pumn oricând gata să lovească.

— Preferăm să rămâi aici, răspunse neamţul, rece. Unul din numerele noastre îţi va urma întocmai instrucţiunile. Dacă operaţiunile sunt complicate, va veni la tine cu un raport şi ai să-l poţi instrui ce să facă în continuare.

— Mă legaţi de mâini, protestă Tommy. E o afacere foarte delicată şi e foarte posibil ca prietenul nostru s-o dea în bară şi atunci ce-am să mai pot face? Nu cred că vreunul dintre voi are vreun dram de tact.

Neamţul răpăia cu degetul în masă.

— Astea sunt condiţiile noastre. Altfel, moartea!

Tommy se lăsă obosit pe spate.

— Îmi place stilul vostru. Scurt, dar atractiv. Aşa să fie, deci. Însă un lucru e esenţial, trebuie să văd fata.

— Care fată?

— Jane Finn, bine-nţeles.

Celălalt îl privi curios câteva clipe, apoi rosti încetişor, de parcă îşi alegea cu grijă cuvintele:

— Nu ştii că ea nu-ţi poate spune nimic?

Inima lui Tommy bătu puţin mai repede. Va reuşi să stea faţă în faţă cu fata pe care o căuta?

— N-am să-i cer să-mi spună nimic, rosti el liniştit. Adică, nu cu prea multe vorbe.

— Atunci, de ce s-o vezi?

Tommy nu răspunse imediat.

— Să-i văd faţa când am să-i pun o întrebare, spuse într-un târziu.

În ochii neamţului apăru din nou acea privire pe care Tommy nu o prea înţelegea.

— Nu o să fie în stare să-ţi răspundă la întrebare.

— Asta nu contează, mă interesează doar să-i văd faţa când am să i-o pun.

— Şi crezi că asta îţi va spune ceva? Râse scurt, neplăcut. Mai mult ca oricând, Tommy simţi că undeva era ceva ce-i scăpa, pe care nu-l putea înţelege. Neamţul îl privi cercetător. La urma urmei, mă întreb dacă chiar ştii atât de multe precum ne închipuim noi, spuse el încetişor.

Tommy îşi simţi poziţia periclitată. Puterea de influenţă i se micşorase puţin. Era uimit. Ce spusese greşit? Vorbi, sub un impuls de moment:

— Se poate să fie lucruri pe care voi să le ştiţi, iar eu nu. Nu am pretenţia că sunt la curent cu toate detaliile acţiunilor voastre, dar tot aşa de bine am şi eu ceva în mânecă, despre care să nu ştiţi voi. Şi tocmai asta mă face să fiu deasupra voastră. Danvers a fost un tip al dracului de deştept. Se opri, de parcă ar fi spus prea mult.

Însă chipul neamţului se lumină puţin.

— Danvers, murmură el. Înţeleg… Se opri o clipă, apoi îi ordonă lui Conrad: Ia-l de aici. Sus… Ştii tu.

— Stai puţin, spuse Tommy. Cum rămâne cu fata?

— Probabil că asta se poate aranja.

— Trebuie.

— Ne vom gândi. O singură persoană poate decide în privinţa asta.

— Cine? Întrebă Tommy, deşi cunoştea răspunsul.

— Domnul Brown…

— Pot să-l văd?

— Poate.

— Mişcă, spuse brutal Conrad.

Tommy se ridică supus. După ce ieşiră pe uşă, temnicerul lui îi arătă s-o ia în sus pe scări, el urmându-l îndeaproape. La etajul de sus, Conrad deschise o uşă şi Tommy păşi într-o încăpere mică. Conrad aprinse o lampă de gaz şuierătoare, apoi ieşi. Tommy auzi zgomotul cheii răsucite în broască.

Începu să-şi examineze temniţa. Era o cameră mai mică decât cea de jos, iar atmosfera aici avea ceva deosebit de apăsător. Atunci îşi dădu seama că nu existau ferestre. Începu să-i dea ocol. Pereţii erau groaznic de murdari, ca de altfel totul. Patru tablouri, reprezentând scene din „Faust”, atârnau strâmb pe perete. Margareta cu cutia ei de bijuterii, scena bisericii, Siebel şi florile sale, şi Faust cu Mefisto. Ultimul i-l aduse din nou în minte pe domnul Brown. În această cameră încuiată şi etanşă, cu uşa ei grea

bine ferecată, se simţea rupt de lume şi sinistra putere a vicleanului criminal părea şi mai reală. Dacă ar fi strigat, nu l-ar fi auzit nimeni. Locul era un mormânt viu…

Cu un efort, Tommy se adună. Se trânti pe pat şi începu să reflecteze. Capul îl înjunghia îngrozitor, în plus, îi era foame. Liniştea locului era dezolantă.

„În orice caz”, încercă Tommy să se înveselească, „am să-l văd pe şef… pe misteriosul domn Brown şi, cu un pic de noroc, am să-i păcălesc s-o văd şi pe misterioasa Jane Finn. După asta…”

După asta Tommy fu silit să recunoască faptul că perspectiva era sumbră.

Capitolul XVII. Annette.

Oricum, problemele viitorului fură curând înlăturate de problemele prezentului. Iar dintre acestea, cea mai apropiată şi presantă, era cea a foamei. Tommy avea un apetit sănătos şi zdravăn. Friptura cu cartofi prăjiţi păreau să aparţină unei vremi apuse. Trebui să recunoască, plin de regret, că nu avea nici o şansă în lupta cu o grevă a foamei.

Privi neajutorat la temniţa sa. O dată sau de două ori renunţă la mândrie şi bătu în uşă. Însă nimeni nu răspunse chemării sale.

„La naiba cu toate!” rosti indignat. „N-or avea de gând să mă lase să mor prin înfometare”. Un nou sentiment de frică îi trecu prin minte.

Asta putea fi una din „Drăguţele metode” de a face un deţinut să vorbească, atribuite lui Boris. Dar după ce mai reflectă, respinse ideea.

„Asta-i opera brutei ăleia cu faţă acră, Conrad” hotărî el. „Cu amicul ăsta o să mă distrez în una din zilele următoare. Asta-i numai o mostră de răutate din partea lui, sunt sigur”.

Reflecţiile ulterioare îi dădură sentimentul că i-ar fi făcut mare plăcere să dea cu ceva în capul ca un ou al lui Conrad. Tommy şi-l mângâie cu blândeţe pe al său şi se lăsă în voia imaginaţiei. Într-un final, o idee sclipitoare îi lumină mintea. De ce nu ar transforma imaginaţia în realitate? Fără

îndoială, Conrad era stăpânul casei. Ceilalţi, poate doar cu excepţia neamţului bărbos, o foloseau pentru întâlniri. Prin urmare, de ce nu l-ar pândi pe Conrad în spatele uşii, iar când acesta ar intra, să-l izbească cu un scaun, sau cu unul dintre tablourile decrepite, drept în moalele capului? Ar trebui, bine-nţeles, să ai grijă să nu dai prea tare. Iar apoi… Iar apoi să o ştergi, pur şi simplu! Dacă se întâlnea cu cineva jos, la parter, ei bine… Tommy se lumină la gândul unei întâlniri cu pumnii săi. O astfel de afacere era înfinit pe placul lui decât înfruntarea verbală din după-amiaza aceasta. Încântat de planul său, Tommy desprinse uşor tabloul cu Mefisto şi Faust şi îşi luă poziţia. Speranţele îi erau mari. Planul i se părea simplu, dar excelent.

Timpul trecea, însă Conrad nu apărea. În această cameră – temniţă, ziua şi noaptea erau totuna, dar ceasul de mână al lui Tommy, care avea ceva precizie, îi indică faptul că era nouă seara. Tommy se gândi posomorât că, dacă cina nu avea să sosească degrabă, nu-i rămânea decât să viseze la micul dejun. La zece speranţa îl părăsi şi se trânti pe pat să-şi găsească mângâierea în somn. În cinci minute, uită de toate problemele.

Zgomotul cheii răsucite în broască îl trezi din somn. Nefăcând parte din acel tip de eroi care se deşteaptă în deplină posesie a capacităţilor sale, Tommy clipi spre tavan, întrebându-se vag unde se află. Era opt.

„Ori e ceaiul de dimineaţă, ori micul dejun”, concluzionă el, rugându-se să fie cel din urmă.

Uşa de deschise. Tommy îşi aminti mult prea târziu de planul lui în legătură cu Conrad. Un moment mai apoi se bucură că uitase, căci nu intră Conrad, ci o fată. Fata ducea o tavă pe care o aşează pe masă.

În lumina plăpândă a lămpii de gaz, Tommy îşi miji ochii spre ea. Îşi spuse pe loc că era una dintre cele mai frumoase fete pe care le văzuse în viaţa lui. Părul ei de un castaniu minunat avea sclipiri aurii, ca şi cum razele de soare s-ar fi răsfrânt în bogăţia lui. Obrajii îi erau

trandafirii. Ochii ei, uşor depărtaţi, erau căprui, un căprui auriu care amintea din nou de razele soarelui.

Un gând delirant trecu prin mintea lui Tommy.

— Eşti Jane Finn? Întrebă pe nerăsuflate.

Fata clătină din cap, mirată.

— Numele meu e Annette, domnule.

Vorbea într-o engleză uşor stricată.

— Oh! Exclamă Tommy, cam dezorientat. Française? Se hazardă el.

— Oui, monsieur. Monsieur parle français?

— N-am mai vorbit de mult, spuse Tommy. Ce e ăsta? Micul dejun?

Fata dădu din cap. Tommy sări din pat şi începu să examineze conţinutul tăvii. Acesta consta dintr-o bucată de pâine, puţină margarină şi o cană de cafea.

— Traiul nu-i la fel ca la Ritz, remarcă el cu un oftat. Dar pentru tot ce ne dai, Doamne, îţi mulţumesc. Amin.

Îşi trase un scaun, iar fata se îndreptă spre uşă.

— Stai puţin, strigă Tommy. Vreau să te întreb o grămadă de lucruri, Annette. Ce faci în casa asta? Să nu-mi spui că eşti nepoata lui Conrad, sau fiica lui, sau altceva, pentru că nu pot s-o cred.

— Servesc, domnule. Nu sunt rudă cu nimeni.

— Înţeleg, spuse Tommy. Ştii ce te-am întrebat puţin mai înainte. Cunoşti numele? L-ai auzit vreodată?

— Cred că am auzit lumea vorbind de Jane Finn.

— Nu ştii unde e?

Annette scutură din cap.

— De pildă, nu e în casă?

— Oh, nu, domnule. Acum trebuie să plec… Ei mă aşteaptă.

Fata ieşi în grabă. Cheia se răsuci în broască.

— Mă întreb cine sunt „ei” mormăi Tommy, înfulecând din bucata de pâine. Cu puţin noroc, fata asta m-ar putea ajuta să scap de aici. Nu arată ca făcând parte din bandă.

La unu, Annette apăru cu o altă tavă, dar de data asta era însoţită de Conrad.

— Bună dimineaţa, spuse Tommy amabil. Văd că nu foloseşti săpunul „Pear”.

Conrad mârâi ameninţător.

— N-ai o conversaţie sclipitoare, nu-i aşa, bătrâne? Ei, ce să-i faci, nu putem avea întotdeauna şi minte şi frumuseţe. Ce avem la prânz? Tocană? De unde ştiu? Elementar, dragă Watson… Mirosul de ceapă e inconfundabil.

— Vorbeşte, vorbeşte, mormăi celălalt. S-ar putea să mai fie doar puţin până va trebui să vorbeşti.

Remarca era neplăcută în ceea ce sugera, dar Tommy o ignoră. Se aşează la masă.

— Retrage-te, valet, spuse, fluturându-şi mâna. Vorbăria nu-i punctul tău forte.

În acea seară, Tommy stătea pe pat şi cugeta adânc. Conrad avea să însoţească din nou fata? Dacă nu, să încerce să rişte să-şi facă din ea un aliat? Hotărî că trebuie încercat totul. Situaţia lui era disperată.

La opt, zgomotul familiar al cheii răsucite îl făcu să sară în picioare. Fata era singură.

— Închide uşa, îi ceru el, vreau să vorbesc cu tine.

Ea se supuse.

— Ascultă, Annette, vreau să mă ajuţi să scap de aici.

Fata scutură din cap.

— Imposibil. La etajul de dedesubt sunt trei.

— Oh! Tommy îi fu recunoscător, în secret, pentru informaţie. Dar dacă ai putea, m-ai ajuta?

— Nu, domnule.

— De ce nu?

Fata ezită.

— Cred… Ei sunt de-ai mei. Tu i-ai spionat. Au dreptate să te ţină aici.

— Sunt oameni răi, Annette. Dacă m-ai ajuta, te-aş duce departe de ei. Şi vei primi, probabil, şi o grămadă de bani.

Însă fata clătină din cap.

— N-aş îndrăzni, domnule. Mi-e frică de ei.

Se întoarse să plece.

— N-ai face nimic să ajuţi altă fată? Strigă Tommy. E cam de vârsta ta. Nu ai salva-o din ghearele răpitorilor ei?

— Te referi la Jane Finn?

— Da.

— Pe ea ai venit s-o cauţi aici? Da?

— Aşa e.

Fata îl privi, apoi îşi trecu mâna peste frunte.

— Jane Finn. Mereu aud numele ăsta. Îmi e familiar.

Tommy veni repede spre ea.

— Trebuie să ştii ceva despre ea!

Dar fata se întoarse brusc.

— Nu ştiu nimic… Doar numele. Se îndreptă spre uşă. Brusc, scoase un ţipăt. Tommy tresări. Fata se uita la tabloul pe care el îl sprijinise jos, de perete, noaptea trecută. O clipă, prinse expresia de groază din ochii ei. Apoi, ca prin minune, aceasta se transformă în uşurare, şi fata ieşi brusc din cameră. Tommy nu putu face nimic. Îşi imaginase, oare, că el avusese de gând s-o atace? Cu siguranţă nu. Agăţă gânditor tabloul la locul lui.

Alte trei zile trecură, îngrozitor de monotone. Tommy simţea că-i cedează nervii. Nu-i vedea decât pe Conrad şi pe Annette, iar fata devenise surdă. Vorbea doar monosilabic. În ochi îi mocnea un gen de suspiciune întunecată. Tommy simţea că, dacă izolarea aceasta avea să mai ţină mult, o să înnebunească. Înţelesese de la Conrad că se aşteptau ordine de la „domnul Brown”. Poate era departe sau în străinătate, gândea Tommy, şi ei erau obligaţi să-l aştepte să se întoarcă.

Dar seara celei de a treia zi aduse cu sine o schimbare brutală.

Era abia şapte când auzi tropot de paşi pe coridor. În minutul următor uşa se deschise. Intră Conrad. Cu el era omul cu chip de drac, Nr. 14. La vederea, lor, inima lui Tommy se strânse.

— Salut, şefu, spuse Nr. 14 cu un rânjet. Ai adus funia, colega?

Tăcutul Conrad scoase la iveală un cablu subţire. În clipa următoare, mâinile monstruos de dibace ale numărului 14 îi înfăşurau membrele, în timp de Conrad îl ţinea.

— Ce dracu…? Începu Tommy.

Însă rânjetul moale, fără cuvinte, al taciturnului Conrad îi îngheţă cuvintele pe buze.

Nr. 14 îşi continuă cu abilitate treaba. Într-un minut, Tommy era doar un balot neajutorat. Atunci, Conrad vorbi în sfârşit:

— Credeai că ne-ai dus, nu-i aşa? Cu ce ştiai şi cu ce nu ştii. Făceai târg cu noi! Şi tot timpul n-a fost decât un bluf! Bluf! Ştii mai puţin decât o mâţă. Dar jocul tău s-a sfârşit… Porcule!

Tommy zăcea în tăcere. Nu era nimic de spus. Eşuase. Într-un fel sau altul, omnipotentul domn Brown îi ghicise înşelătoria. Brusc, îi veni un gând.

— Un discurs splendid, Conrad, spuse el admirativ. Dar de ce legăturile astea şi cătuşele? De ce nu-l laşi pe acest amabil domn să-mi taie pe loc beregata?

— Rahat! Rosti pe neaşteptate Nr. 14. Crezi că suntem atât de proşti s-o facem aici, cu poliţia roind împrejur? Da' de unde! Am comandat o caleaşcă pentru alteţa voastră, mâine dimineaţă, dar, între timp, nu avem altă şansă, înţelegi?

— Nimic nu poate fi mai hidos ca vorbele tale… Afară, fireşte, de faţa ta.

— Ţine-ţi gura! Spuse Nr. 14.

— Cu plăcere, replică Tommy. Faceţi o gravă greşeală… Dar pierderea e a voastră.

— Nu ne mai tragi tu pe sfoară în felul ăsta, spuse Nr. 14. Vorbeşti de parcă te-ai afla încă la strălucitorul Ritz, nu-i aşa?

Tommy nu replică. Se întreba cum reuşise domnul Brown să-i descopere indentitatea. Ajunse la concluzia că

Tuppence, neliniştită, se dusese la poliţie şi dispariţia lui odată făcută publică, bandei nu-i fu greu să facă legătura între cele două fapte.

Cei doi ieşiră şi uşa se închise. Tommy fu lăsat cu gândurile lui, care nu erau plăcute. Deja simţea junghiuri şi crampe în membre. Era complet neajutorat şi nici nu vedea cine ar fi putut să-l ajute.

Trecu aproape o oră, când auzi cheia răsucindu-se uşor şi uşa deschizându-se. Era Annette. Inima lui Tommy bătu ceva mai repede. Uitase de fată. Era cu putinţă să fi venit să-l ajute.

Brusc, se auzi vocea lui Conrad:

— Ieşi afară de acolo, Annette. Nu vrea nimic de mâncare în seara asta.

— Oui, oui, je sais bien. Dar trebuie să iau cealaltă tavă. Avem nevoie de lucrurile de pe ea.

— Bine, grăbeşte-te, bombăni Conrad.

Fără să privească către Tommy, fata se duse spre masă şi luă tava. Ridică mâna şi stinse lumina.

— Nenorocito, Conrad venise spre uşă, de ce ai făcut asta?

— Întotdeauna o sting. Trebuia să-mi spuneţi. S-o aprind iar, domnule Conrad?

— Nu, ieşi afară.

— Le beau petit monsieur, strigă Annette, trecând pe lângă pat, în întuneric. L-aţi legat bine, bien! E ca un pui bandajat! Amuzamentul sincer din glasul ei îl necăji pe tânăr; însă, în acel moment, spre uimirea lui, îi simţi mâna alergând uşor peste legăturile lui şi ceva mic şi rece îi fu strecurat în palmă.

— Vino, Annette.

— Mais me voilà.

Uşa se închise. Tommy îl auzi pe Conrad spunând:

— Încui-o şi dă-mi cheia.

Paşii de îndepărtară. Tommy zăcea împietrit de uimire. Obiectul pe care Annette i-l strecurase în mână era un briceag mic, cu lama deschisă. Din felul în care fata evitase

să se uite la el şi din faptul că stinsese lumina, înţelese că încăperea era supravegheată. Undeva în pereţi trebuiau să existe nişte orificii. Amintindu-şi cât de reţinută fusese mereu purtarea fetei, îşi dădu seama că fusese urmărit în tot acest timp. Spusese ceva care să-l dea de gol? Nu prea. Îşi exprimase dorinţa de a scăpa şi cea de a o găsi pe Jane Finn, dar nimic ce ar fi putut constitui un indiciu referitor la identitatea lui. Adevărat, întrebarea pe care i-o pusese lui Annette dovedea că nu o cunoştea pe Jane Finn, dar nu susţinuse niciodată contrariul. Acum, problema se punea dacă Annette ştia în realitate mai mult. Negările ei să fi fost în primul rând pentru cei ce ascultau? În privinţa asta nu putea ajunge la nici o concluzie.

Însă, deocamdată, era o întrebare mai importantă decât toate celelalte. Putea el, legat cum era, să reuşească să-şi taie legăturile? Începu să frece cu grijă lama briceagului de coarda care-i ţinea legate încheieturile mâinilor. Era o treabă cumplită şi-şi înăbuşi un strigăt de durere când lama îi pătrunse în carne. Dar încet şi cu perseverenţă, continuă să mişte în sus şi-n jos cuţitul. Se tăiase rău, însă, în cele din urmă coarda cedă. Cu mâinile libere, restul fu uşor. Cinci minute mai târziu era în picioare, menţinându-se drept cu o oarecare dificultate din cauza crampelor din membre. Prima grijă fu să-şi bandajeze încheietura rănită. Apoi se aşeză în vârful patului şi începu să gândească. Conrad luase cheia de la uşă, aşa că nu se putea aştepta la alt ajutor de la Annette. Singura ieşire din acea cameră era uşa, prin urmare, era nevoit să aştepte până când aveau să vină cei doi să-l scoată. Însă atunci… Tommy zâmbi! Mişcându-se cu atenţie în întunericul camerei, Tommy dibui şi dădu jos de pe perete tabloul. Simţea o plăcere practică, întrucât primul său plan nu-i irosise imaginaţia în zadar. Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte. Aştepta.

Noaptea trecu încet. Tommy avea impresia că nu o să se mai sfârşească, dar în cele din urmă, auzi paşi. Se ridică, inspiră adânc şi apucă ferm tabloul.

Uşa se deschise. O lumină slabă se strecură înăuntru. Conrad se îndreptă direct spre lampa de gaz. Tommy regretă enorm că el intrase primul. I-ar fi făcut mare plăcere să înceapă cu el. Nr. 14 îl urma. În timp ce trecea pragul, Tommy apucă tabloul şi-l izbi cu toată forţa în capul lui. Nr. 14 se prăbuşi în mijlocul unui zgomot formidabil de sticlă spartă, într-o clipă, Tommy ţâşni afară şi trase uşa. Cheia era în broască. Tommy o răsuci şi apoi o scoase, chiar în momentul ta care, dinăuntru, Conrad se năpustise cu toată forţa în uşă, cu o avalanşă de înjurături.

Tommy ezită o clipă. De la etajul de dedesubt se auzea mişcare. Apoi, neamţul strigă pe scări.

— Gott im Himmel! Conrad, ce e asta?

Tommy simţi o mână subţire strecurându-se într-a sa. Lângă el stătea Annette. Fata îi arătă o scară şubredă ce părea să ducă la vreun pod.

— Repede, sus! Îl trase după ea pe scări. În clipa următoare, se aflau într-o mansardă mizeră, plină cu lemne. Tommy privi în jur.

— Nu merge. Asta e o capcană sigură. N-ai cum să ieşi de aici.

— Stt! Aşteaptă. Fata îşi duse degetul la buze. Se strecură spre capătul scării şi ascultă.

Bubuiturile şi bătăile în uşă erau îngrozitoare. Neamţul şi încă cineva încercau să spargă uşa. Annette îi explică în şoaptă:

— Ei cred că eşti încă înăuntru. Nu au cum să audă ce spune Conrad. Uşa e prea groasă.

— Credeam că pot auzi ce se petrece în cameră.

— În camera de alături e un orificiu prin care se poate vedea. Ai fost deştept că ţi-ai dat seama. Dar ei nu se gândesc acum la asta… Sunt prea nerăbdători să pătrundă înăuntru.

— Da… Dar, ascultă…

— Las-o pe mine. Fata se aplecă. Spre uimirea lui, Tommy o văzu cum leagă capătul unei sfori lungi de mânerul unui

mare ulcior crăpat, îl aranjează cu grijă, apoi se întoarce spre el.

— Ai cheia de la uşă?

— Da.

— Dă-mi-o.

I-o înmână.

— Am să cobor acum. Crezi că ai să poţi merge până la jumătatea scării, apoi să-ţi dai drumul în spatele ei, fără să fii văzut?

Tommy dădu din cap.

— Acolo, în umbra palierului, e un dulap mare. Ascunde-te după el. Ţine capătul acestei sfori. Când am să le dau celorlalţi drumul să iasă… Tragi!

Înainte să poată să o mai întrebe ceva, fata zburase uşor pe scări şi o văzu în mijlocul grupului, strigând tare:

— Mon Dieu! Mon Dieu! Qu'est-ce qu'il y a?

Neamţul se întoarse spre ea cu o înjurătură.

— Cară-te de aici! Du-te în camera ta.

Cu multă grijă, Tommy îşi făcu vânt şi ateriză în spatele scării. Cât timp ei nu se întorceau… Totul era bine. Se ghemui după dulap. Ceilalţi mai erau încă între el şi scări.

— Ah! Annette păru să se împiedice de ceva. Se opri. Mon Dieu, voilà la clé!

Neamţul i-o smulse. Descuie uşa. Conrad ieşi împleticindu-se şi înjurând.

— Unde e? L-aţi prins?

— N-am văzut pe nimeni, spuse neamţul tăios. Chipul îi păli. Ce vrei să spui?

Conrad trase o altă înjurătură.

— A fugit.

— Imposibil. Ar fi trebuit să treacă pe lângă noi.

În acel moment, cu un zâmbet satisfăcut, Tommy trase de sfoară. Un zgomot de cioburi se auzi dinspre mansarda de deasupra. Cât ai clipi, bărbaţii începură să se împingă unul pe altul spre scara şubredă şi dispărură în întunericul de sus.

Iute ca fulgerul, Tommy ieşi din ascunzătoare şi alergă pe scări în jos, trăgând fata după el. În hol nu era nimeni. Începu să tragă neîndemânatic de zăvor şi de lanţ. În cele din urmă reuşiră şi uşa se deschise. Annette dispăruse.

Tommy rămase încremenit. Urcase din nou scările? Înnebunise? Fierbea de nerăbdare, dar rămase pe poziţie. Nu putea pleca fără ea.

Brusc, se auzi un strigăt, vocea neamţului, apoi glasul lui Annette, limpede şi ascuţit.

— Ma foi, a scăpat! Şi încă repede! Cine ar fi crezut?

Tommy încă stătea ţintuit. Să fi fost un îndemn să plece? Era înclinat să creadă că era.

Şi apoi, cu şi mai mare putere, cuvintele ajunseră până la el:

— Asta-i o casă blestemată. Vreau să mă întorc la Marguerite. La Marguerite. La Marguerite!

Tommy fugi din nou către scări. Era clar că ea vroia ca el să plece şi s-o lase acolo. Dar de ce? Trebuia cu orice preţ să încerce să o ia cu el. Atunci, inima îi tresări. Conrad cobora în fugă scările, scoţând un urlet sălbatic la vederea lui. Ceilalţi îl urmau.

Tommy îl întâmpină cu un pumn. Acesta nimeri drept în falca celuilalt, care căzu ca un lemn. Al doilea bărbat se împiedică de corpul lui şi căzu. Dinspre capul scărilor se abătu un fulger şi glonţul trecu pe lângă urechea lui Tommy. Înţelese că ar fi fost mult mai bine pentru pielea lui să plece din casă cât mai repede. În ceea ce o privea pe Annette, nu putea face nimic. Măcar se răzbunase pe Conrad, ceea ce nu era puţin lucru. Lovitura fusese grozavă.

Alergă spre uşă, trântind-o în urma sa. Piaţeta era pustie. În faţa casei era o dubă de brutar. Era clar că urmau să-l scoată din Londra în duba aia şi cadavrul i-ar fi fost găsit la multe mile depărtare de casa din Soho. Şoferul sări pe trotuar şi încercă să-i bareze drumul. Pumnul lui Tommy lovi din nou şi şoferul se prăbuşi ca trăsnit.

Tommy îşi luă picioarele la spinare şi o rupse la fugă… Însă prea târziu. Uşa casei se deschise şi un nor de gloanţe se abătu asupra lui. Din fericire, niciunul nu-l nimeri. Dădu colţul piaţetei.

„Un lucru e sigur, îşi spuse, nu pot continua să tragă. Asta ar atrage poliţia pe urmele lor. Mă mir că au îndrăznit s-o facă şi acum.”

Auzi paşii urmăritorilor în spatele lui şi îşi mări viteza. Odată scăpat de aceste străduţe, ar fi fost în siguranţă. Trebuia să fie pe undeva un poliţist… Nu că vroia neapărat să-i ceară ajutorul, ci pentru cazul în care n-ar fi avut încotro. Să apeleze la poliţist ar fi presupus să dea explicaţii şi lămuriri suplimentare. În momentul următor avu toate motivele să-şi binecuvânteze norocul. Se împiedică de un individ ce mergea cu capul plecat şi care, tresărind şi scoţând un ţipăt de spaimă, o luă la goană în josul străzii. Tommy se trase repede în umbra unui portal. Într-o clipă avu plăcerea să-şi vadă urmăritorii, dintre care unul era neamţul, repezindu-se pe urmele necunoscutului. Diversiunea reuşise!

Tommy se aşeză pe treptele casei şi îşi permise o pauză pentru a-şi trage sufletul. Apoi o apucă încetişor în direcţia opusă. Aruncă o privire spre ceas. Era trecut de cinci jumătate. Începea să se lumineze tot mai mult. La colţul următor trecu pe lângă un poliţist care îi aruncă o uitătură bănuitoare. Tommy se simţi uşor ofensat. Apoi, trecându-şi mâna peste faţă, începu să râdă. Nu se răsese, nici nu se spălase de trei zile! Ce grozav trebuia să arate!

Se îndreptă fără să mai zăbovească spre clădirea care adăpostea Baia Turcească, despre care ştia că este continuu deschisă. Când apăru din nou în lumina puternică a zilei, se simţi proaspăt şi gata să-şi făurească planuri.

În primul rând, trebuia să mănânce zdravăn. Nu mai mâncase nimic de ieri de la prânz. Intră într-un magazin A. B. C. Şi comandă ouă cu şuncă şi cafea. În timp ce mânca, citea ziarul de dimineaţă pe care îl proptise în faţa sa.

Deodată încremeni. Era un articol mare despre Kramenin, care era descris ca „omul din umbră al bolşevismului” din Rusia, şi care tocmai sosise la Londra… ca un fel de trimis neoficial. Cariera lui era vag relatată, însă se afirma cu tărie că el, şi nu liderii deja cunoscuţi, fusese autorul revoluţiei ruse.

În mijlocul paginii se afla portretul său.

„Aşadar, iată cine e Nr. 1,” spuse Tommy cu gura plină de ouă cu şuncă. „N-am nici o îndoială în privinţa asta, trebuie să mă grăbesc”.

Îşi plăti micul dejun şi porni spre Whitehall. Acolo îşi dădu numele şi preciză că mesajul era urgent. Câteva minute mai târziu de afla în prezenţa bărbatului care aici nu trecea sub numele de „domnul Carter”. Chipul lui era încruntat.

— Ascultă, n-ai nici un drept să vii şi să întrebi de mine în felul acesta. Credeam că lucrul ăsta s-a înţeles clar.

— Da, domnule. Însă m-am gândit că mai important e să nu pierdem timpul.

Şi, repede şi succint, atât cât era posibil, povesti întâmplările prin care trecuse în ultimele câteva zile.

Pe la mijloc, domnul Carter îl întrerupse, pentru a da câteva ordine cifrate prin telefon. Încruntarea îi dispăruse de pe faţă. Când Tommy termină, îl aprobă cu căldură.

— Ai dreptate. Fiecare minut e preţios. Şi aşa mă tem să nu fie prea târziu pentru noi. Ei n-or să aştepte. Vor pleca imediat. Totuşi, s-ar putea să lase ceva în urmă, care să constituie un indiciu. Spui că l-ai recunoscut pe Kramenin ca fiind Nr. 1? Asta e important. Ne trebuie o probă serioasă împotriva lui ca să putem preveni prea uşoara cădere a guvernului. Ce e cu ceilalţi? Ai văzut două chipuri care îţi erau cunoscute? Crezi că unul era laburist? Uită-te atunci la pozele astea şi vezi dacă poţi să-l identifici.

După o clipă, Tommy ridică una. Domnul Carter afişă o oarecare surpriză.

— Ah, Westway! N-aş fi crezut. Poza ca moderat. Cât despre celălalt, cred că pot spune precis cine e. Îi înmână

lui Tommy o altă fotografie şi zâmbi în faţa exclamaţiei de uimire a acestuia. Deci, am dreptate. Cine e? Irlandez? E un proeminent membru unionist al Parlamentului. Totu-i praf în ochi, bine-nţeles. Îl suspectam… Însă nu aveam nici o dovadă. Da, ai făcut foarte bine, tinere. Spui că 29 e data. Ne rămâne timp puţin… Foarte puţin…

— Dar… Tommy ezită.

Domnul Carter îi citi gândurile.

— Cred că putem să ne luptăm cu ameninţarea cu greva generală. E o încercare… Însă avem şanse mari. Dar dacă afurisitul ăla de tratat iese la suprafaţă… Ne-am dus! Anglia va fi cuprinsă de anarhie. Ah, ce-i asta? Maşina? Vino, Beresford, să aruncăm o privire în casa aia, a dumitale.

Doi poliţişti erau la datorie în faţa casei din Soho. Un inspector îi dădu raportul domnului Carter cu glas coborât.

— Păsările şi-au luat zborul… După cum ne aşteptam. Să intrăm.

Umblând prin casa pustie, Tommy avea impresia că visează. Totul era exact cum fusese. Camera – temniţă cu tablourile atârnând strâmb, urciorul spart la mansardă, camera de întrunire cu masa ei lungă. Dar nici o urmă de hârtii. Ori fuseseră distruse, ori luate de acolo. Şi nu era nici un semn de la Annette.

— Mă uimeşte ce mi-ai spus despre fată, zise domnul Carter. Crezi că s-a întors în mod voit?

— Aşa se pare, domnule. A fugit pe scări în sus, în timp ce încercam să deschid uşa.

— Hm, atunci înseamnă că face parte din bandă; dar, femeie fiind, n-a răbdat-o inima să vadă cum un tânăr prezentabil ca dumneata e ucis. Însă e clar că e de-a lor, altfel nu s-ar fi întors.

— Nu cred că e cu adevărat de-a lor, domnule. Părea… Atât de deosebită…

— Presupun că arăta bine, nu? Spuse domnul Carter cu un zâmbet care îl făcu pe Tommy să roşească până la rădăcina

părului. Recunoscu, destul de ruşinat, că Annette era frumoasă.

— Apropo, întrebă domnul Carter, nu te-ai arătat încă domnişoarei Tuppence. M-a bombardat cu scrisori cu privire la dumneata.

— Tuppence? Mi-era teamă că o să facă puţină gălăgie. S-a dus la poliţie?

Domnul Carter scutură din cap.

— Atunci, mă întreb cum de m-au dibuit.

Domnul Carter îl privi întrebător şi Tommy îi explică. Celălalt dădu gânditor din cap.

— Adevărat, e cam ciudat. Afară doar dacă n-ai menţionat, din întâmplare, numele de Ritz.

— Se prea poate, domnule. Totuşi, trebuie să fi aflat dintr-o dată ceva despre mine.

— Ei bine, nu mai avem nimic de făcut aici, spuse domnul Carter, privind în jur. Ce-ai zice să luăm masa împreună?

— Vă mulţumesc mult, domnule, dar cred că ar fi mai bine să mă întorc la hotel, s-o liniştesc pe Tuppence.

— Desigur. Transmite-i salutări din partea mea şi spune-i să nu creadă, data viitoare, că poţi fii atât de uşor omorât.

Tommy făcu cu ochiul.

— Am o grămadă de vieţi, domnule.

— Aşa cred şi eu, răspunse sec domnul Carter. Ei bine, la revedere. Ţine minte, acum eşti un om marcat, aşa că ai grijă de dumneata.

— Vă mulţumesc, domnule.

Tommy opri un taxi, urcă şi dădu adresa hotelului Ritz, apoi se abandonă plăcerii anticipate a întâlnirii sale surpriză cu Tuppence.

— Mă întreb ce a făcut până acum, Mai mult ca sigur, a păzit-o pe „Rita”. Apropo, cred că la ea s-a gândit Annette când a spus Marguerite. Nu mi-am dat seama atunci. Gândul îl chinui o vreme, căci părea să dovedească faptul că doamna Vandemeyer şi Annette erau în relaţii strânse.

Taxiul trase în faţă la Ritz. Tommy se năpusti înăuntru, dar entuziasmul îi fu brusc frânat. I se spuse că domnişoara Cowley plecase de un sfert de oră.

Capitolul XVIII. Telegrama.

Dezumflat pe moment, Tommy intră în restaurant şi comandă un prânz copios. Cele patru zile de înfometare îl făcură să preţuiască din nou o masă bună.

Tocmai era pe punctul dea duce la gură o bucăţică delicioasă de Sole à la Jeanette, când îl văzu intrând pe Julius. Tommy flutură vesel mâna, reuşind să atragă atenţia celuilalt. La vederea lui Tommy, ochii lui Julius părură să iasă din orbite. Străbătu sala şi-i scutură mâna cu o putere cam exagerată, după cum gândi Tommy.

— Sfinte Doamne! Exclamă. Eşti chiar tu?

— Bine-nţeles. De ce n-aş fi?

— De ce n-ai fi? Zău, omule, nu ştii că ai fost dat ca mort? În câteva zile aveam să ţinem un recviem în memoria ta.

— Cine credea că am murit?

— Tuppence.

— Bănuiesc că şi-a amintit proverbul despre muribundul cel tânăr. Trebuie că am în mine ceva din păcatul, originar din moment ce am supravieţuit. Apropo, unde e Tuppence?

— Nu-i aici?

— Nu, tipul de la recepţie mi-a spus că tocmai a plecat.

— La cumpărături, cred. Am lăsat-o aici, din maşină, acum o oră. Dar, ia spune, nu poţi să te lepezi de calmul tău englezesc şi să-i dai drumul? Ce Dumnezeu, ai făcut tot timpul ăsta?

— Dacă iei masa aici, comandă acum. O să dureze cam mult povestea asta.

Julius îşi trase un scaun de cealaltă parte a mesei, chemă un chelner şi-i dictă dorinţele. Apoi se întoarse spre Tommy.

— La atac! Cred că ai avut ceva aventuri.

— Una sau două, răspunse Tommy cu modestie, şi îşi începu epopeea. Julius ascultă încremenit. Jumătate din

ceea ce comandase rămăsese pe masă. La sfârşit, oftă adânc.

— Bravo! Le zici ca la carte!

— Şi acum, de pe frontul de acasă, spuse Tommy, întinzând mâna după o piersică.

— Păăi, tărăgănă Julius, nu pretind că am avut şi noi aceleaşi aventuri.

Şi, la rândul lui, îşi asumă rolul de povestitor. Începând cu incursiunea lipsită de succes de la Bournemouth, trecu la întoarcerea la Londra, la cumpărarea maşinii, descrise neliniştea crescândă a lui Tuppence, vizita la sir James şi senzaţionalele întâmplări ale nopţii trecute.

— Dar cine a omorât-o? Întrebă Tommy. N-am prea înţeles.

— Doctorul a spus că a făcut-o cu mâna ei, răspunse sec Julius.

— Dar sir James ce crede?

— Fiind un reprezentant al legii, e asemeni unui om-scoică, replică Julius. Aş spune că-şi „rezervă dreptul la opinii”. Continuă cu evenimentele din dimineaţa aceea.

— Amnezie, ai? Rosti Tommy cu interes. Pe Jupiter, aşa se explică de ce se uitau la mine atât de ciudat când am abordat problema să-i pun întrebări fetei. Ce scăpare din partea mea! Dar nu era un lucru dintre acelea pe care le poţi ghici.

— Nu ţi-au dat nici un indiciu privitor la unde ar putea fi Jane?

Tommy scutură din cap cu regret.

— Nici o vorbă. După cum vezi, sunt cam tâmpit. Trebuia să scot mai multe de la ei.

— După toate câte s-au întâmplat, cred că eşti norocos că te afli aici. Cacialmaua a fost nemaipomenită. Cum ţi-a venit în minte chiar la ţanc, nu pot să pricep. M-ai făcut paf!

— Eram într-aşa o găleată, încât trebuia să găsesc ceva, răspunse Tommy, simplu.

Urmă o tăcere, apoi Tommy reveni la moartea doamnei Vandemeyer.

— Nu e nici o îndoială că era chloral?

— Cred că nu. Cel puţin aşa s-a spus, că e un infarct cauzat de o supradoză, sau ceva ca o plesnitură. E în regulă. Nu vreau să fiu deranjat cu vreo anchetă. Însă eu cred că Tuppence şi cu mine şi chiar snobul de sir James aveam aceeaşi idee.

— Domnul Brown?

— Lucru cert.

Tommy dădu din cap.

— În tot cazul, spuse el gânditor, domnul Brown nu avea aripi. Nu văd cum a intrat şi a ieşit.

— Ce părere ai de hipnoză la distanţă? Vreo influenţă magnetică ce a împins-o în mod irezistibil la sinucidere?

Tommy îl privi cu respect.

— Bine, Julius. Chiar foarte bine. Mai ales frazeologia. Numai că mă lasă rece. Eu tânjesc după un domn Brown în carne şi oase. Eu cred că tinerii detectivi dotaţi trebuie să pună osul la treabă, să studieze intrările şi ieşirile şi să-şi stoarcă creierii până când dezleagă misterul. Să dăm o raită la locul crimei. Aş vrea s-o putem lua şi pe Tuppence. Ritz-ul va avea plăcerea unei întâlniri fericite.

De la recepţie li se răspunse că Tuppence încă nu se întorsese.

— Oricum, spuse Julius, mă duc să arunc o privire sus. S-ar putea să fie în camera mea de zi. Dispăru.

Brusc, un băiat de o şchioapă rosti în dreptul cotului lui Tommy:

— Tânăra doamnă… Cred că a plecat cu trenul, domnule, şopti el şovăielnic.

— Ce? Tommy se răsuci către el.

— Taxiul, domnule. Am auzit-o spunându-i şoferului Charing Cross, şi să meargă repede.

Tommy îl privi lung, cu ochii măriţi de uimire. Stimulat, băieţelul continuă:

— Aşa m-am gândit, din moment ce a cerut un mers al trenurilor şi un ghid.

Tommy îl întrerupse.
— Când ţi-a cerut mersul trenurilor şi ghidul?
— Când i-am dat telegrama, domnule.
— Telegrama?
— Da, domnule.
— Când a fost asta?
— Cam pe la doişpe' jumate, domnule.
— Spune-mi exact cum s-a întâmplat.
Băieţelul inspiră adânc.
— Am dus telegrama la Nr. 891. Doamna era acolo. A deschis-o şi a scos un strigăt, apoi mi-a spus bucuroasă cam aşa: „Adu-mi un ghid şi un mers al trenurilor, dar iute, Henry." Nu mă cheamă Henry, dar…
— Lasă numele, spuse nerăbdător Tommy. Continuă.
— Da, domnule. I le-am adus şi mi-a spus să aştept şi se uita la ceva. După aia a privit la ceas şi „Fuga", a zis. „Spune-le să-mi aducă un taxi" şi a început să-şi aranjeze pălăria în faţa oglinzii, şi a fost jos în două secunde, aproape tot atât de repede ca mine, şi o văzui cum fuge pe scări şi se urcă în taxi şi auzii că spune ce v-am spus.
Băiatul se opri şi îşi trase răsuflarea. Tommy continua să-l privească. În acel moment, apăru şi Julius. Ţinea în mână o scrisoare deschisă.
— Auzi, Hersheimmer, Tommy se întoarse spre el, Tuppence a plecat să vâneze pe cont propriu.
— Aiurea!
— Ba a plecat. A luat un taxi până la Charing Cross, grăbindu-se ca dracu după ce a primit o telegramă. Ochii îi căzură pe scrisoarea din mâna lui Julius. Oh, ţi-a lăsat un bilet. E perfect. Unde s-a dus?
Aproape fără să-şi dea seama întinse mâna după scrisoare, dar Julius o împături şi o băgă în buzunar. Părea extrem de stânjenit.
— N-are nici o legătură cu asta. E despre ceva… Ceva ce am rugat-o să-mi aducă la cunoştinţă.

— Oh! Tommy era uimit şi părea că aşteaptă ceva mai mult.

— Ascultă, rosti brusc Julius, ar fi mai bine să-ţi spun. I-am cerut azi-dimineaţă domnişoarei Tuppence să se mărite cu mine.

— Oh! Rosti Tommy, mecanic. Era năucit. Cuvintele lui Julius îl luaseră pe nepregătite. Mintea i se blocase pe moment.

— Aş vrea să-ţi spun că, înainte de a-i sugera ceva în acest sens domnişoarei Tuppence, i-am mărturisit că nu vreau să mă bag în nici un fel între ea şi tine…

Tommy îşi reveni.

— E în regulă, spuse repede. Tuppence şi cu mine suntem prieteni de ani de zile. Nimic mai mult. Îşi aprinse ţigara cu o mână care îi tremura puţin. E chiar foarte bine. Tuppence mereu spunea că ea caută…

Se opri brusc, roşu la faţă, însă Julius nu părea deranjat deloc.

— Oh, dolarii vor fi cei care vor aranja chestiunea. Domnişoara Tuppence m-a pus în temă cu asta. Nu e câtuşi de puţin o impostoare. Ar trebui s-o ducem perfect împreună.

Tommy îl privi curios, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi şi nu rosti nimic. Ei bine, de ce nu? Nu se lamentase ea că nu cunoştea nici un bărbat bogat? Nu-şi expusese limpede opţiunea de a se mărita pentru bani, dacă i se oferea ocazia? Întâlnirea cu tânărul american îi oferise ocazia… Şi era puţin probabil să-i dea cu piciorul. Era moartă după bani, întotdeauna o spusese. De ce s-o condamne că rămânea credincioasă principiilor sale?

Cu toate acestea, Tommy o condamna. Era plin de un pasionat şi cu totul ilogic resentiment. Era bine să se spună lucrurilor pe nume… Însă o fată adevărată nu s-ar fi măritat niciodată pentru bani. Tuppence avea un îngrozitor sânge rece şi era plină de ea, şi ar fi fost încântat să n-o mai vadă în viaţa lui! Ce lume coruptă!

Glasul lui Julius îl smulse din gânduri.

— Da, ar trebui s-o ducem bine împreună. Am auzit că întotdeauna fetele te refuză prima dată… E ca o convenţie.

Tommy îl apucă de braţ.

— Te refuză? Ai spus refuză?

— Clar. Nu ţi-am spus? Mi-a trântit un „nu”, fără nici un fel de motiv. Eternul feminin, cum i se zice, sau, cel puţin aşa am auzit. Dar o să-şi revină ea repede. E drept că şi eu am cam zorit-o…

Însă Tommy îl întrerupse brusc.

— Ce spune în biletul ăla? Întrebă el poruncitor.

Julius se văzu obligat să i-l înmâneze.

— Nu conţine nici cel mai mic indiciu despre unde s-a dus, îl asigură el din nou pe Tommy. Dar poţi să te convingi şi singur dacă nu mă crezi.

Biletul, cu scrisul şcolăresc al lui Tuppence, suna aşa: „Dragă Julius, întotdeauna e mai bine ca lucrurile să fie clare. Nici prin cap nu-mi trece să mă gândesc la măritiş până nu-l găsim pe Tommy. S-o lăsăm pentru atunci.

A ta afectuoasă, Tuppence”

Tommy i-o dădu înapoi, cu ochii lucioşi. Sentimentele sale cunoscură o totală schimbare. Acum o considera pe Tuppence un suflet deosebit de nobil şi dezinteresat. Nu-l refuzase ea pe Julius fără să ezite? E drept că biletul conţinea semne de slăbiciune, dar asta se putea scuza. După cum scrisese, se putea înţelege că vroise să-i forţeze mâna lui Julius să depună mai multe eforturi pentru a-l găsi pe el, Tommy, însă el nu credea că, după aceea, răspunsul ar fi fost afirmativ. Draga de Tuppence, nici o fată din lume nu se putea compara cu ea! Când o s-o vadă… Se smulse brusc din gânduri.

— După cum spuneai, rosti el, adunându-se, nu-i nici un indiciu unde s-a dus. Hei, Henry!

Băiatul apăru, smerit. Tommy îi dădu cinci şilingi.

— Încă ceva. Îţi aduci aminte ce a făcut doamna cu telegrama? Henry icni şi spuse:

— A făcut-o ghem şi a aruncat-o în cămin şi-a chiuit de bucurie, domnule, cam aşa: „iuhuu!”

— Foarte plastic, Henry, spuse Tommy. Îţi meriţi cei cinci şilingi. Vino, Julius. Trebuie să găsim telegrama.

Urcară în grabă treptele. Tuppence îşi uitase cheia în uşă. Camera era aşa cum o lăsase. În cămin era un ghemotoc alb cu portocaliu. Tommy îl culese şi netezi telegrama.

„Vino imediat, Moat House, Ebury, Yorkshire, evenimente mari – TOMMY”.

Se uitară unul la altul stupefiaţi. Julius vorbi primul:

— N-ai trimis-o tu?

— Sigur că nu. Ce vrea să însemne?

— Cred că vrea să însemne ce-i mai rău, rosti liniştit Julius. Au înhăţat-o.

— Ce?

— Lucru cert. Au semnat cu numele tău şi ea a căzut în cursă ca o oaie.

— Doamne sfinte! Ce facem?

— Ne grăbim şi plecăm după ea! Imediat. Nu e timp de pierdut. E un noroc chior că n-a luat cu ea telegrama, altfel poate că nu i-am fi dat niciodată de urmă. Dar trebuie să ne grăbim. Unde-i ghidul ăla?

Vitalitatea lui Julius era contagioasă. Dacă ar fi fost lăsat în voia lui, cu siguranţă Tommy s-ar fi aşezat şi ar fi început să se gândească, cel puţin jumătate de oră, ce plan de acţiune să adopte. Dar cu Julius Hersheimmer alături, era imposibil să nu intri în priză.

După ce mai blestemă pe înfundate, Julius îi înmână lui Tommy ghidul, considerând că el era mai la curent cu misterele lui. Tommy îl abandonă în favoarea mersului trenurilor.

— Uite, am găsit. Ebury, Yorks. De la King's Cross. Sau St. Paneras. (Băiatul trebuie să fi greşit. Nu era Charing Cross, ci King's Cross). 12:50, ăsta e trenul cu care a plecat. 2:10, ăsta s-a dus. Următorul e la 3:20. Un tren al dracului de lent.

— Ce zici de maşină?

Tommy scutură din cap.

— Trimite-o dacă vrei, dar noi e mai bine să mergem cu trenul. Important e să ne păstrăm calmul.

Julius bombăni.

— Asta aşa e. Însă îmi ies din minţi când mă gândesc că sărmana copilă e în pericol!

Tommy dădu din cap într-un mod nedefinit. Se gândea. După câteva minute rosti:

— Spune, Julius, ce vor de la ea?

— Habar n-am la ce te referi.

— Vroiam să spun că nu cred că urmăresc să-i facă vreun rău, explică Tommy. Ea e ostatică, doar atât. N-o paşte nici un pericol imediat, pentru că, în cazul în care noi am descoperi ceva, le-ar fi al dracului de folos. Atât timp cât e în puterea lor, suntem legaţi la mâini, înţelegi?

— Clar, spuse Julius, gânditor. Aşa e.

— În afară de asta, adăugă Tommy, eu am mare încredere în Tuppence.

Călătoria fu obositoare, cu numeroase halte şi bariere. Trebuiră să schimbe de două ori, o dată la Doncaster, a doua oară, într-un loc unde trenul făcea cruce cu altul. Ebury era o gară pustie, cu un impiegat solitar, căruia Tommy i se adresă.

— Îmi poţi spune care e drumul spre Moat House?

— Moat House? E la o bucată bună de aici. Casa aia de lângă mare, pricepi?

Tommy confirmă. După ce ascultară îndrumarea amănunţită dar încurcată a impiegatului, se pregătiră să părăsească gara. Începuse să plouă, şi, ridicându-şi gulerele pardesielor, o porniră prin noroiul drumului. Brusc, Tommy se opri.

— Aşteaptă o clipă. Se întoarse în fugă la gară şi-l abordă din nou pe impiegat.

— Ascultă, ai văzut o doamnă tânără, care a ajuns mai devreme, cu trenul care pleacă din Londra la 12:50?

Probabil şi ea te-a întrebat care e drumul spre Moat House.

O descrise pe Tuppence cât de bine se pricepu, însă impiegatul scutură din cap. Cu trenul respectiv sosiseră mai mulţi oameni şi n-ar fi putut reţine în mod deosebit pe cineva. Însă era foarte sigur că nimeni nu se interesase de drumul spre Moat House.

Tommy i se alătură din nou lui Julius şi-i explică de ce se întorsese la gară. Se simţea extrem de deprimat, parcă i se pusese o greutate pe inimă. Simţea că acţiunea nu avea sorţi de izbândă. Duşmanii lor beneficiau de un avans de trei ore. Pentru domnul Brown, trei ore erau ceva! El nu putea să ignore faptul că telegrama fusese descoperită.

Drumul părea că nu se mai termină. La un moment dat o cotiră greşit şi merseră aproape o jumătate de milă în altă direcţie. Trecuse de şapte când un băieţandru le spuse că Moat House era chiar după colţ.

O poartă ruginită de fier scârţâia sinistru din balamale! Un drum aşternut cu un strat gros de frunze. Locul avea ceva ce-i făcu pe cei doi să se înfioare. Frunzele le înăbuşeau paşii, în timp ce înaintau pe drumul pustiu. Ziua era aproape pe sfârşite. Parcă mergeau în lumea stafiilor. Crengile trosneau şi se ciocneau între ele într-o notă lugubră. Din când în când câte o frunză umedă aluneca în zbor, făcându-i să tresară la atingerea ei rece.

O cotitură a drumului îi aduse în faţa casei. Şi aceasta părea pustie. Obloanele erau trase, iar treptele ce duceau la uşa de la intrare, acoperite cu muşchi. Să fi fost, într-adevăr, momită Tuppence în acest loc dezolant? Era foarte puţin probabil ca pe aici să fi călcat cineva de luni de zile.

Julius smuci mânerul ruginit al clopoţelului. Ecoul dezacordat înfioră pustietatea casei. Sunară iar şi iar… Dar nici un semn de viaţă, înconjurară casa. Doar linişte şi ferestre oblonite. Trebuiră să accepte ceea ce vedeau cu ochii lor. Locul era pustiu.

— Nu-i nimic de făcut, spuse Julius.

Îşi îndreptară paşii înapoi, spre poartă.

— Trebuie să fie vreun sat pe aproape, continuă tânărul american. Ar fi mai bine să întrebăm acolo. Ar putea să cunoască locul şi să ne spună dacă a fost cineva pe aici în ultimul timp.

— Da, nu-i o idee rea.

Urmând drumul, ajunseră curând într-un cătun. La marginea lui, întâlniră un muncitor ce îşi căra geanta cu scule. Tommy îl opri cu o întrebare.

— Moat House? E pustie. Aşa e de ani de zile. Dacă doriţi cheia, o are doamna Sweeny… Lângă oficiul poştal.

Tommy îi mulţumi. Găsiră repede oficiul poştal, care era şi magazin cu de toate, şi bătură la casa de lângă el. Le deschise o femeie îngrijită, zdravănă, care le înmână pe dată cheia de la Moat House.

— Mă îndoiesc că e genul de loc care să vi se potrivească, domnule. E într-o stare îngrozitoare de ruină. Tavanele cad şi tot aşa. Ar trebui băgaţi o grămadă de bani în ea.

— Mulţumesc, spuse Tommy, vesel. O fi o ruină, însă casele sunt scumpe în ziua de azi.

— Asta aşa e, îl aprobă cu însufleţire femeia. Fiica şi ginerele meu caută de nu ştiu când o casă. Toate astea sunt din vina războiului. Totul e groaznic de schimbat. Dar, scuzaţi-mă, domnule, cred că e prea întuneric ca să vedeţi casa ca lumea. N-ar fi mai bine să aşteptaţi până dimineaţă?

— Aveţi dreptate. Oricum, o să aruncăm în seara asta o privire pe acolo. Am fi ajuns mai devreme, dacă nu rătăceam drumul. Există vreun loc drăguţ, pe aici unde se poate petrece o noapte?

Doamna Sweeny păru încurcată.

— Ar fi „Yorkshire Arms”, dar nu e un loc prea potrivit pentru nişte domni ca dumneavoastră.

— Oh, o să fie perfect. Mulţumim. Apropo, n-a venit azi o doamnă tânără să întrebe de cheie?

Femeia scutură din cap.

— Nimeni nu s-a interesat demult de casa aia.

— Mulţumesc foarte mult.

Îşi îndreptară din nou paşii spre Moat House. În timp ce uşa se deschidea din balamale cu un scârţâit de protest, Julius aprinse un chibrit şi examina podeaua cu atenţie. Apoi scutură din cap.

— Aş jura că n-a trecut nimeni pe aici. Uite ce praf. Şi e gros. Nici o urmă de paşi.

Umblară de colo-colo prin casa pustie. Pretutindeni aceeaşi poveste. Praful domnea în lege, aparent nederanjat.

— Asta mă zăpăceşte, spuse Julius. Nu cred că Tuppence a pus vreodată piciorul aici, în casa asta.

— Trebuie să-l fi pus.

Julius scutură din cap fără să răspundă.

— O să venim din nou mâine dimineaţă, spuse Tommy. La lumina zilei poate vedem mai multe.

Dimineaţa reluară cercetările şi fură constrânşi să tragă concluzia că de mult timp nu trecuse nimeni pe acolo. Dacă nu părăsiră imediat satul, asta se datoră numai unei descoperiri făcute din întâmplare de Tommy. În timp ce se îndreptau către poartă, acesta scoase brusc un ţipăt şi, oprindu-se, se aplecă şi culese ceva dintre frunze, pe care i-l înmână lui Julius. Era o mică broşă de aur.

— E a lui Tuppence!

— Eşti sigur?

— Absolut. Am văzut-o deseori purtând-o.

Julius inspiră adânc.

— Asta clarifică lucrurile. În tot cazul, Tuppence a venit aici. O să ne stabilim cartierul general la cârciuma din sat şi o să facem tărăboi până dăm de ea. Cineva trebuie s-o fi văzut.

Bătălia începu. Tommy şi Julius lucrau când separat, când împreună, însă rezultatul rămânea acelaşi. Nimeni cu semnalmentele lui Tuppence nu fusese văzut prin vecinătate. Erau uimiţi... Dar nu descurajaţi. În cele din urmă îşi schimbară tactica. Cu siguranţă, Tuppence nu rămăsese mult în împrejurimile de la Moat House. Asta dovedea că fusese adusă şi luată cu maşina. Îşi reînoiră

cercetările. Văzuse cineva vreo maşină staţionând pe undeva, pe lângă Moat House, în ziua aceea? Alt eşec.

Julius telegrafie la Londra să i se trimită maşina şi scotociră zilnic împrejurimile cu şi mai mult zel. O limuzină gri, în care îşi puseseră toate speranţele, fu urmărită până la Harrogate, însă se dovedi a fi proprietatea unei foarte respectabile văduve!

Fiecare zi le punea în faţă o nouă problemă. Julius era ca un ogar în lesă. Urmărea cel mai mic indiciu. Fu urmărită fiecare maşină care trecuse prin sat în ziua fatidică. Îşi croi drum şi pătrunse pe domenii private, supunând pe proprietarii de maşini unor interogatorii minuţioase. Scuzele îi erau la fel ca şi metodele şi rareori reuşi să nu stârnească indignarea victimelor; dar, zilele se scurgeau una după alta şi nici vorbă să dea de urma lui Tuppence. Răpirea fusese atât de bine pusă la punct, încât părea că fata se evaporase.

O nouă preocupare începu să frământe mintea lui Tommy.

— Ştii de cât timp suntem aici? Întrebă într-o dimineaţă, în timp ce îşi luau micul dejun. De o săptămână. N-am avansat cu nimic în găsirea lui Tuppence, iar duminica viitoare e 29!

— La dracu! Exclamă Julius. Aproape uitasem de 29. Nu m-am gândit decât la Tuppence.

— Şi eu. Numai că n-am uitat de data de 29, dar asta poate să se ducă dracului, important e s-o găsim pe Tuppence. Însă astăzi e 23 şi a mai rămas puţin timp. Dacă e să-i dăm de urmă, trebuie s-o facem înainte de 29. După aceea, viaţa ei nu va mai avea nici o valoare. Jocul de-a ostaticii se va termina atunci. Am impresia că am făcut o mare greşeală în felul în care am acţionat. Am pierdut timpul şi n-am realizat nimic.

— Ai dreptate. Am fost nişte tâmpiţi care am muşcat din momeală şi am mestecat-o mai mult decât şi-ar fi închipuit ei. Nu mă mai învârt prosteşte pe aici!

— Ce vrei să spui?

— Am de gând să fac ce trebuia de fapt acum o săptămână. Mă întorc la Londra şi predau cazul în mâinile poliţiei britanice. Am făcut pe copoii. Copoi! A fost o mostră de curată prostie! Asta e! M-am săturat. Direct la Scotland Yard!

— Ai dreptate, rosti încet Tommy. Să dea Domnul s-o scoatem la capăt măcar aşa.

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Am fost ca doi ţânci care se joacă „de-a Baba-oarba”. Acum mă duc direct la Scotland Yard şi le cer să mă ia de mână şi să-mi arate pe ce drum să apuc. Părerea mea e că un profesionist are întotdeauna câştig de cauză în faţa unui amator. Vrei să vii cu mine?

Tommy scutură din cap.

— La ce bun? Ajunge unul. Eu am să mai rămân pe aici, să dau târcoale o vreme. Ceva trebuie să se întâmple. Nu poţi să ştii niciodată.

— Sigur. Ei bine, pe curând. Mă întorc cât ai zice peşte, cu câţiva inspectori după mine. Am să le spun să-şi etaleze deşteptăciunea şi să facă tot ce pot.

Însă următoarele evenimente nu se încadrară în planul elaborat de Julius. Spre sfârşitul zilei, Tommy primi o telegramă.

„Te aştept Manchester Midland Hotel Veşti importante.

— Julius.”

La 7:30, în aceeaşi seară, Tommy cobora dintr-un personal. Julius îl aştepta pe peron.

— M-am gândit că ai să vii cu trenul ăsta, dacă ai primit telegrama de la mine.

Tommy îl apucă de braţ.

— Ce e? Au găsit-o pe Tuppence? Julius scutură din cap.

— Nu. Dar am găsit asta aşteptându-ne la Londra. Tocmai sosise, înmână telegrama celuilalt. În timp ce citea, Tommy făcu ochii mari.

„Găsit Jane Finn. Veniţi Manchester Midland Hotel Imediat.

— Peel Edgerton.”

Julius luă telegrama înapoi şi o împături.

— Ciudat, spuse el gânditor. Credeam că tipul s-a dat la fund!

Capitolul XIX. Jane Finn.

Trenul meu a ajuns acum o jumătate de oră, explică Julius în timp ce părăseau gara. Înainte de a pleca din Londra, mi-am făcut socoteala că ai să vii cu ăsta şi i-am telegrafiat lui sir James. Ne-a rezervat camere şi ne întâlnim cu el la cină, în jur de opt.

— Ce te făcuse să crezi că nu-l mai interesa deloc cazul? Întrebă curios Tommy.

— Ceea ce a spus, răspunse Julius sec. Pasărea asta bătrână e tot atât de mută ca o stridie! La fel ca majoritatea afurisiţilor din branşa lui, nu vroia să se pronunţe până nu era sigur că putea aduce o probă.

— Mă întreb…

Julius se întoarse spre el.

— Ce te întrebi?

— Dacă ăsta era adevăratul motiv.

— Sigur. Pun pariu că da.

Tommy scutură din cap, neconvins.

Sir James sosi, punctual, la opt, şi Julius i-l prezentă pe Tommy. Sir James îi strânse mâna cu căldură.

— Sunt încântat să te cunosc, domnule Beresford. Am auzit multe despre dumneata de la domnişoara Tuppence, zâmbi involuntar, aşa încât s-ar zice că te cunosc foarte bine.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Tommy, vesel.

— Îl examină repede pe avocat. Ca şi Tuppence, simţi magnetismul celuilalt. Îi reamintea de domnul Carter. Cei doi, atât de deosebiţi ca aspect fizic, produceau aceeaşi impresie. Atât în spatele purtării obosite a unuia, cât şi al rezervei profesionale a celuilalt, stătea acelaşi tip de minte ascuţită ca o sabie.

În acelaşi timp, Tommy fu obiectul unei atente observaţii din partea lui sir James. Când avocatul îşi coborî ochii, Tommy avu sentimentul că celălalt citise în el ca într-o carte deschisă. Nu putea să se întrebe decât care era concluzia finală, dar existau puţine şanse s-o afle. Sir James lua totul, însă dădea numai ce vroia el să dea. O dovadă a acestui fapt avu loc imediat.

De îndată ce prezentările fură făcute, Julius se lansă într-un torent de întrebări. Cum reuşise sir James să dea de urma fetei? De ce nu le-a adus la cunoştinţă că se ocupa încă de caz? Şi aşa mai departe.

Sir James îşi mângâie bărbia şi spuse:

— Chiar aşa, chiar aşa. Ei, bine, fata a fost găsită. Şi ăsta e mare lucru, nu-i aşa? Ei, hai nu e lucru mare?

— Sigur că e. Dar cum i-aţi dat de urmă tocmai dumneavoastră? Domnişoara Tuppence şi cu mine credeam că aţi renunţat.

— Ah! Avocatul îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi reluă mângâiatul bărbiei. Asta aţi crezut, nu-i, aşa? Chiar aţi crezut? Vai!

— Deci, am greşit, insistă Julius.

— Ei bine, nu ştiu dacă se poate spune chiar aşa. Cert e că a fost un noroc pentru toţi că am reuşit să o găsim pe domnişoară.

— Dar unde e? Se repezi Julius, în timp ce mintea îi zbură la altceva. Credeam că e mai sigur s-o aduceţi aici.

— Asta e cam greu, rosti cu gravitate sir James.

— De ce?

— Din cauză că tânăra a fost accidentată de o maşină şi a suferit uşoare contuzii la cap. A fost dusă la spital şi, după ce şi-a revenit, a spus că se numeşte Jane Finn. Când… Ah! Am auzit asta, am aranjat să fie mutată în casa unui doctor… Un prieten de-al meu, şi v-am telegrafiat. Fata şi-a pierdut din nou cunoştinţa şi încă nu şi-a recăpătat-o.

— E grav rănită?

— Oh, o contuzie şi câteva zgârieturi; din punct de vedere medical, rănile sunt absolut fără gravitate, ţinând cont de condiţiile în care s-au produs. Starea ei poate fi atribuită consecinţei şocului mintal provocat de recăpătarea memoriei.

— Şi-a revenit? Strigă Julius, emoţionat.

Sir James tamburină masa cu degetele, cumva pierzându-şi răbdarea.

— Fără îndoială, domnule Hersheimmer, din moment ce a fost în stare să-şi dea adevăratul nume. Credeam că ai înţeles lucrul ăsta.

— Şi s-a întâmplat ca chiar dumneavoastră să fiţi pe fază, spuse Tommy. Ca în basme.

Însă sir James era greu de întors.

— Coincidenţele sunt lucruri ciudate, răspunse el sec.

Dar Tommy avea acum certitudinea a ceea ce înainte doar suspectase. Prezenţa lui sir James la Manchester nu era întâmplătoare. Departe de a fi abandonat cazul, după cum presupusese Julius, îşi folosise cu succes propriile metode şi scosese la lumină fata dispărută. Singurul lucru care îl nedumerea pe Tommy era de ce toată această discreţie? Ajunse la concluzia că faptul se datora deformaţiei profesionale.

Julius vorbi:

— Imediat după cină mă duc direct s-o văd pe Jane.

— Mă tem că nu va fi posibil, spuse sir James. E foarte puţin probabil să i se permită să primească vizite la ora asta. Aş sugera să mergem mâine dimineaţă, cam pe la zece.

Julius se înroşi. Exista ceva la sir James care întotdeauna îl stârnea să i se opună. Era conflictul dintre două personalităţi puternice.

— Oricum, am să mă duc în seara asta acolo şi am să văd dacă nu pot să-i mituiesc să-şi încalce regulile prosteşti.

— Sigur nu te va ajuta la nimic, domnule Hersheimmer.

Cuvintele sunară ca o împuşcătură şi Tommy îşi ridică privirea tresărind. Julius era nervos şi agitat. Mâna cu care îşi duse paharul la gură tremură puţin, însă îl ţintui pe sir James cu ochi sfidători. O clipă, ostilitatea dintre cei doi păru să producă scântei, însă, în cele din urmă, Julius îşi coborî privirea, învins.

— Deocamdată, dumneavoastră sunteţi şeful.

— Mulţumesc, spuse celălalt. Atunci, rămâne pe mâine, la zece? Se întoarse cu multă nonşalanţă spre Tommy. Trebuie să recunosc domnule Beresford, că mă surprinde întrucâtva să te întâlnesc în seara asta aici. Ultima oară când am auzit despre dumneata, prietenii erau foarte neliniştiţi în ceea ce te privea. Nu mai ştiau nimic despre dumneata de câtăva vreme şi domnişoara Tuppence înclina să creadă că întâmpinai mari dificultăţi!

— Aşa era, domnule! Tommy zâmbi aducerii aminte. În viaţa mea n-am fost într-un loc mai „etanş”.

Ajutat de întrebările lui sir James, îşi descrise pe scurt aventurile. Când ajunse la sfârşit, avocatul îl privea cu un interes sporit.

— Ai evadat spectaculos dintr-un loc atât de „etanş”, spuse el, grav. Te felicit. Ai dat dovadă de multă ingeniozitate şi te-ai descurcat bine.

La această laudă, Tommy se înroşi.

— N-aş fi putut scăpa dacă nu era fata, domnule.

— Da. Sir James zâmbi uşor. A fost un noroc pentru dumneata că s-a întâmplat ca ea… Ăă… Să se îndrăgostească de dumneata. Tommy fu gata să protesteze, dar sir James continuă: Presupun că nu există nici o îndoială că face parte din bandă?

— Mă tem că nu, domnule. Credeam că poate o ţin cu forţa acolo, însă felul în care a acţionat nu se potriveşte cu ideea mea. Vedeţi, s-a întors la ei, când putea să fugă.

Sir James aprobă gânditor.

— Ce a spus? Ceva despre dorinţa de a fi dusă la Marguerite?

— Da, domnule. Presupun că se referea la doamna Vandemeyer.

— Ea întotdeauna semna Rita Vandemeyer. Toţi prietenii îi spuneau Rita. Totuşi, cred că fata se obişnuise să-i rostească numele întreg. Şi, în momentul în care striga după ea doamna Vandemeyer era fie moartă, fie în agonie! Curios! Sunt câteva elemente care mă şochează prin cât sunt de obscure… Brusca ei schimbare de comportament faţă de dumneata, de exemplu. Apropo, desigur că locul a fost cercetat, nu?

— Da, domnule, însă şterseseră toate urmele.

— Normal, rosti sir James, sec.

— N-au lăsat în urmă nici un indiciu.

— Mă întreb… Avocatul bătu darabana în masă, gânditor.

Ceva în glasul lui îl făcu pe Tommy să-l privească atent. Să fi văzut ochii acestui bărbat ceva acolo unde ceilalţi fuseseră orbi?

— Aş fi vrut să fiţi acolo, domnule, să cercetaţi casa.

— Şi eu aş fi vrut, rosti liniştit sir James. Rămase câteva clipe tăcut, apoi întrebă: şi ce-ai mai făcut de atunci?

Un moment, Tommy îl privi lung. Abia apoi îi trecu prin cap că avocatul nu avea de unde să ştie.

— Am uitat că nu ştiţi de Tuppence, spuse încet. Nelinişstea chinuitoare, uitată pe moment, emoţia provocată de vestea că, în sfârşit, Jane Finn fusese găsită, puse din nou stăpânire pe el.

Avocatul lăsă repede jos furculiţa şi cuţitul.

— I s-a întâmplat ceva domnişoarei Tuppence? Glasul îi era pătrunzător.

— A dispărut, spuse Julius.

— Când?

— Acum o săptămână.

— Cum?

Întrebările lui sir James veneau în rafale. Când Tommy, când Julius, expuseră întâmplările ultimei săptămâni şi căutările lor zadarnice.

Sir James ajunse imediat la miezul problemei.

— O telegramă semnată cu numele dumnitale? Înseamnă că ştiau ceva de voi doi. Nu erau siguri de cât de multe ai aflat în casa aceea. Răpirea domnişoarei Tuppence e urmarea faptului că le-ai scăpat. La nevoie, ar putea să-ţi închidă gura ameninţându-te cu ce i se va întâmpla ei, dacă vorbeşti.

Tommy confirmă.

— Exact aşa gândesc şi eu, domnule.

Sir James îl privi pătrunzător.

— Dumneata ai elaborat totul, nu-i aşa? Nu-i rău… Nu-i rău deloc. Lucrul curios e că ei, ta mod sigur, nu ştiau nimic despre dumneata la început, când te-au luat prizonier. Eşti convins că nu ţi-au descifrat în vreun fel identitatea?

Tommy scutură din cap.

— Asta aşa e, interveni Julius. De aceea socotesc că cineva i-a pus în temă… Şi nu mai devreme de duminică seara.

— Da, dar cine?

— Acel atotputernic şi atoateştiutor domn Brown, bine-nţeles!

În glasul lui Julius era o notă uşor batjocoritoare care îl făcu pe sir James să-l privească pătrunzător.

— Dumneata nu crezi în domnul Brown, domnule Hersheimmer?

— Nu, domnule, nu cred, i-o întoarse tânărul american cu ostentaţie. Nu ca atare, ca să spun aşa. Socotesc că e o scornealã… Un fel de „bau-bau” de speriat copiii. Adevăratul cap al întregii afaceri este tipul ăla rus, Kramenin. Cred că dacă vrea, e în stare să facă să izbucnească revoluţii în trei ţări concomitent! Whittington este probabil şeful filialei engleze.

— Nu sunt de acord cu dumneata, spuse scurt sir James. Domnul Brown există. Se întoarse spre Tommy. Ai remarcat de unde a fost expediată telegrama?

— Nu, domnule. Mă tem că nu.

— Hm! O ai la dumneata?

— E sus, în bagajul meu.

— Aş vrea să-mi arunc o privire asupra ei. Nu e nici o grabă. Aţi pierdut o săptămână – Tommy lăsă capul în jos – aşa că o zi în plus nu mai contează. Ne vom ocupa mai întâi de Jane Finn. După aceea vom vedea ce putem face ca s-o eliberăm pe domnişoara Tuppence. Nu cred că o paşte un pericol imediat. Adică, atâta timp cât ei nu ştiu că am găsit-o pe Jane Finn şi că i-a revenit memoria. Secretul ăsta trebuie păstrat cu orice preţ. Înţelegeţi?

Ceilalţi doi încuviinţară şi, după ce stabiliră amănuntele întâlnirii din dimineaţa următoare, marele avocat îşi luă la revedere.

La zece fix, cei doi tineri erau la locul întâlnirii. Sir James li se alătură pe treptele de la intrare. Era singurul care nu părea emoţionat, îi prezentă pe cei doi doctorului.

— Domnul Hersheimmer… Domnul Beresford… Doctor Roylance. Cum se simte pacienta?

— Merge spre bine. Bine-nţeles că nu are idee de trecerea timpului. În dimineaţa asta a întrebat câţi au fost salvaţi de pe „Lusitania” şi dacă scria în ziare. Asta, desigur, era de aşteptat. Pare totuşi, s-o preocupe ceva.

— Cred că putem să-i alungăm neliniştea. Putem intra?

— Bine-nţeles.

În timp ce îl urmau pe doctor pe scări, inima lui Tommy bătea ceva mai repede. În sfârşit, Jane Finn! Mult căutata, misterioasa, alunecoasa Jane Finn! Cât de improbabil păruse succesul! Iar aici, în casa asta, cu memoria aproape miraculos restabilită, zăcea fata care avea în mână viitorul Angliei! Un geamăt înăbuşit scăpă de pe buzele lui Tommy. Măcar de-ar fi fost şi Tuppence lângă el să împărtăşească împreună rezultatul triumfător al muncii asociaţiei lor! Înlătură cu hotărâre gândul de la Tuppence. Încrederea lui în sir James era în creştere. Exista un om care, în mod sigur, va reuşi să dea de urma lui Tuppence. Deocamdată, Jane Finn! Şi, brusc, sufletul îi fu cuprins de teamă… Părea

atât de uşor… Dacă aveau s-o găsească moartă… Doborâtă de mâna domnului Brown?

În clipa următoare râdea de propriile-i închipuiri melodramatice. Doctorul deschise uşa şi intrară. Pe patul alb, bandajată la cap, zăcea fata. Întreaga scenă părea întrucâtva ireală. Totul semăna atât de mult cu ceea ce îşi imaginase. Încât părea regizat.

Fata se uită de la unul la altul cu nişte ochi mari, miraţi. Sir James vorbi primul.

— Domnişoară Finn, spuse el, acesta este vărul dumitale, domnul Julius P. Hersheimmer.

Chipul fetei se îmbujoră uşor, în timp ce Julius făcu un pas înainte şi-i luă mâna.

— Ce faci, verişoară Jane? Întrebă el senin.

Însă Tommy sesiză tremurul vocii lui.

— Eşti într-adevăr fiul unchiului Hiram? Întrebă fata, uimită. Glasul ei, cu un uşor accent vestic, avea ceva aproape emoţionat.

Lui Tommy i se păru vag cunoscut, dar înlătură gândul, ca fiind imposibil.

— Sigur.

— Citeam de obicei despre unchiul Hiram în ziare, continuă fata, pe tonul ei moale. Dar nu m-am gândit că am să te întâlnesc într-o zi. Mama avea impresia că unchiului Hiram nu o să-i treacă niciodată supărarea.

— Aşa era bătrânul, recunoscu Julius. Însă eu cred că tânăra generaţie e altfel. Certurile în familie n-au nici un rost. Primul lucru la care m-am gândit, imediat ce s-a terminat războiul, a fost să vin să te caut.

Peste chipul fetei trecu o umbră.

— Mi s-au spus nişte lucruri… Lucruri îngrozitoare… Că mi-am pierdut memoria, şi că au trecut nişte ani despre care n-am să ştiu niciodată cum au trecut… Ani din viaţă pierduţi.

— Nu ţi-ai dat singură seama de asta?

Ochii fetei se măriră.

— Vai, nu. Pentru mine e ca şi când timpul s-ar fi oprit în clipa când eram grăbiţi către bărci. Am totul în faţa ochilor. Închise ochii cu un fior.

Julius privi către sir James, care încuviinţă.

— Nu-ţi fă nici o problemă. Nu merită. Acum, ascultă, Jane, vrem să ne spui ceva. La bordul vasului ăla era un om care avea asupra lui nişte documente foarte importante, iar capetele mari din ţara asta cred că el ţi le-a strecurat ţie. Aşa e?

Fata ezită, uitându-se la ceilalţi doi. Julius înţelese.

— Domnul Beresford este împuternicit de guvernul britanic să recupereze documentele. Sir James Peel Edgerton este membru al Parlamentului şi ar putea deveni ministru dacă ar dori. Datorită lui am reuşit să dăm de tine în sfârşit. Aşa că dă-i drumul şi spune-ne toată povestea. Ţi-a dat Danvers hârtiile?

— Da. Mi-a spus că eu aveam mai multe şanse să le păstrez, pentru că primii salvaţi erau femeile şi copiii.

— Exact cum ne-am gândit, spuse sir James.

— Mi-a spus că erau foarte importante… Că puteau schimba totul pentru aliaţi. Dar, dacă toate astea au trecut şi războiul s-a terminat, ce mai contează acum?

— Cred că istoria se repetă, Jane. Prima dată s-a făcut mare vâlvă şi tărăboi în jurul acestor hârtii, apoi totul a murit, ca acum întregul scandal să izbucnească din nou… Dar din motive diferite. Deci, poţi să ni le dai chiar acum?

— Dar nu pot.

— Ce?

— Nu sunt la mine.

— Nu… Sunt… la… Tine? Julius îşi accentuase cuvintele cu mici pauze.

— Nu… Le-am ascuns.

— Le-ai ascuns?

— Da. Eram nesigură. Mi se părea să sunt urmărită. Asta m-a speriat… Tare. Îşi duse mâna la cap. E aproape ultimul

lucru de care îmi aduc aminte, înainte de a mă trezi aici, în spital…

— Continuă, spuse sir James, cu glasul său pătrunzător. Ce îţi aduci aminte?

Fata se întoarse supusă către el.

— Era la Holyhead. M-am dus acolo… Nu-mi amintesc de ce…

— Asta nu contează, continuă!

— În confuzia de pe chei, am reuşit să mă strecor nevăzută. Am luat o maşină. I-am spus şoferului să mă scoată din oraş. M-am uitat apoi să văd dacă nu suntem urmăriţi. În spate nu era nici o maşină. La marginea şoselei, am zărit o potecă. I-am spus omului să mă aştepte.

Se opri, apoi continuă:

— Poteca ducea la o stâncă şi apoi cobora înspre mare, printre tufişurile mari şi galbene… Parcă erau flăcări aurii. M-am uitat în jur. Nu se vedea nimeni. Dar chiar la nivelul capului meu, în stâncă, era o gaură. Era foarte mică, puteam doar să-mi strecor mâna în ea, însă adâncă. Am luat pachetul impermeabil pe care îl purtam agăţat în jurul gâtului şi l-am înfundat cât mai bine. Apoi am rupt nişte muşchi şi am astupat gaura, în aşa fel încât să nu se observe deloc crăpătura. Apoi mi-am întipărit în minte foarte bine locul, ca să-l pot regăsi. Era acolo un bolovan care semăna cu un câine ridicat pe labele din spate, parcă cerşea. După aceea m-am întors la şosea. Maşina mă aştepta şi m-a dus înapoi. Am apucat să prind trenul. În sinea mea mă simţeam puţin ruşinată de închipuirile mele însă, treptat, am văzut cum bărbatul din faţa mea îi făcea semne din ochi femeii care stătea lângă mine, şi m-am speriat iar, dar m-am bucurat la gândul că hârtiile erau în siguranţă. Am ieşit pe culoar să iau puţin aer. Mă gândeam că m-aş putea strecura în alt vagon. Însă femeia mi-a strigat că îmi căzuse ceva, iar când m-am întors să mă uit, ceva m-a lovit… Aici. Îşi duse mâna în spate, la cap. Nu-mi mai amintesc altceva, decât că m-am trezit aici, în spital.

Urmă o pauză.

— Mulţumesc, domnişoară. Cel care vorbea era sir James. Sper că nu te-am obosit.

— Oh, e în regulă. Mă înţeapă puţin capul, însă, în rest, mă simt minunat.

Julius înaintă şi îi luă din nou mâna.

— Pe curând, verişoară Jane. Acum mă grăbesc după hârtiile alea, dar mă voi întoarce cât ar da un câine de două ori din coadă, şi am să te duc la Londra să-ţi ofer bucuriile de care au nevoie anii tăi tineri, înainte de a pleca spre Statele Unite! Aşa că… Grăbeşte-te şi fă-te bine!

Capitolul XX. Prea târziu.

Ajunşi în stradă, ţinură un scurt consiliu de război. Sir James îşi scoase ceasul din buzunar.

— Trenul pentru Holyhead opreşte în Chester la 12:14. Dacă porniţi imediat cred că puteţi prinde legătura.

Tommy îl privi uimit.

— E vreo grabă, domnule? Azi suntem abia în 24.

— Cred că întotdeauna e bine să te scoli devreme, spuse Julius înainte ca avocatul să fi apucat să răspundă. Ne vom duce chiar acum la gară.

Pe fruntea lui sir James apăru o urmă de încruntare.

— Aş fi vrut să vă pot însoţi. Însă trebuie să iau cuvântul la o adunare, la ora două. Îmi pare rău.

Regretul din glasul lui era evident. Pe de altă parte, era limpede că Julius era foarte dispus să se lipsească de compania celuilalt.

— Nu cred să fie ceva complicat în afacerea asta, rosti el. Un simplu joc „de-a v-aţi ascunselea”, asta-i tot.

— Sper să fie aşa, spuse sir James.

— Sigur. Ce altceva ar putea fi?

— Eşti încă tânăr, domnule Hersheimmer. La vârsta mea, probabil că vei fi învăţat lecţia. „Să nu-ţi subestimezi niciodată adversarul”.

Gravitatea tonului său îl impresionă pe Tommy, dar nu avu nici un efect asupra lui Julius.

— Credeţi că domnul Brown ar putea să-şi bage nasul? Dacă o face, abia îl aştept! Îşi pipăi buzunarul. Am pistol. Micul Willie mă însoţeşte pretutindeni. Scoase un pistol automat, îl mângâie cu afecţiune, apoi îl băgă la locul lui. Însă nu o să fie nevoie să apelez la el. Nu are cine să-l pună în temă pe stimabilul domn Brown.

Avocatul ridică din umeri.

— Nici când doamna Vandemeyer intenţiona să-l trădeze, n-a fost nimeni care să-l pună în temă. Cu toate astea, doamna Vandemeyer a murit fără să vorbească.

Julius fu redus la tăcere, iar sir James adăugă pe un ton lejer:

— Vreau doar să vă pun în gardă. La revedere şi succes. Când aveţi hârtiile în mână, nu riscaţi dacă nu e nevoie. Dacă aveţi vreun motiv să credeţi că aţi fost urmăriţi, distrugeţi-le imediat! Succes. Jocul e acum în mâinile noastre. Dădu mâna cu amândoi.

După zece minute, cei doi tineri erau instalaţi într-un vagon de clasa întâi pe ruta spre Chester.

Mult timp, niciunul nu scoase o vorbă. Când, în cele din urmă, Julius sparse tăcerea, remarca lui fu cu totul neaşteptată.

— Spune-mi, ţi s-a întâmplat vreodată să te prosteşti din cauza unei fete? Întrebă gânditor.

După momentul de uimire, Tommy îşi scotoci prin minte.

— Nu cred, răspunse, în cele din urmă. Cel puţin nu din câte îmi amintesc. De ce?

— Pentru că, în ultimele două luni, am devenit un idiot sentimental din cauza lui Jane! Din clipa în care ochii mi-au căzut pe fotografia ei, inima mi-a luat-o razna, exact ca-n romane. Mi-e ruşine s-o recunosc, însă am venit aici ca s-o găsesc şi să repar lucrurile, iar apoi să mă întorc cu ea ca doamna Julius P. Hersheimmer.

— Oh! Exclamă uimit Tommy.

Julius continuă:

— Asta e o dovadă clară de cât se poate prosti un bărbat! A fost de ajuns să întâlnesc o fată în carne şi oase şi m-am lecuit!

Simţindu-se legat la limbă mai mult ca oricând, Tommy emise un nou „oh”!

— Să nu cumva să crezi că o bârfesc pe Jane, continuă celălalt. E o fată cu adevărat drăguţă şi, fără îndoială, se va îndrăgosti de ea vreun tip, foarte curând.

— Mă gândesc că e chiar foarte frumoasă, rosti Tommy, regăsindu-şi glasul.

— Sigur că este. Numai că nu prea e ca în fotografie. Cel puţin presupun că, într-un fel, ea e… trebuie să fie… Pentru că am recunoscut-o dintr-o dată. Dacă aş fi văzut-o într-o mulţime, aş fi spus: „Asta e fata al cărei chip îl recunosc fără nici o ezitare”. Însă ceva era cu fotografia aia. Julius scutură din cap şi oftă din greu. Romantismul e un lucru al naibii de ciudat!

— Probabil că e, replică Tommy cu răceală, din moment ce ai venit aici îndrăgostit de o fată şi i-ai cerut alteia mâna doar în decurs de două săptămâni.

Julius avu bunul simţ să pară stingherit.

— Păi, să vezi, aveam un soi de sentiment de oboseală că n-am s-o găsesc niciodată pe Jane… Că, de fapt, totul era o prostie. Şi atunci… Ei bine. Francezii, de exemplu, sunt mult mai înţelepţi în felul în care privesc lucrurile. Ei nu amestecă romantismul cu mariajul…

Tommy se înfierbântă.

— Ei, fir-aş al naibii! Dacă asta e…

Julius se grăbi să-l întrerupă.

— Stai aşa, nu sări. N-am vrut să spun ceea ce crezi. Americanii au o părere despre moralitate mai bună chiar decât a voastră. Ceea ce am vrut să spun e că francezul priveşte căsătoria ca pe-o afacere… Doi oameni se cunosc, constată că se potrivesc, pun la punct problema banilor… Şi văd toată povestea din punct de vedere practic, într-un spirit afacerist.

— Dacă m-ai întreba pe mine, cu toţii suntem ai dracului de afacerişti în ziua de azi. Nu ne auzi decât întrebând: „Cât face?” Bărbaţii sunt destul de răi, însă fetele sunt şi mai rele.

— Linişteşte-te, fiule. Nu te înfuria aşa.

— Sunt furios, spuse Tommy.

Julius se uită la el şi socoti că era mai bine să nu mai spună nimic. Oricum, Tommy avu destul timp să se liniştească înainte de a ajunge la Holyhead şi zâmbetul vesel îi reapăruse pe faţă când sosiră la destinaţie.

După ce se consultară, ajutaţi şi de o hartă rutieră, se puseră de acord încotro să se îndrepte şi închiriară un taxi care îi duse pe şoseaua către Treaddur Bay. Îl instruiră pe şofer să meargă încet şi erau foarte atenţi să nu treacă de potecă. Nu mult după ce părăsiră oraşul, o zăriră, şi Tommy opri prompt maşina, întrebând, ca din întâmplare, dacă poteca ducea spre mare. La răspunsul afirmativ al şoferului, coborâră şi-l plătiră generos.

Un moment mai târziu, taxiul demara încet înapoi, spre Holyhead… Tommy şi Julius îl urmăriră cu privirea, apoi o porniră către poteca îngustă.

— Presupun că e ceea bună, nu? Întrebă Tommy cu îndoială. Trebuie să fie o mulţime pe aici.

— Sigur că este. Uită-te la tufişuri. Îţi aduci aminte ce spunea Jane?

Tommy se uită la tufişurile stufoase, încărcate de flori aurii, care străjuiau de o parte şi de alta poteca, şi se convinse.

Coborau în şir indian, Julius fiind în frunte. De două ori, Tommy îşi întoarse capul, neliniştit. Julius se uită înapoi.

— Ce e?

— Nu ştiu. Tot am impresia că ne urmăreşte cineva.

— N-are cine să fie, rosti hotărât Julius. L-am fi zărit.

Tommy se văzu obligat să recunoască logica lui Julius. Cu toate acestea sentimentul acela de nelinişte se adâncea. În ciuda lui însuşi, credea în atotputernicia duşmanului lor.

— Chiar aş dori ca tipul să ne iasă în cale, spuse Julius şi se bătu peste buzunar. Micul Willie abia aşteaptă să mai exerseze!

— Întotdeauna porţi asta… pe el… cu tine? Întrebă Tommy extrem de curios.

— Absolut întotdeauna. Niciodată nu ştii ce se poate întâmpla. Tommy păstră o tăcere respectuoasă. Micul Willie îl impresiona.

Părea să îndepărteze ameninţarea domnului Brown.

Poteca trecea acum pe lângă stâncă, paralel cu marea. Julius se opri atât de brusc încât Tommy se împiedică de el.

— Ce-i? Întrebă el.

— Priveşte acolo. Zău dacă asta nu le întrece pe toate! Tommy privi. Ieşit în afară şi gâtuind pe jumătate poteca, se afla un bolovan uriaş care, cu adevărat, semăna cu un câine „cerşetor”.

— Ei bine, zise. Tommy, refuzând să împărtăşească emoţia lui Julius, nu asta ne aşteptam să vedem?

Julius îl privi întunecat şi clătină din cap.

— Flegmatic ca orice englez! Bine-nţeles că ne aşteptam la asta… Dar, oricum, mă simt zăpăcit să văd chestia asta stând aici exact cum ne aşteptam!

Tommy, al cărui calm era, poate, mai mult prefăcut decât natural, se mişcă nerăbdător.

— Ia-o înainte. Unde-o fi gaura?

Cercetară cu multă atenţie stânca. Tommy se trezi spunând prosteşte:

— După atâţia ani, muşchiul s-ar putea să nu mai fie acolo.

La care Julius răspunse solemn:

— Cred că ai dreptate.

Brusc, Tommy arătă cu o mână tremurândă.

— Ce zici de crăpătura de acolo?

Julius îi răspunse gâtuit:

— Asta e… sigur.

Se uitară unul la altul.

— Când eram în Franţa, spuse Tommy cu gândul în urmă, ori de câte ori colegul meu nu venea pe la mine, îmi spunea că se simţise ciudat, că avusese o dispoziţie stranie. Nu l-am crezut niciodată. Dar, indiferent dacă a simţit sau nu aşa ceva, senzaţia asta există. O simt eu acum! Şi încă puternic!

Se uită la stâncă cu un soi de pasiune chinuitoare.

— La naiba! Strigă. E imposibil! Cinci ani! Gândeşte-te, numai! Copii care caută cuiburi de păsări, picnicuri, mii de oameni care trec pe aici! Nu poate să fie acolo! Şansa e una dintr-o sută! E împotriva raţiunii!

Într-adevăr, simţea că e imposibil… Poate mai mult din cauză că nu-i venea să creadă că el reuşise acolo unde atâţia alţii dăduseră greş. Treaba era prea simplă ca să poată fi adevărată. Gaura trebuie să fie goală.

Julius se uita la el cu un zâmbet larg.

— Eşti răvăşit rău de tot, spuse el tărăgănat, cu un soi de veselie. Ei bine, la atac! Îşi băgă mâna în crăpătură şi făcu o uşoară grimasă. E strâmtă rău. Mâna lui Jane trebuie să fie cu mult mai subţire decât a mea. Nu simt nimic… Nu… Stai, ce e asta? Măiculiţă! Şi, imitând sunetul unei trompete, scoase un pacheţel decolorat. Asta-i averea! Învelită în muşama. Ţine-o până îmi scot eu briceagul!

Minunea se petrecuse. Tommy apucă cu gingăşie preţiosul pachet. Reuşiseră!

— Ciudat, spuse el prosteşte, credeam că cusăturile trebuie să fie putrezite. Însă arată de parcă ar fi noi.

Le tăiară cu multă grijă şi desfăcură muşamaua. Înăuntru era o mică foie de hârtie, împăturită. Cu degete tremurătoare, o despăturiră. Foaia era albă! Se uitară uimiţi unul la altul.

— O pistă falsă? Danvers era doar momeala?

Tommy clătină din cap. Soluţia asta nu-l satisfăcea. Brusc, faţa i se lumină.

— Am găsit! Cerneală simpatică!

— Crezi?

— Oricum, merită să încercăm. La căldură, de obicei apare scrisul. Să adunăm nişte vreascuri şi să facem un foc.

După câteva minute, reuşiră să aprindă un foc plăpând din crenguţe şi frunze. Tommy ţinu hârtia aproape de flacără. La căldură, foaia se curbă puţin. Atâta tot.

Brusc, Julius întinse braţul şi arătă nişte litere care începeau să apară într-o culoare uşor maronie.

— Măiculiţă! Am găsit! Zău, ai avut o idee grozavă. Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap.

Tommy mai ţinu un timp hârtia în poziţia în care era, până când consideră că flacăra îşi făcuse pe deplin efectul asupra cernelii, apoi o trase. În clipa următoare scoase un ţipăt.

Pe foaie, întipărite cu litere clare, cafenii, erau cuvintele:

CU SALUTĂRI, DE LA DOMNUL BROWN.

Capitolul XXI. Tommy face o descoperire.

Câteva clipe rămaseră uitându-se tâmpiţi unul la celălalt, zăpăciţi de şoc. Într-un fel sau altul, în mod inexplicabil, domnul Brown le-o luase înainte. Tommy acceptă liniştit înfrângerea. Nu şi Julius.

— Cum mama dracului a ajuns înaintea noastră. Asta mă depăşeşte!

Tommy clătină din cap şi spuse mohorât:

— Asta explică de ce cusăturile erau noi. Trebuia să ne fi dat seama…

— La dracu cu afurisitele alea de cusături! Cum a ajuns aici înaintea noastră? Ne-am grăbit cât am putut. E absolut imposibil ca cineva să ajungă aici mai rapid decât noi. Şi, totuşi, cum a făcut? Crezi că era vreun microfon în camera lui Jane? După mine, trebuie să fi fost.

Însă bunul simţ al lui Tommy obiectă.

— Nimeni nu avea de unde să ştie dinainte că ea va fi adusă în casa aceea… Şi, mai ales, în camera aia.

— Asta aşa e, recunoscu Julius. Atunci, înseamnă că una din surori era o escroacă şi a tras cu urechea, ce zici de asta?

— Oricum, nu văd ce mai contează, răspunse obosit Tommy. S-ar putea ca el să le fi găsit acum câteva luni, a luat hârtiile şi pe urmă… Pe Jupiter, nu! Nu merge! Ar fi fost imediat publicate.

— Sigur că ar fi fost! Nu, cineva a fost aici cu o oră, două, înaintea noastră. Dar să mă ia naiba dacă pricep cum a reuşit.

— Aş fi vrut ca tipul, Peel Edgerton să fi fost cu noi, rosti Tommy pe gânduri.

— De ce? Julius îl privi lung. Furtul era comis când am ajuns noi.

— Da… Tommy ezită. Nu-şi putea explica sentimentul… Ideea absurdă că prezenţa renumitului K. C. Ar fi putut preveni catastrofa. Reveni la ideea de mai înainte. Nu are rost să ne batem capul cum a reuşit. Jocul e jucat. Suntem învinşi. Nu-mi mai rămâne de făcut decât un singur lucru.

— Care?

— Să mă întorc cât mai degrabă la Londra. Domnul Carter trebuie să fie anunţat. Acum e doar o problemă de ore ca bomba să explodeze, în orice caz trebuie să afle.

Sarcina nu era deloc plăcută, însă Tommy nu intenţiona să se sustragă. Trebuia să raporteze domnului Carter eşecul. După aceea, treaba lui era terminată. Luă trenul de la miezul nopţii spre Londra. Julius preferă să rămână peste noapte în Holyhead.

La jumătate de oră după sosire, sfârşit şi palid, Tommy stătea în faţa şefului său.

— Am venit să raportez, domnule. Am dat greş… Rău de tot.

Domnul Carter îl privi pătrunzător.

— Vrei să spui că tratatul…

— E în mâinile domnului Brown, domnule.

— Ah! Exclamă liniştit domnul Carter. Expresia feţei nu i se schimbase, însă Tommy văzu licărirea de disperare din ochii lui. Asta îl convinse mai mult ca orice că nu mai exista nici o speranţă.

— Ei bine, rosti domnul Carter, după câteva momente, cred că nu trebuie să ne pierdem cu firea. Îmi pare bine că măcar ştiu sigur. Trebuie să facem tot ce se poate.

În mintea lui Tommy stăruia convingerea: „Nu mai există nici o speranţă şi el ştie asta!”

Celălalt îl privi lung.

— Nu pune la inimă, flăcăule, rosti cu blândeţe. Ai făcut tot ce ai putut. Ne confruntăm cu unul dintre cele mai mari creiere ale secolului. Iar dumneata ai fost foarte aproape de succes. Nu uita asta.

— Mulţumesc, domnule. Sunteţi foarte amabil.

— Eu mă simt vinovat. Mă învinovăţesc chiar de când am primit ultimele veşti.

Ceva în tonul lui atrase atenţia lui Tommy. Inima i se strânse de o altă spaimă.

— Mai e… ceva, domnule?

— Mă tem că da, răspunse grav domnul Carter. Întinse mâna după o hârtie de pe masă.

— Tuppence…? Bolborosi Tommy.

— Citeşte singur.

Cuvintele bătute la maşină îi jucau prin faţa ochilor. Descrierea unei toce verzi şi a unui pardesiu în al cărui buzunar de sus atârna o batistă brodată cu iniţialele P. L. C, îi ardea mintea. Se uită chinuit la domnul Carter. Acesta răspunse întrebării lui mute:

— Pescuită pe coasta din Yorkshire… Aproape de Ebury. Mă tem… Că a fost un joc murdar.

— Dumnezeule! Gemu Tommy. Tuppence! Diavolii ăştia… N-am să-mi găsesc odihna până nu mă răfuiesc cu ei! Am să-i vânez! Am…

Mila de pe chipul domnului Carter îl făcu să se oprească.

— Ştiu ce simţi, sărmanul meu băiat. Dar nu ajută la nimic. N-ai face decât să-ţi iroseşti în zadar forţele. Poate sună brutal, dar sfatul meu e următorul: Uită-ţi durerea. Timpul le vindecă pe toate. Vei uita.

— S-o uit pe Tuppence? Niciodată!

Domnul Carter clătină din cap.

— Aşa gândeşti acum. Nu vei trăi toată viaţa gândindu-te la… Fetiţa asta curajoasă! Îmi pare rău de toată povestea… Îmi pare îngrozitor de rău.

Tommy îşi reveni cu o tresărire.

— Vă răpesc timpul, domnule, spuse, făcând un efort. Nu aveţi de ce să vă simţiţi vinovat. Noi am fost doi tineri proşti care s-au apucat de o treabă ca asta. Dumneavoastră ne-aţi avertizat. Însă aş fi vrut să fi dat Domnul ca eu să fi fost cel care şi-a frânt gâtul. La revedere, domnule.

Întors la Ritz, Tommy începu să-şi împacheteze puţinele lucruri mecanic, cu gândurile duse. Încă nu putea să creadă că tragedia îi întrerupsese monotonia dulce a existenţei. Ce bine o duseseră împreună, el şi Tuppence! Iar acum… Oh, nu putea să creadă… Nu putea fi adevărat! Tuppence… Moartă! Micuţa Tuppence luând viaţa în piept! Era un coşmar înfiorător. Atâta tot.

I se aduse un bilet cu câteva cuvinte încurajatoare de la Peel Edgerton, care citise vestea în ziare. (Jurnalele titraseră cu litere mari: FOSTĂ INFIRMIERĂ VOLUNTARĂ ÎNECATĂ TRAGIC). Biletul se încheia cu o ofertă de serviciu la o fermă din Argentina, unde sir James avea proprietăţi considerabile.

— Un fel de cerşetor, mormăi Tommy şi-l azvârli.

Uşa se deschise şi Julius se năpusti înăuntru cu obişnuita-i violenţă. Ţinea în mână un ziar desfăcut.

— Ascultă, ce-s toate astea? Se pare că spun o tâmpenie despre Tuppence.

— E adevărat, rosti liniştit Tommy.

— Vrei să spui că i-au făcut-o?

Tommy încuviinţă.

— Presupun că atunci când au pus mâna pe tratat Tuppence nu le-a mai fost de nici un folos şi le-a fost teamă să-i dea drumul.

— Fir-aş al naibii! Micuţa Tuppence. Era o fetiţă atât de vitează…

Însă în creierul lui Tommy parcă explodă ceva. Sări în picioare.

— Oh, termină! Ţie nu-ţi pasă cu adevărat, blestematule! Tu ai cerut-o de nevastă cu nenorocitul tău sânge rece, dar eu am iubit-o. Mi-aş fi dat sufletul pentru ea. M-aş fi dat la o parte, fără nici un cuvânt şi aş fi lăsat-o să se mărite cu tine pentru că tu îi puteai oferi viaţa pe care şi-o dorea, în timp ce eu nu eram decât un pârlit care abia dacă avea cu ce să-şi ducă zilele. Dar asta nu ar fi însemnat că nu-mi păsa!

— Ascultă, începu Julius, cumpătat.

— Oh, du-te dracului! Nu suport să te mai văd aici vorbindu-mi de micuţa Tuppence. „Du-te şi vezi-ţi acum de verişoară-ta. Tuppence e a mea! Am iubit-o dintotdeuna, de când eram copii şi ne jucam amândoi. Am crescut şi nimic nu s-a schimbat. N-am să uit niciodată când eram în spital şi a apărut ea cu boneta aia caraghioasă şi cu şorţ! Mi s-a părut o minune s-o văd pe fata pe care o iubeam îmbrăcată în uniformă de infirmieră.

Însă Julius îl întrerupse.

— Uniformă de infirmieră! Fir-aş al naibii! Trebuie să mă duc la Colney Hatch! Aş putea jura că am văzut-o şi pe Jane cu bonetă de infirmieră. Dar asta e imposibil! Nu, pe barba mea, chiar am văzut-o! Ea era cea care vorbea cu Whittington în clinica din Bournemouth. Acolo nu era pacientă! Era infirmieră!

— Aş îndrăzni să spun că a fost cu ei de la început, spuse Tommy, supărat. Nu m-aş mira să aflu că ea i-a furat hârtiile lui Danvers, chiar de la început.

— Blestemat să fiu dacă ea a făcut-o! Strigă Julius. E verişoara mea şi e patriotă ca orice fată americană.

— Mă doare-n cot ce e şi cară-te odată de aici! Urlă Tommy cât îl ţinu glasul.

Tinerii erau pe punctul de a se încăiera. Însă brusc, parcă prin minune, supărarea lui Julius se stinse.

— În regulă, fiule, rosti el cu calm, plec. Nu-ţi port deloc pică pentru tot ce mi-ai spus. Ai avut tot dreptul s-o faci. Am

fost cel mai mare cretin din câţi pot exista. Calmează-te – Tommy făcuse un gest nervos – plec chiar acum… Mă duc la gara North Western Railway, dacă vrei să ştii.

— Puţin îmi pasă unde te duci, mârâi Tommy.

Când uşa se închise în urma lui Julius, Tommy se întoarse la geamantanul său. „Asta e tot”, murmură el şi trase de clopoţel.

— Du-mi bagajul jos.

— Da, domnule. Plecaţi?

— Plec la dracu', spuse Tommy nepoliticos.

Însă băiatul nu se simţi ofensat, ci se mulţumi să rostească plin de respect:

— Da, domnule. Să chem un taxi?

Tommy încuviinţă.

Unde se ducea? Nu avea nici o idee. În afară de ideea fixă de a da ochii cu însuşi domnul Brown, nu avea nici un alt plan. Reciti scrisoarea de la sir James şi clătină din cap. Tuppence trebuia răzbunată. Totuşi, fusese drăguţ din partea amicului.

— Cred că ar fi bine să-i răspund.

Se duse la birou. Ca de obicei, în hoteluri, era o grămadă de plicuri dar nici o foaie de hârtie. Sună. Nu veni nimeni. Tommy începu să fiarbă. Apoi îşi aminti că în camera de zi a lui Julius era un stoc mare de hârtie. Americanul îşi anunţase plecarea imediată, aşa că nu exista riscul să dea nas în nas cu el. Începuse să se simtă destul de ruşinat de lucrurile pe care i le spusese. Bătrânul Julius trecuse uşor peste ele. Dacă ar fi fost de faţă şi-ar fi cerut scuze.

Însă camera era goală. Tommy se îndreptă spre masa de scris şi trase sertarul din mijloc. Ochii îi căzură pe o fotografie aruncată neglijent, cu faţa în sus. O clipă rămase ţintuit locului. Apoi o scoase, închise sertarul, se îndreptă încet către un fotoliu şi se aşeză, cu fotografia în mână.

Ce Dumnezeu căuta fotografia acelei franţuzoaice, Annette, în sertarul biroului lui Julius Hersheimmer?

Capitolul XXII. În Downing Street.

Primul ministru bătea nervos cu degetul în masa din faţa lui. Chipul îi era obosit şi îngrijorat. Reluă discuţia cu domnul Carter din punctul în care fusese întreruptă.

— Nu înţeleg, spuse el. Chiar credeţi că situaţia nu e deloc disperată?

— Aşa a lăsat flăcăul să se înţeleagă.

— Să revedem scrisoarea lui.

Domnul Carter i-o înmână imediat. Era un scris neglijent, băieţesc.

„Stimate domnule Carter, Ceva mă face să cred că mi s-a jucat o festă. Bine-nţeles că e posibil să fiu eu tâmpit, deşi nu cred. Dacă bănuiala mea se confirmă, înseamnă că fata din Manchester a fost doar o înşelătorie. Toată treaba a fost dinainte aranjată, bandajul fals şi toate celelalte, cu scopul de a ne face să credem că jocul s-a terminat… Prin urmare, am impresia că noi trebuie să fi fost foarte aproape de izbândă.

Cred că ştiu cine e adevărata Jane Finn şi am chiar o idee unde se află documentele. Asta din urmă este doar o supoziţie, bine-înţeles, dar am sentimentul că se va dovedi corectă. Oricum, am scris-o şi am băgat-o într-un plic sigilat, pentru orice eventualitate. Am să vă rog să nu-l deschideţi decât în ultimul moment, de fapt, la miezul nopţii pe 28. Veţi înţelege imediat de ce. Vedeţi, am impresia că toată povestea cu Tuppence e tot o înscenare şi că e tot atât de moartă ca şi mine. Logica mea este următoarea: ultima lor şansă este s-o lase pe Jane Finn să evadeze, în speranţa că ea doar s-a prefăcut că şi-a pierdut memoria şi că, odată ce se va vedea liberă, se va duce direct la ascunzătoare. Se înţelege că ăsta ar fi un risc enorm pentru ei, deoarece ea ştie totul despre ei… Dar sunt prea disperaţi să pună mâna pe tratatul ăla. Dar dacă ar ştii că hârtiile au fost descoperite de noi, viaţa nici uneia dintre cele două fete n-ar mai face două parale. Trebuie să încerc să dau de Tuppence, până să evadeze Jane.

Doresc o copie a acelei telegrame care i-a fost trimisă lui Tuppence la Ritz. Sir James Peel Edgerton mi-a spus că numai dumneavoastră aţi putea face asta pentru mine. E înspăimântător de deştept.

Încă un lucru… Vă rog să fie urmărită, zi şi noapte, casa din Soho.

Al dumneavoastră, Thomas Beresford”

Primul ministru îşi înălţă privirea.

— Şi plicul sigilat?

Domnul Carter zâmbi sec.

— În seiful de la bancă. Mi-am luat toate măsurile de siguranţă.

— Nu credeţi că… Primul ministru ezită o clipă, ar fi mai bine să îl deschidem acum? Bine-nţeles că trebuie să asigurăm documentul, adică imediat ce presupunerea tânărului se va fi dovedit corectă. Putem să păstrăm în secret faptul că am procedat aşa.

— Chiar putem? Nu sunt sigur. Peste tot în jur sunt spioni. Odată aflat, viaţa fetelor se duce uite-aşa! Şi pocni semnificativ degetele. Nu, băiatul a avut încredere în mine şi nu vreau să-l dezamăgesc.

— Bine, bine, atunci să lăsăm. Cum arată băiatul ăsta?

— Aparent, e un tânăr englez obişnuit, spălăţel, cam tare de cap. Gândeşte încet. Pe de altă parte, e absolut imposibil să-l abaţi de la calea cea dreaptă, folosindu-te de imaginaţia lui. N-are deloc… Aşa că e greu să-l înşeli. Întoarce lucrurile pe toate părţile şi, odată ce a găsit ceva, nu-l mai lasă. Mica doamnă e total diferită. Mai multă intuiţie decât gândire, împreună, fac o pereche drăguţă. Calmul şi vigoarea.

— Pare promiţător, îngână primul ministru.

— Da, asta mă face să am speranţe. E tipul de om care nu se aventurează să exprime o părere înainte de a fi foarte sigur de ea.

Pe buzele celuilalt apăru umbra unui zâmbet.

— Şi ăsta e… băiatul care îl va învinge pe cel mai mare criminal al zilelor noastre?

— Acest… Băiat, cum aţi spus! Însă, uneori, am impresia că văd o umbră în spatele lui.
— Ce vreţi să spuneţi?
— Peel Edgerton.
— Peel Edgerton? Repetă înmărmurit primul ministru.
— Da. Aici e mâna lui. Atinse scrisoarea deschisă. E acolo… Lucrând în întuneric, tăcut, neştiut. Întotdeauna am avut sentimentul că dacă există cineva pe pământ care să ajungă la domnul Brown, Peel Edgerton ar putea fi acela. Vă spun că acum lucrează la cazul ăsta, însă nu vrea să se ştie. Apropo, zilele trecute, am primit o cerere cam ciudată de la el.
— Da?
— Mi-a trimis un decupaj dintr-un ziar american. În el se făcea referire la cadavrul unui bărbat, găsit aproape de docurile din New York, acum trei săptămâni. Mă ruga să-i furnizez orice informaţie pe tema asta.
— Şi?
Carter ridică din umeri.
— N-am făcut mare lucru. Tipul era în jur de treizeci şi cinci de ani… Îmbrăcat sărăcăcios… cu faţa rău desfigurată. N-a fost niciodată identificat.
— Şi aveţi impresia că este vreo legătură între cele două probleme?
— Oarecum. Bine-nţeles că s-ar putea să greşesc.
Urmă o pauză, după care domnul Carter continuă:
— L-am rugat să vină aici. Nu pentru că am dori să-l facem să spună ceva ce el nu vrea să ştim. Instinctul său avocăţesc este prea puternic. Însă sunt sigur că el poate să elucideze cele câteva puncte obscure din scrisoarea tânărului Beresford. Ah, iată-l!
Cei doi se ridicară să-l salute pe noul venit. Un gând oarecum ciudat trecu prin mintea primului ministru: „Succesorul meu, poate!”
— Avem o scrisoare de la tânărul Beresford, intră imediat în subiect domnul Carter. Presupun că v-aţi întâlnit cu el.

— Presupunerea dumneavoastră e greşită, spuse avocatul.
— Oh! Domnul Carter era puţin derutat.
Sir James zâmbi şi îşi mângâie bărbia.
— M-a sunat, binevoi el să spună.
— Aveţi ceva împotrivă să ne relataţi convorbirea dintre dumneavoastră şi el?
— Absolut nimic. Mi-a mulţumit pentru o anumită scrisoare pe care i-am trimis-o… De fapt, îi oferisem o slujbă. Apoi mi-a amintit de ceva ce i-am spus la Manchester, cu privire la o falsă telegramă care a făcut-o pe domnişoara Cowley să plece. Apoi l-am întrebat dacă s-a mai întâmplat ceva între timp. Mi-a spus despre fotografia pe care a găsit-o în sertarul domnului Hersheimmer. Avocatul făcu o pauză, apoi continuă: L-am întrebat dacă pe fotografie erau numele şi adresa fotografului din California. Mi-a răspuns: „Aţi ghicit, domnule. Sunt”. Apoi mi-a povestit ceva ce nu ştiam. Fotografia era a franţuzoaicei Annette care îi salvase viaţa.
— Ce?
— Exact. Oarecum curios, l-am întrebat ce făcuse cu fotografia. Mi-a răspuns că a pus-o la loc, unde o găsise. Avocatul făcu din nou o pauză. Asta era bine, să ştiţi… Foarte bine. Tânărul ăsta ştie să-şi folosească creierul. L-am felicitat. Descoperirea lui a fost providenţială. Desigur că, din momentul în care povestea cu fata din Manchester s-a dovedit a fi o înscenare, totul se schimbă. Tânărul Beresford şi-a dat singur seama, fără să i-o spun eu. Însă, în privinţa domnişoarei Cowley, nu avea încredere în judecata sa. Bănuiam eu că trăieşte? I-am răspuns că, având în vedere situaţia, erau serioase motive să cred că da. Asta ne-a adus din nou la problema telegramei.
— Ce?
— L-am sfătuit să apeleze la dumneavoastră pentru copia telegramei originale. M-am gândit că ar fi posibil ca, după ce domnişoara Cowley a aruncat-o pe podea, unele cuvinte

să fi fost şterse şi înlocuite intenţionat, cu scopul de a ne pune pe o pistă falsă.

Carter încuviinţă. Scoase din buzunar o foaie şi citi cu glas tare: „Vino imediat, Astley Priors, Gatehouse, Kent, mari descoperiri.

— Tommy”.

— Foarte simplu, spuse sir James, şi foarte ingenios. Doar câteva cuvinte schimbate şi treaba era făcută. Iar peste cel mai important indiciu, au trecut cu vederea.

— Care indiciu?

— Depoziţia băiatului din hotel, precum că domnişoara Cowley s-a dus la Charing Cross. Erau atât de siguri pe ei, încât au fost convinşi că băiatul făcuse o greşeală.

— Deci, unde e acum tânărul Beresford?

— La Gatehouse, Kent, asta numai dacă nu mă înşel eu prea tare.

Domnul Carter îl privi curios.

— Mă întreb de ce nu sunteţi şi dumneavoastră acolo, Peel Edgerton?

— Oh, sunt ocupat cu un caz.

— Credeam că sunteţi în concediu.

— Oh, n-am fost citat în instanţă. Cred că era mai corect să spun că mă ocup de întocmirea unui dosar. Mai aveţi ceva pentru mine în legătură cu americanul acela?

— Mă tem că nu. E atât de important să aflaţi cine era?

— Ştiu cine era, răspunse senin sir James. N-o pot încă dovedi… Însă ştiu.

Ceilalţi doi nu mai întrebară nimic. Aveau sentimentul că ar fi fost o pierdere de timp.

— Însă ceea ce nu înţeleg eu, spuse brusc primul ministru, este cum a ajuns fotografia aia în sertarul domnului Hersheimmer.

— Poate că nu l-a părăsit niciodată, sugeră avocatul cu amabilitate.

— Dar falsul inspector? Inspectorul Brown?

— Ah! exclamă gânditor sir James. Se ridică. Nu vă mai reţin. Ocupaţi-vă în continuare de afacerile naţiunii. Eu trebuie să mă întorc… la cazul meu.

Două zile mai târziu, Julius Hersheimmer reveni de la Manchester. Pe birou îl aştepta un bilet de la Tommy: „Dragă Hersheimmer, îmi pare rău că mi-am pierdut calmul în cazul în care nu ne mai vedem, îţi spun la revedere. Mi s-a oferit o slujbă în Argentina şi poate ar fi bine s-o primesc.

Al tău, Tommy Beresford”.

Un zâmbet aparte flutură o clipă pe faţa lui Julius. Aruncă scrisoarea în coşul de hârtii.

— Prostul naibii! Murmură el.

Capitolul XXIII. Cursă contra cronometru.

După ce-l sună pe sir James, următoarea mişcare a lui Tommy fu să treacă pe la South Audley Mansions. Îl găsi pe Albert la post şi se prezentă fără prea multă vorbă ca unul dintre prietenii lui Tuppence. Albert îşi dădu imediat drumul la gură.

— În ultima vreme e foarte linişte aici, spuse el cu importanţă. Sper că tânăra doamnă e bine, nu-i aşa, domnule?

— Tocmai asta e problema. A dispărut.

— Doar nu vreţi să spuneţi că escrocii au pus mâna pe ea?

— Ba da.

— În lumea cealaltă?

— Nu, la dracu, în lumea asta!

— E doar o expresie, domnule, explică Albert. În filme escrocii au totdeauna un restaurant în lumea cealaltă2. Dar nu credeţi că i-au venit de hac, domnule?

— Sper că nu. Apropo, n-ai din întâmplare o mătuşă, o verişoară, o bunică sau vreo rudă de genul ăsta care ar putea să aibă nevoie de tine să-i pui ventuze? Un zâmbet de încântare apăru pe chipul lui Albert.

— M-am prins, domnule! Sărmana mea mătuşă zace bolnavă de mult şi mă cheamă pe patul de moarte.

Tommy încuviinţă satisfăcut.

— Poţi să spui asta şefilor tăi şi să vii să ne întâlnim într-o oră la Charing Cross?

— Voi fi acolo, domnule. Puteţi conta pe mine.

După cum judecase Tommy, Albert se dovedi a fi un aliat de nădejde. Cei doi îşi fixară cartierul la hanul din Gatehouse. Lui Albert îi reveni misiunea de a culege informaţii. În privinţa asta, nu exista nici o dificultate.

Astley Priors era proprietatea unui anume doctor Adams. Doctorul nu mai practica, se retrăsese, credea hangiul, îşi mai păstrase câţiva pacienţi, (aici, tipul se bătu cu înţeles peste frunte), „nişte glumeţi, mă înţelegeţi! „ Doctorul era o persoană cunoscută în sat, sponsoriza toate acţiunile sportive locale, „un domn foarte plăcut, îndatoritor”. Era de mult acolo? Oh, cam de vreo zece ani… Poate chiar mai mult. Era un domn învăţat, un savant. Lumea şi profesorii veneau de multe ori de la oraş să-l consulte. În tot cazul, ţinea casă deschisă, mereu primea oaspeţi.

În faţa acestei limbuţii, Tommy începu să aibă îndoieli. Era oare cu putinţă ca acest ilustru, bine cunoscut personaj să fi fost în realitate un criminal periculos? Viaţa lui părea atât de deschisă. Nici o urmă de fapte dubioase. Să fi fost totul o imensă greşeală? La gândul ăsta, Tommy simţi cum îl trec fiorii.

Apoi îşi aminti de pacienţii particulari… „nişte glumeţi”. Se interesă cu grijă dacă printre ei se afla şi o tânără doamnă şi dădu semnalmentele lui Tuppence. Însă despre pacienţi nu se ştiau prea multe… Rareori erau văzuţi pe afară. O descriere sumară a lui Annette fu la rândul ei sortită eşecului.

Astley Priors era o frumoasă clădire din cărămidă roşie, înconjurată de un teren bine împădurit, ceea ce o ascundea vederii dinspre şosea.

În prima seară, Tommy, însoţit de Albert, exploră terenul. Datorită insistenţelor lui Albert, se târâră dureros pe burtă, ceea ce provocă mai mult zgomot decât dacă ar fi mers pe picioare. În orice caz, precauţia asta se dovedi cu totul

inutilă. După căderea nopţii, locul, asemenea tuturor celorlalte case, părea nelocuit. Tommy îşi imaginase un câine de pază fioros. Fantezia lui Albert zbură spre o pumă sau o cobră dresată. Însă ajunseră la tufişurile din apropierea casei fără a fi deloc molestaţi.

Ferestrele sufrageriei aveau obloanele deschise. În jurul mesei era reunită o mare adunare. Vinul de Porto trecea din mână în mână. Părea o petrecere normală, plăcută. Prin fereastra deschisă, fragmente de conversaţie răzbăteau în aerul nopţii. Era o discuţie înfierbântată despre campionatul de cricket al comitatului!

Tommy simţi din nou fiorii incertitudinii. Părea imposibil de crezut că oamenii aceştia erau altceva decât păreau. O luase razna încă o dată?

Domnul cu barbă blondă şi ochelari, care stătea în capul mesei, arăta extrem de cinstit şi normal.

În noaptea aceea Tommy dormi prost. În dimineaţa următoare, Albert, după ce îşi consolidase prietenia cu băiatul zarzavagiului, luă locul acestuia şi intră pe sub pielea bucătăresei de la Malthouse. Se întoarse de acolo cu informaţia că ea era fără îndoială „una dintre escroci”, însă Tommy nu dădu crezare acestui basm. Luat la întrebări, Albert nu putu aduce nici un argument care să-i susţină afirmaţia, în afara propriei sale păreri că femeia nu era genul obişnuit de bucătăreasă. Se vedea cât de colo.

Substituirea fiind repetată (în avantajul creşterii fondului bănesc al fiului zarzavagiului), a doua zi Albert se întoarse cu prima probă dătătoare de speranţă. În casă era o tânără franţuzoaică. Tommy îşi înlătură îndoielile. Avea o confirmare a teoriei sale. Însă timpul presa. Era în 27. Pe 29 era mult controversata „Zi a laburiştilor”, despre care se auzeau tot felul de zvonuri. Ziarele scriau într-o notă neliniştită. Erau descrise pe larg indicii privind un coup d'état laburist. Guvernul nu spunea nimic. Ştia şi era pregătit. Se şoptea despre disensiunea dintre liderii laburişti. Nu toţi gândeau la fel. Cei mai clarvăzători dintre

ei îşi dădeau seama că ceea ce îşi propuseseră putea fi foarte bine o lovitură de moarte dată Angliei pe care o iubeau din tot sufletul. Erau înspăimântaţi de dezastrul şi mizeria pe care greva generală le-ar fi provocat şi dispuşi să negocieze cu guvernul. Însă în spatele lor lucrau forţe viclene, insistente, care scormoneau amintirea vechilor greşeli, dezaprobau slăbiciunea jumătăţilor de măsură şi alimentau neînţelegerile.

Tommy simţea că, datorită domnului Carter, înţelegea foarte bine situaţia. Cu documentul fatal în mâinile domnului Brown, opinia publică ar fi trecut de partea extremiştilor laburişti şi a revoluţionarilor. Altfel, mai exista o şansă. Guvernul, sprijinit de o armată loială şi de forţele poliţieneşti, putea învinge. Însă cu preţul a mari suferinţe.

Gândul lui Tommy sări la un alt vis. Prin prinderea şi demascarea domnului Brown, toată acea organizaţie s-ar fi destrămat dintr-odată, în mod ruşinos. Ciudata influenţă permanentă a şefului nevăzut îi ţinea uniţi. Fără el, Tommy credea că s-ar fi instaurat brusc panica şi, odată ce oamenii cinstiţi i-ar fi părăsit, reconcilierea ar fi fost posibilă în ceasul al doisprezecelea.

— Spectacolul ăsta are un singur protagonist, îşi spuse Tommy. Singurul lucru care trebuie făcut e să fie înhăţat acest om.

Asta era o parte din planul său ambiţios, pentru care îi ceruse domnului Carter să nu deschidă plicul sigilat. Tratatul secret era doar pretextul, momeala lui Tommy. El însuşi era înspăimântat de îndrăzneala sa. Cum îndrăznea măcar să creadă că ar putea descoperi el ceea ce atâţia oameni mai înţelepţi şi mai deştepţi trecuseră cu vederea? Totuşi, rămase cu tenacitate la ideea sa.

În acea seară, el şi Albert pătrunseră iar pe domeniul de la Astley Priors. Ambiţia lui Tommy era ca, într-un fel sau altul, să reuşească să pătrundă chiar în casă. În timp ce înaintau cu grijă, Tommy icni brusc.

La o fereastră de la al doilea etaj, lumina din cameră proiecta pe storuri conturul unei siluete. Era una pe care Tommy ar fi recunoscut-o oriunde! Tuppence se afla în casă!

Îl apucă pe Albert de umăr.

— Stai aici! Când încep să cânt, urmăreşte fereastra.

Se retrase în grabă pe drumul principal şi începu să răcnească din rărunchi, clătinându-se pe picioare:

Sunt soldat.

Un soldat englez ameţit, Poţi vedea după picioare că sunt soldat…

Fusese melodia preferată a lui Tuppence în perioada petrecută în spital. Nu se îndoia că dacă ar auzi-o, ar trage nişte concluzii. Tommy nu avea deloc voce, însă avea un volum excelent. Zgomotul pe care îl producea era înfiorător.

În momentul acela un majordom impecabil, însoţit de un valet tot atât de impecabil, ieşiră prin uşa din faţă. Majordomul începu să-l ocărască. Tommy continuă să cânte, adresându-i-se amical majordomului cu „dragă beţivane”. Valetul îl apucă de un braţ, majordomul de celălalt, îl cărară şi-l dădură afară pe poartă. Majordomul îl ameninţă cu poliţia, dacă va intra din nou. Treaba fusese făcută perfect, ca la carte. Oricine ar fi jurat că majordomul era un majordom adevărat, valetul, un valet adevărat… Numai că, din întâmplare, majordomul era Whittington!

Tommy se retrase la han şi aşteptă întoarcerea lui Albert. Într-un târziu, acesta catadixi să apară.

— Ei, ce-i? Strigă Tommy nerăbdător.

— În regulă. În timp ce vă dădeau afară, fereastra s-a deschis şi a căzut ceva. Îi înmână lui Tommy un petic de hârtie. Era înfăşurat într-o mapă de plicuri.

Pe hârtie erau mâzgălite trei cuvinte: „Mâine… Aceeaşi oră”.

— Ura! Strigă Tommy. A mers!

— Am scris un mesaj pe o bucată de hârtie, am înfăşurat-o în jurul unei pietre, şi am aruncat-o pe fereastră, continuă

Albert pe nerăsuflate.

Tommy se întunecă.

— Zelul tău ne va nenoroci, Albert. Ce-ai scris?

— Am scris că stăm la han. Dacă poate să iasă, să vină aici şi să orăcăie ca broasca.

— Va şti că eşti tu, spuse Tommy oftând uşurat. Te-a părăsit imaginaţia, Albert, să ştii. Păi tu n-ai fi în stare să recunoşti orăcăitul unei broaşte, dacă l-ai auzi.

Băiatul păru cam dezumflat.

— Fruntea sus, spuse Tommy. Nu-i nimic. Majordomul ăla e un vechi prieten de-al meu… Pariez că ştia cine eram, dar n-a lăsat să se vadă. În planul lor nu intră să stârnească bănuieli. De asta am ieşit bine din povestea de mai înainte. Nu vor să mă descurajeze de tot. Pe de altă parte, nu se lasă prea uşor. Eu sunt un pion pentru ei, Albert, asta sunt eu. Dacă păianjenul dă drumul prea repede muştii, musca ar putea bănui că-i o treabă aranjată. Ei, de aici necesitatea acelui tânăr promiţător, domnul T. Beresford, care, la momentul potrivit, va face o greşeală de pe urma căreia să tragă ei foloase. Numai că acesta din urmă, domnul T. Beresford, s-a prins!

Tommy se duse la culcare într-o stare oarecum optimistă. Îşi elaborase cu grijă, planul pentru seara următoare. Era sigur că locatarii de la Astley Prior's nu o să-i pună beţe în roate până la un anumit punct, după care Tommy îşi propuse să le facă o surpriză.

Totuşi, în jur de douăsprezece, liniştea îi fu întreruptă. I se spuse că era aşteptat de către cineva la bar. Solicitantul era un căruţaş necioplit, mânjit de noroi din cap până-n picioare.

— Ei, prietene, ce e? Întrebă Tommy.

— Ar putea fi pentru dumneavoastră, domnule? Căruţaşul îi arătă un bilet murdar, împăturit, pe care era scris: „Du-i asta domnului care stă la hanul de lângă Astley Priors. Îţi va da zece şilingi”.

Scrisul era al lui Tuppence. Tommy aprecie isteţimea ei de a se fi gândit că el îşi dăduse la han un alt nume. Dădu să apuce biletul.

— E în regulă. Căruţaşul îl trase înapoi.

— Cum rămâne cu cei zece şilingi ai mei?

Tommy îi dădu repede o bancnotă de zece şilingi şi omul îi înmână biletul. Tommy îl desfăcu.

„Dragă Tommy, Am ştiut că tu ai fost noaptea trecută. Nu veni în seara asta. Ei te vor aştepta. În dimineaţa asta ne duc de aici. Am auzit ceva de Wales… Holyhead, aşa cred. Dacă am ocazia, am să arunc în stradă biletul ăsta. Annette mi-a povestit cum ai scăpat. Curaj!

A ta, Twopence”.

Tommy strigă după Albert, chiar înainte de a fi terminat de citit epistola.

— Fă-mi bagajul! Plecăm!

— Da, domnule. Bocancii băiatului se auziră urcând scara. Holyhead? Însemna că, totuşi… Tommy era uimit. Continuă să citească încet.

La etaj, bocancii lui Albert erau foarte activi. Brusc, un al doilea strigăt se auzi de jos.

— Albert! Sunt un tâmpit! Despachetează!

— Da, domnule.

Tommy netezi gânditor biletul.

— Da, un tâmpit, rosti încetişor. Dar mai e unul la fel de tâmpit. Şi, în sfârşit, ştiu cine e!

Capitolul XXIV. Julius câştigă un set.

În apartamentul său de la Claridge's, Kramenin stătea tolănit pe divan şi dicta secretarului său într-o rusă şuierătoare. La un moment dat, telefonul din apropiere sună şi secretarul ridică receptorul, vorbi câteva clipe, apoi i-l întinse şefului său.

— E cineva jos, care întreabă de dumneavoastră.

— Cine?

— Şi-a dat numele de Julius P. Hersheimmer.

— Hersheimmer, repetă Kramenin pe gânduri. Am mai auzit numele ăsta.

— Tatăl lui era unul din regii oţelului din America, explică secretarul, a cărui sarcină era să cunoască totul. Tânărul acesta trebuie să fie multimilionar.

Ochii celuilalt se îngustară a apreciere.

— Ar fi mai bine să cobori, Ivan, şi să afli ce vrea. Secretarul se supuse, închizând fără zgomot uşa în urma sa. După câteva minute, reveni.

— Refuză să spună în ce problemă a venit… Zice că e ceva absolut personal şi că trebuie să vă vadă.

— Multimilionar, murmură Kramenin. Adu-l aici, dragă Ivan. Secretarul părăsi din nou încăperea şi se întoarse escortându-l pe Julius.

— Domnul Kramenin? Întrebă repezit acesta din urmă.

Rusul, după ce îl examină atent cu ochii săi spălăciţi şi răi, se înclină.

— Încântat să vă cunosc, spuse americanul. Am câteva probleme foarte importante de discutat cu dumneavoastră între patru ochi. Se uită semnificativ la celălalt.

— Secretarul meu, domnul Grieber, faţă de care nu am secrete.

— S-ar putea… Însă am eu, răspunse Julius, sec. Aşa încât v-aş fi obligat dacă i-aţi spune s-o şteargă.

— Ivan, spuse rusul moale, dacă nu te deranjează să treci în camera de alături…

— Nu în camera de alături, interveni Julius. Cunosc eu aceste apartamente princiare… Şi vreau să rămână complet gol, în afară de dumneavoastră şi de mine. Trimiteţi-l prin jur, la un magazin să-şi cumpere alune de un penny.

Deşi îi displăcea total modul de a vorbi al americanului, Kramenin era ros de curiozitate.

— Vor lua mult timp problemele dumneavoastră?

— S-ar putea toată noaptea, dacă ne înţelegem.

— Foarte bine, Ivan. În seara asta nu mai am nevoie de dumneata. Du-te la teatru… Distrează-te.

— Vă mulţumesc, excelenţa voastră.

Secretarul se înclină şi ieşi.

Julius stătu la uşă, urmărindu-i plecarea. În cele din urmă, cu un oftat de satisfacţie, închise uşa şi reveni la locul său din mijlocul încăperii.

— Şi acum, domnule Hersheimmer, poate o să aveţi amabilitatea să intraţi în subiect.

— Cred că nu va dura mai mult de un minut, rosti tărăgănat Julius. Apoi, cu o schimbare bruscă a manierelor: Mâinile sus… Sau trag!

Preţ de o clipă Kramenin se holbă la pistolul mare, apoi, cu o grabă aproape comică, îşi ridică mâinile deasupra capului. Julius pricepu cu cine are de-a face. Omul cu care trebuia să discute era un laş abject… Restul avea să fie uşor.

— Asta este ultraj! Strigă rusul cu glasul ascuţit, isteric. Ultraj! Ai de gând să mă omori?

— Dacă-ţi ţii gura, nu. Nu încerca să ajungi la sonerie. Aşa e mai bine.

— Ce vrei? Nu faci nimic sub ameninţare. Ţine cont că viaţa mea este valoroasă pentru ţara mea. Poate am fost bârfit…

— Cred că omul care te-ar ciurui ar face un bine umanităţii, spuse Julius. Dar nu-ţi face griji. Nu mi-am propus să te omor de data asta… Adică, dacă eşti rezonabil.

În faţa ameninţării din ochii celuilalt, rusul coborî glasul. Îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Ce vrei? Bani?

— Nu. O vreau pe Jane Finn.

— Jane Finn? N-am… Auzit de ea niciodată.

— Mincinos nemernic! Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Îţi spun că n-am auzit niciodată de fată.

— Iar eu îţi spun că micul Willie, aici de faţă, abia aşteaptă să-şi dea drumul.

Rusul se înmuie vizibil.

— N-ai să îndrăzneşti…

— Oh, ba da, am să îndrăznesc, fiule!

Probabil că Kramenin recunoscu o uşoară lipsă de convingere în glasul celuilalt, căci rosti înţepat:

— Ei bine? Să zicem că ştiu la ce te referi… Şi, ce-i cu asta?

— Ai să-mi spui acum… Aici… Unde se află.

Kramenin clătină din cap.

— Nu pot.

— De ce?

— Nu pot. Îmi ceri imposibilul.

— Ţi-e frică, hai? De cine? De domnul Brown? Ah, ce amuzant! Deci, există o asemenea persoană? Mă îndoiam. Şi doar la auzul numelui său înţepeneşti de groază!

— L-am văzut, spuse rusul încet. Am vorbit cu el faţă în faţă. N-am ştiut decât mai târziu. E un oarecare. Nu l-aş putea recunoaşte, dacă l-aş vedea iar. Cine e în realitate? Nu ştiu. Însă un lucru ştiu: de omul ăsta trebuie să te temi.

— Nu va şti niciodată, spuse Julius.

— Ştie totul… Iar răzbunarea lui e necruţătoare. Nici chiar eu, Kramenin, n-aş fi exceptat.

— Deci n-ai să faci ce-ţi cer?

— Îmi ceri imposibilul.

— Atunci, e păcat pentru tine, rosti vesel Julius. Dar lumea, în general, va avea de câştigat! Ridică revolverul.

— Opreşte-te! Ţipă rusul. Doar n-ai de gând să mă împuşti?

— Bine-nţeles că da. Întotdeauna am auzit că revoluţionarii nu dau doi bani pe viaţă, dar se pare că problema se pune cu totul altfel când e vorba de viaţa lor. Ţi-am oferit o şansă să-ţi salvezi pielea murdară şi ai refuzat-o!

— Mă vor omorî.

— Ei bine, rosti Julius amuzat, cum vrei. Însă eu îţi spun doar atât: micul Willie o va face mai repede, iar dacă aş fi în locul tău, mi-aş încerca în mod sportiv norocul cu domnul Brown.

— O să fii spânzurat dacă mă împuşti, mormăi nehotărât rusul.

— Nu, străine, aici greşeşti. Uiţi că am bani. O armată întreagă de avocaţi se vor agita, vor aduce câţiva doctori cu capetele luminate care vor declara că am creierul dereglat. Am să petrec câteva luni într-un sanatoriu liniştit, starea mea mintală se va înbunătăţi, doctorii mă vor declara din nou sănătos şi toate se vor sfârşi cu bine pentru micul Julius. Cred că pot să mă plictisesc câteva luni într-un sanatoriu după ce voi fi scăpat lumea de tine, dar să nu-ţi faci griji că o să fiu spânzurat!

Rusul îl crezu. El însuşi corupt, credea în puterea banului. Citise despre procese pentru crime în America, care se desfăşurau aidoma spuselor lui Julius. El însuşi cumpărase şi vânduse justiţia. Acest tânăr american viguros, cu vocea lui tărăgănată, avea să-i vină de hac.

— Am să număr până la cinci, continuă Julius, şi dacă mă laşi să trec de patru, n-ai să mai ai de ce să-ţi faci griji în privinţa domnului Brown. Poate o să-ţi trimită câteva flori la înmormântare, dar n-ai să le mai miroşi.

Eşti gata? Încep. Unu… Doi. Trei. Patru.

Rusul îl întrerupse cu un urlet.

— Nu trage! Fac tot ce doreşti.

Julius coborî revolverul.

— Credeam că ai priceput întrebarea. Unde e fata?

— La Gatehouse, în Kent. Astley Priors, aşa se numeşte locul.

— E prizonieră?

— Nu i se permite să părăsească clădirea… Deşi nu e nici un pericol. Prostuţa şi-a pierdut memoria, nenorocita!

— Socot că asta e supărător pentru tine şi prietenii tăi. Ce-i cu cealaltă fată pe care aţi răpit-o acum mai mult de-o săptămână?

— Şi ea e tot acolo, rosti rusul arţăgos.

— Asta-i bine, spuse Julius. Nu-i aşa că am scos-o frumuşel la capăt? Şi ce noapte drăguţă pentru o plimbare!

— Ce plimbare? Întrebă Kramenin, privindu-l fix.

— Spre Gatehouse, bine-nţeles. Sper că te pasionează automobilismul?

— Ce vrei să spui? Refuz să merg.

— Nu face pe nebunul. Doar nu crezi că sunt eu omul ăla care să te lase aici. Primul lucru pe care l-ai face ar fi să-ţi suni prietenii la telefon! Ah! Observă cum falca celuilalt căzu. Vezi, îţi şi făcuseşi planul. Nu, domnule, vii cu mine. Asta de aici e uşa dormitorului? Ia-o înainte.

Eu şi micul Willie te urmăm. Pune-ţi un pardesiu gros, ăsta-i perfect, îmblănit? Şi zici că eşti socialist! Acum vom coborî scările, şi vom ieşi afară prin hol. Maşina mea ne aşteaptă. Şi nu uita că nu te scap din ochi. Pot să trag foarte bine şi prin buzunarul pardesiului. Un cuvânt sau doar o privire spre unul din servitorii ăia în livrea şi vor fi convinşi că eşti un personaj din poveştile cu stafii!

Coborâră împreună scările şi ieşiră spre maşina ce aştepta. Rusul tremura de furie. Servitorii hotelului roiau în jurul lor. Un strigăt îi urcă spre buze, însă şi-l înăbuşi în ultima clipă. Americanul era omul care se ţinea de cuvânt.

Când ajunseră lângă maşină, Julius oftă uşurat. Trecuseră de zona periculoasă. Frica îşi făcuse din plin efectul asupra celui de alături.

— Urcă! Ordonă el. Apoi prinse privirea piezişă a rusului. Nu, şoferul nu o să te ajute deloc. Marinar. Era pe un submarin, în Rusia, când a izbucnit revoluţia. Poporul tău i-a ucis unul din fraţi. George!

— Da domnule? Şoferul întoarse capul.

— Acest domn e un bolşevic rus. Nu vrem să-l împuşcăm decât dacă e nevoie. Înţelegi?

— Perfect, domnule.

— Vreau să mergem la Gatehouse, în Kent. Cunoşti bine drumul?

— Da, domnule, va fi o călătorie de o oră şi jumătate.

— Fă-o într-o oră. Mă grăbesc.

— Fac tot posibilul, domnule. Maşina ţâşni şi pătrunse în trafic.

Julius se tolăni confortabil lângă victima sa. Îşi ţinea mâna în buzunarul pardesiului, dar purtarea sa era civilizată în cel mai înalt grad.

— Am omorât odată un tip din Arizona… Începu el vesel.

La capătul călătoriei de o oră, nefericitul Kramenin era mai mult mort decât viu. După povestea cu omul din Arizona, urmase una cu un gangster din San Francisco şi un episod cu împuşcături în Munţii Stâncoşi. Stilul narativ al lui Julius, dacă nu era foarte corect, era pitoresc!

Încetinind, şoferul anunţă peste umăr că tocmai intră în Gatehouse. Julius îi ordonă rusului să-i ghideze. Planul său era să ajungă cu maşina direct la Astley Priors. Acolo Kramenin urma să ceară cele două fete. Îi explică ferm că micul Willie n-ar fi tolerat vreo greşeală. La ora aceea însă, Kramenin era ca o bucată de lut în mâinile celuilalt, îngrozitorul ritm cu care merseseră îl sleise. La fiecare curbă se crezuse mort.

Maşina încetini şi se opri în faţa porţii; şoferul aşteptă noi ordine.

— Mai întâi întoarce maşina, George. Apoi sună şi întoarce-te la locul tău. Lasă motorul să meargă şi fi gata să ţâşneşti ca dracu când îţi spun eu.

— Foarte bine, domnule.

Uşa din faţă se deschise şi apăru majordomul. Kramenin simţea în coaste ţeava revolverului.

— Hai, sâsâi Julius, şi ai grijă.

Rusul se supuse. Buzele îi erau albe şi vocea nu prea sigură:

— Sunt eu… Kramenin! Adu-mi imediat fata! N-am timp de pierdut!

Whittington coborâse scările. La vederea celuilalt, scoase o exclamaţie de uimire.

— Dumneavoastră! Ce s-a întâmplat? Cu siguranţă cunoaşteţi planul…

Kramenin îl întrerupse, folosind cuvintele care de multe ori creaseră panică:

— Am fost trădaţi! Planul trebuie abandonat. Trebuie să ne salvăm pielea. Fata! Şi repede! E singura noastră şansă.

Whittington ezită.

— Aveţi ordin… De la el?

— Normal! Altfel aş fi aici? Grăbeşte-te!Nu-i timp de pierdut! Ar fi mai bine să vină şi cealaltă prostuţă.

Whittington se întoarse şi intră alergând în casă. Minutele se scurgeau chinuitor. Apoi… Două siluete înfăşurate în grabă în mantale apărură pe scări şi fură zorite spre maşină. Cea mai scundă dintre ele era înclinată să opună rezistenţă şi Whittington o împinse înăuntru cu brutalitate. Julius se aplecă în faţă şi, în momentul acela lumina ce străbătea prin uşa deschisă, îi căzu pe faţă. Celălalt bărbat, care stătea pe scări în spatele lui Whittington, scoase o exclamaţie puternică. Trucul se sfârşise.

— Dă-i bătaie, George! Strigă Julius. Şoferul apăsă pe accelerator, şi cu o săritură, maşina ţâşni.

Omul de pe scări scoase o înjurătură. Îşi duse mâna la buzunar. Urmă un fulger şi o bubuitură. Glonţul trecu la un milimetru de fata mai înaltă.

— Jos, Jane! Strigă Julius. Întinde-te pe podeaua maşinii. O împinse iute în faţă, apoi, ridicându-se, ochi cu grijă şi trase.

— L-ai nimerit? Strigă Tuppence

— Sigur, replică Julius. Totuşi nu a murit. Bestiile ca el au multe vieţi. Eşti teafără, Tuppence?

— Bine-nţeles că sunt. Unde e Tommy? Şi cine e ăsta? Arătă spre Kramenin care tremura ca varga.

— Tommy îşi face bagajele pentru Argentina. A crezut că te-ai dus cu picioarele înainte. Drept prin poartă, George! Aşa. Avem un avans de cel puţin cinci minute. Vor folosi telefonul, cred, aşa că să fim atenţi să nu intrăm în capcană şi n-o luăm pe drumul direct. M-ai întrebat cine e ăsta, Tuppence? Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Kramenin. L-am convins să facă o excursie pentru sănătatea lui.

Rusul rămase mut, încă livid de groază.

— Dar ce i-a făcut să ne lase să plecăm? Întrebă Tuppence bănuitoare.

— Socotesc că domnul Kramenin i-a rugat atât de frumos încât chiar că n-au putut să-l refuze!

Asta era prea mult pentru rus. Izbucni violent:

— Blestematule… Blestematule! Acum ei ştiu că eu i-am trădat. Viaţa nu-mi va fi în siguranţă nici o oră în ţara asta.

— Asta aşa e, consimţi Julius. Te-aş sfătui să-ţi iei imediat tălpăşiţa spre Rusia.

— Atunci lasă-mă să plec, strigă celălalt. Am făcut ce mi-ai cerut. De ce mă mai ţii cu tine?

— Nu pentru plăcerea companiei tale. Poţi să pleci chiar acum dacă vrei. Credeam că doreşti să te duc pe gratis înapoi la Londra.

— S-ar putea să nu ajungi niciodată înapoi la Londra, mârâi celălalt. Lasă-mă să cobor, aici şi acum.

— Desigur. Opreşte, George. Domnul nu face excursia completă. Dacă vin vreodată în Rusia, domnule Kramenin, am să mă aştept la un bun venit cu aclamaţii şi…

Însă, înainte ca Julius să-şi fi încheiat discursul, şi înainte ca maşina să se fi oprit complet, rusul se năpusti afară şi dispăru în noapte.

— Ne-a părăsit cam brusc, comentă Julius, după ce maşina se puse din nou în mişcare. Şi nici măcar n-a spus politicos doamnelor la revedere. Hai, Jane, poţi să te aşezi pe banchetă acum.

Fata vorbi pentru prima dată.

— Cum l-ai „convins”? Întrebă.

Julius îşi mângâie revolverul.

— Micul Willie inspiră încredere.

— Splendid! Strigă fata. Culoarea îi reveni în obraji, iar ochii ei se uitau cu admiraţie la Julius.

— Annette şi eu nu ştiam ce o să se întâmple cu noi, spuse Tuppence. Bătrânul Whittington ne zorea. Ne-am gândit că eram mieii duşi la tăiere.

— Annette. Aşa i se zice? Întrebă Julius.

Se părea că mintea lui încerca să se adapteze noii idei.

— Ăsta e numele ei, spuse Tuppence, făcând ochii mari.

— Aiurea! Ea poate să creadă că ăsta e numele ei, pentru că şi-a pierdut memoria, biata copilă. Însă numele ei adevărat este Jane Finn.

— Ce…? Strigă Tuppence.

Dar fu întreruptă. Cu un bubuit scurt, un glonte se înfipse în tapiţeria maşinii, chiar în spatele capului ei.

— Jos cu voi! Strigă Julius. E o ambuscadă. Tipii s-au grăbit, nu glumă. Accelerează puţin, George.

Maşina ţâşni uşor înainte. Se auziră mai multe împuşcături, dar din fericire, niciuna nu-i nimeri. Julius, ridicat, se aplecă spre spatele maşinii.

— Nu-i nimic de împuşcat, anunţă el mucalit. Cred însă că în curând vom participa la un alt picnic. Ah!

Îşi duse mâna la obraz.

— Eşti rănit? Întrebă repede Annette.

— Doar o zgârietură.

Fata sări în picioare.

— Dă-mi drumul! Lasă-mă să plec, îţi spun! Pe mine mă vor. Numai pe mine. N-o să vă pierdeţi viaţa din cauza mea! Lasă-mă să plec!

Julius o apucă de ambele braţe şi o privi. Fata vorbise fără nici o urmă de accent străin.

— Stai jos, copilă, spuse el blând. Cred că memoria ta e în regulă. I-ai fraierit tot timpul, nu-i aşa?

Fata se uită la el, încuviinţă din cap şi izbucni brusc în plâns.

Julius o bătu uşurel pe umăr.

— Gata, gata… Eşti doar puţin speriată. Nu avem de gând să te părăsim.

Printre suspine, fata rosti înăbuşit.

— Eşti de acasă. Îmi dau seama după voce. Mi-e dor de acasă.

— Sigur că sunt de acasă. Sunt vărul tău… Julius Hersheimmer. Am venit în Europa pentru a te căuta… Şi să fac un mic dans cu tine, dacă-mi permiţi.

Maşina încetini. George întoarse capul peste umăr.

— Aici e o răscruce, domnule. Nu sunt sigur care e drumul. Maşina îşi reduse din viteză până abia se mişca. În acel moment, o siluetă ţâşni din spate şi îşi vârâ capul pe geam.

— Îmi pare rău, rosti Tommy.

Fu întâmpinat cu un torent de exclamaţii.

— Eram în tufişurile de la marginea drumului. Am mers în spate. Nu aveam cum să vă înştiinţez, în viteza cu care goneaţi. Tot ce am putut să fac a fost să mă ţin după voi. Şi acum fetelor, afară!

— Afară?

— Da. Chiar lângă şosea e o gară. Trenul soseşte în trei minute. Dacă vă grăbiţi, o să-l prindeţi.

— Ce dracu pui la cale? Întrebă Julius. Crezi că le poţi prosti să părăsească maşina?

— Tu şi cu mine rămânem în maşină. Coboară doar fetele.

— Ai înnebunit, Beresford. Eşti complet nebun! Nu poţi lăsa fetele să plece singure. Ăsta ar însemna să fie sfârşitul.

Tommy se întoarse spre Tuppence.

— Coboară imediat, Tuppence. Ia-o şi pe ea şi faceţi exact cum am spus. Nu vi se va întâmpla nimic. Sunteţi în siguranţă. Luaţi trenul spre Londra. Mergeţi direct la sir James Peel Edgerton. Domnul Carter lipseşte din oraş, dar veţi fi în siguranţă cu sir James.

— Tâmpitule! Strigă Julius. Eşti nebun. Jane tu rămâi aici.

Cu o mişcare rapidă, Tommy smulse pistolul din mâna lui Julius, şi-l îndreptă spre acesta.

— Acum crezi că vorbesc serios? Afară, amândouă, şi faceţi cum v-am spus… Dacă nu, trag!

Tuppence sări afară, trăgând-o după ea pe îndărătnica Jane.

— Vino, e în regulă. Dacă Tommy e sigur… E sigur. Grăbeşte-te. O să pierdem trenul.

O luară la fugă. Mânia lui Julius răbufni.

— Ce dracu… Tommy îl întrerupse.

— Gura! Am ceva de vorbit cu tine, domnule Julius Hersheimmer.

Capitolul XXV. Povestea lui Jane.

Cu braţul petrecut în jurul lui Jane, trăgând-o după ea, Tuppence ajunse în gară. Auzul ei fin prinse zgomotul apropierii trenului.

— Grăbeşte-te, altfel îl pierdem, rosti gâfâind.

Ajunseră pe peron exact în momentul în care trenul era pe punctul de a se pune în mişcare. Tuppence deschise uşa unui compartiment gol de clasa întâi şi fetele se prăbuşiră cu respiraţia întretăiată pe banchetă.

Un bărbat privi înăuntru, apoi trecu în vagonul următor. Jane tresări nervos. Ochii i se dilatară de groază. Se uită întrebătoare la Tuppence.

— Nu crezi că e unul de-al lor? Şopti ea.

Tuppence clătină din cap.

— Nu, nu. E în regulă. Luă mâna lui Jane în ale sale, Tommy nu ne-ar fi spus să facem asta dacă n-ar fi fost absolut sigur că totul e în ordine.

— Dar el nu-i cunoaşte ca mine! Fata se cutremură. Tu nu poţi înţelege. Cinci ani! Cinci ani încheiaţi! Câteodată mă gândeam că am să înnebunesc.

— Linişteşte-te. Totul s-a sfârşit.

— Oare?

Trenul se pusese în mişcare grăbindu-se în noapte cu viteză crescândă. Brusc, Jane sări în picioare.

— Ce a fost asta? Mi s-a părut că văd pe cineva… Uitându-se pe geam.

— Nu, nu e nimeni. Uite. Tuppence se duse la geam şi îl coborî.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

Cealaltă consideră necesar să se scuze.

— Mă comport ca un iepure fricos, dar nu mă pot reţine. Dacă pun din nou mâna pe mine… Ochii i se măriră de groază.

— Oh, nu! O imploră Tuppence. Culcă-te şi nu te mai gândi. Fii sigură că dacă Tommy n-ar fi fost convins că suntem în siguranţă, nu ne-ar fi trimis cu trenul.

— Vărul meu nu era de acceaşi părere. El nu vroia să ne lase să plecăm.

— Nu, spuse Tuppence, destul de încurcată.

— La ce te gândeşti? Întrebă Jane tăios.

— De ce?

— Glasul tău sună atât de… Ciudat!

— Mă gândeam la ceva. Dar nu vreau să-ţi spun… Nu acum. Poate că greşesc, deşi nu cred. E doar o idee ce mi-a intrat în cap mai demult. Şi lui Tommy… Sunt aproape sigură. Dar nu te necăji… O să avem destul timp să vorbim despre asta. S-ar putea nici să nu fie aşa! Ascultă-mă, culcă-te şi nu te mai gândi la nimic.

— Am să încerc. Genele lungi coborâră peste ochii de culoarea castanei.

În ceea ce o privea, Tuppence rămase pe poziţie, ca un câine de pază. În ciuda ei însăşi, era nervoasă. Ochii îi zburau continuu de la un geam la altul. N-ar fi putut spune precis de ce anume se temea, însă, în adâncul sufletului, nu era nici pe departe atât de sigură şi liniştită pe cât reuşise să pară în faţa lui Jane. Nu că n-ar fi avut încredere în Tommy, însă uneori se întreba dacă cineva atât de simplu şi cinstit ca el putea să fie cu adevărat un rival pentru un criminal viclean şi crud.

Odată ajunse la sir James Peel Edgerton, totul avea să fie bine. Dar vor reuşi să ajungă? Oare forţele din umbră ale domnului Brown nu se şi puseseră în mişcare? Nici măcar ultima imagine a lui Tommy cu pistolul în mână nu reuşea s-o liniştească. La ora asta poate că era doborât, copleşit de

numărul mare al inamicului... Tuppence îşi puse la punct planul de luptă.

Când, în cele din urmă trenul intră încet în Charing Cross, Jane Finn se ridică dintr-o săritură.

— Am ajuns? Nu credeam să ajungem vreodată.

— Oh, eu ştiam că o să ajungem cu bine la Londra. Dacă e să se întâmple ceva nostim, acum e momentul să înceapă. Repede, să ieşim. Ne aruncăm într-un taxi.

În minutul următor treceau de barieră, după ce plătiseră taxa necesară, şi se îndreptau spre un taxi.

— King's Cross, spuse Tuppence şoferului. Apoi tresări puternic. Un bărbat se uita prin geam, chiar în momentul în care maşina demară. Era aproape sigură că era acelaşi pe care îl văzuseră trecând spre vagonul de alături. Avu sentimentul oribil că erau înconjurate din toate părţile.

— Ştii, îi explică ea lui Jane, dacă ei cred că ne ducem la sir James, asta o să-i scoată din scenă. Acum îşi vor închipui că mergem la domnul Carter. Casa lui de vacanţă e undeva la nord de Londra.

Trecând pe Holborn, circulaţia se blocă la un moment dat şi taxiul se opri. Era exact ce aştepta Tuppence.

— Repede, şopti ea, deschide uşa din dreapta!

Fetele coborâră în mijlocul străzii. După două minute erau instalate în alt taxi şi schimbară direcţia, de data asta spre Carlton House Terrace.

— Gata, spuse Tuppence cu mare satisfacţie, le-am făcut-o. Nu pot să nu mă gândesc că sunt într-adevăr deşteaptă! Ce trebuie să mai înjure şoferul celuilalt taxi! Dar i-am luat numărul şi am să-i trimit un mandat poştal mâine, aşa că nu o să fie în pierdere din cauză că a fost naiv. Ce coteşte ăsta... Oh!

Se auzi un scrâşnet de cauciucuri şi o bubuitură. Un alt taxi se ciocnise cu al lor.

Într-o clipă, Tuppence fu pe trotuar. Se apropia un poliţist, înainte de a fi ajuns acolo, Tuppence îi dădu taximetristului

cinci şilingi şi, trăgând-o pe Jane după ea, se pierdură în mulţime.

— Mai avea câţiva paşi de aici, spuse Tuppence cu respiraţia întretăiată. Accidentul avusese loc în Trafalgar Square.

— Crezi că ciocnirea a fost întâmplătoare, ori s-a produs în mod deliberat?

— Nu ştiu. Ar putea fi oricare variantă.

Mână în mână, fetele aproape că alergau.

— S-ar putea să fie doar o închipuire, însă am sentimentul că ne urmăreşte cineva, spuse Tuppence brusc.

— Grăbeşte-te! Murmură cealaltă. Oh, grăbeşte-te!

Ajunseseră la colţul cu Carlton House Terrace şi se simţiră uşurate. Dintr-odată, un bărbat masiv şi beat în aparenţă, le tăie calea.

— Bună seara, doamnelor, spuse el împleticindu-se. Unde vă grăbiţi aşa?

— Lasă-ne să trecem, rosti imperios Tuppence.

— Am numai o vorbă cu frumoasa ta prietenă. Beţivul întinse o mână nesigură şi o apucă pe Jane de umăr. Tuppence auzi alţi paşi în spate. Nu căută să se asigure dacă erau prieteni sau duşmani. Coborându-şi capul, recurse la o manevră din vremea copilăriei, şi-l izbi pe agresor drept în plex. Succesul acestei tactici lipsite de sportivitate fu instantaneu. Omul căzu brusc pe trotuar. Tuppence şi Jane îşi luară călcâiele la spinare. Casa spre care alergau era ceva mai în josul străzii. În spatele lor se auzi ecoul altor paşi. Când ajunseră la uşa lui sir James nici nu mai puteau respira. Tuppence folosi soneria, iar Jane ciocănelul.

Bărbatul care le oprise puse piciorul pe scări. Un moment ezită, însă chiar în clipa aceea uşa se deschise. Fetele se năpustiră în hol. Sir James apăru în uşa bibliotecii.

— Alo! Ce e asta?

Înaintă şi îşi petrecu braţul în jurul lui Jane care se clătina pe picioare. O conduse mai mult târând-o în bibliotecă şi o

aşează pe o canapea îmbrăcată în piele. Dintr-o sticlă de pe masă turnă într-un pahar câteva picături de coniac şi o sili să bea. Fata oftă, apoi se ridică. Avea încă ochii mari şi înspăimântaţi.

— Totul e în ordine, copila mea. Nu te teme, aici eşti în siguranţă.

Respiraţia fetei reveni la normal, iar obrajii îşi recăpătară culoarea. Sir James se uită la Tuppence cu o privire amuzată.

— Aşadar, eşti tot atât de moartă ca şi Tommy al dumitale, domnişoară Tuppence!

— Tinerii Aventurieri" au o mie de vieţi, se lăudă fata.

— Aşa se pare, răspunse, sec, sir James. Deci, nu mă înşel dacă spun că aventura s-a soldat cu succes, iar ea e…

— Arătă spre fata de pe pat – Jane Finn?

Jane se ridică.

— Da, spuse ea calmă, eu sunt Jane Finn. Am o mulţime de lucruri să vă povestesc.

— Când ai să mai prinzi puteri…

— Nu, acum! Ridicase puţin glasul. Mă voi simţi mai în siguranţă după ce vă voi fi spus totul.

Sir James se aşează în unul din fotoliile largi din faţa divanului. Cu o voce joasă, Jane îşi începu povestirea.

— Am venit pe „Lusitania" să-mi iau în primire postul de la Paris. Războiul mă entuziasmase teribil şi doream din tot sufletul să ajut într-un fel sau altul. Studiasem franceza şi profesorul meu spunea că au nevoie de ajutoare într-un spital din Paris, aşa că am scris acolo oferindu-mi serviciile, care mi-au fost acceptate. Nu aveam rude, drept care lucrurile erau uşor de aranjat.

Când „Lusitania" a fost torpilată, a venit la mine un bărbat. Îl observasem de mai multe ori… Şi îmi făcuse impresia că se temea de ceva sau cineva. M-a întrebat dacă sunt patriotă, dacă iubesc America, ţara mea, şi mi-a spus că ducea nişte hârtii care erau de o importanţă vitală pentru aliaţi. M-a rugat să le preiau eu. Trebuia să urmăresc un

anunţ în „Times”. Dacă nu apărea, urma să duc hârtiile ambasadorului american.

Ceea ce a urmat seamănă cu un coşmar. Îl mai visez uneori… Am să trec peste partea asta. Domnul Danvers îmi spusese să fiu foarte atentă. Se putea să fi fost urmărit de la New York, deşi nu credea. La început n-am avut nici o bănuială, însă în barca ce mă ducea la Holyhead am început să fiu neliniştită. Era o femeie care se uita la mine foarte pătrunzător şi care nu mă slăbea din ochi, în general… O anume doamnă Vandemeyer. La început îi eram recunoscătoare pentru grija pe care mi-o purta, însă tot timpul simţeam că era ceva cu ea, ceva ce nu-mi plăcea, iar pe vaporul irlandez am văzut-o vorbind cu nişte oameni cu înfăţişare ciudată şi, după cum mă priveau, am înţeles că era vorba despre mine. Mi-am amintit că doamna stătea foarte aproape de mine pe „Lusitania” când domnul Danvers mi-a dat pacheţelul şi că înainte încercase o dată sau de două ori să vorbească cu el. Începuse să-mi fie frică, însă nu vedeam ce puteam face.

Mi-a venit brusc ideea să mă opresc la Holyhead şi să nu plec spre Londra în ziua aceea, dar curând mi-am dat seama că ar fi fost o prostie. Trebuia să mă port ca şi când nu observasem nimic şi să sper că nu se va întâmpla nimic. Nu vedeam ce puteau să-mi facă din moment ce eram în gardă. Din precauţie, făcusem deja ceva… Descususem pachetul şi înlocuisem hârtiile cu o foaie albă, apoi îl cususem la loc. Astfel, nu îmi păsa dacă mi l-ar fi furat.

Mă frământam, însă, în continuare, ce să fac cu documentele autentice. În cele din urmă, le-am despăturit şi le-am netezit, apoi le-am băgat între paginile cu anunţuri ale unei reviste. Am lipit cele două pagini ale revistei cu nişte bandă adezivă ruptă de la un plic. Purtam revista băgată neglijent în buzunarul raglanului meu.

La Holyhead am încercat să mă urc într-un vagon cu oameni care păreau a fi în regulă, însă, în mod ciudat, eram mereu înconjurată de o mulţime care se îngrămădea şi mă

împingea să merg încotro nu vroiam. Acest lucru mă făcu să-mi fie frică. În final, m-am trezit în acelaşi vagon cu doamna Vandemeyer. Am ieşit pe culoar, însă celălalt vagon era plin, aşa că a trebuit să mă întorc şi să mă aşez. Mă consolam cu gândul că mai era lume în vagon… Chiar în faţa mea stătea un bărbat drăguţ cu soţia. Mă simţeam aproape fericită. M-am lăsat pe spate şi am închis ochii. Cred că şi-au închipuit că dormeam, însă nu aveam ochii închişi de tot şi am văzut la un moment dat, cum bărbatul drăguţ scoase ceva din geamantan şi-l dădu doamnei Vandemeyer, făcându-i cu ochiul…

Nici n-am cuvinte să vă spun cât m-a îngrozit lucrul acesta. Singurul meu gând a fost să ies cât mai repede pe culoar. M-am ridicat, încercând să par naturală şi senină. Poate au observat ceva… Nu ştiu… Dar doamna Vandemeyer a spus brusc: „Acum!” Şi mi-a acoperit nasul şi gura cu ceva, când mă pregăteam să strig. În aceeaşi clipă am simţit o lovitură puternică în cap…

Fata se cutremură. Sir James îngână câteva cuvinte de compătimire. După un minut, Jane reluă:

— Nu ştiu cât a trecut până mi-am recăpătat cunoştinţa. Mă simţeam rău şi eram slăbită. Zăceam pe un pat murdar. Lângă el era un paravan, însă am auzit două persoane vorbind în cameră. Una era doamna Vandemeyer. Am încercat să trag cu urechea, însă, la început, n-am prins mare lucru. Când, în cele din urmă, am înţeles ce se petrecea, m-am îngrozit! Mă mir că nu am ţipat…

Nu găsiseră hârtiile, găsiră doar pachetul cu foaia albă şi erau înnebuniţi! Nu ştiau dacă eu schimbasem hârtiile, sau dacă Danvers crease o diversiune, documentele reale luând un alt drum. Spuneau că or să mă… Tortureze ca să afle.

Până atunci nu ştiusem ce este frica… Adevărata frică ce te paralizează. O dată au venit şi s-au uitat la mine. Am închis ochii şi m-am prefăcut că sunt încă inconştientă, dar îmi era frică să nu audă cum îmi bătea inima. Însă ei au

plecat. Am început să mă gândesc nebuneşte. Ce să fac? Ştiam că nu am să pot rezista multă vreme la tortură.

Brusc, mi-a venit în minte ideea cu amnezia. Subiectul mă pasionase dintotdeauna şi citisem o groază despre el. Întreaga afacere îmi era la degetul cel mic. Dacă reuşeam să duc trucul până la capăt, eram salvată. Am rostit o rugăciune şi am inspirat adânc. Apoi am deschis ochii şi am început să bolborosesc în franţuzeşte.

Doamna Vandemeyer veni imediat după paravan. Avea chipul atât de rău încât aproape că am murit, dar i-am zâmbit nedumerită şi am întrebat-o pe franţuzeşte unde eram.

Am văzut că rămăsese înmărmurită. Apoi l-a chemat pe bărbatul cu care vorbise. Acesta rămase lângă paravan, cu chipul în umbră. Îmi vorbi în franceză. Avea glasul normal şi liniştit, însă, nu ştiu de ce, m-a speriat mai rău decât femeia. Simţeam că citeşte direct în sufletul meu, dar mi-am jucat rolul în continuare. Am întrebat din nou unde eram, apoi am spus că era ceva ce trebuia să-mi aduc aminte… Trebuia să-mi aduc aminte… Dar pe moment nu ştiam ce. M-am străduit să par tot mai împrăştiată. M-a întrebat cum mă cheamă. I-am răspuns că nu ştiu… Că nu-mi aminteam absolut nimic.

Brusc, m-a apucat de mână şi a început să o răsucească. Durerea era îngrozitoare. Am ţipat. El continua să răsucească. Ţipam, ţipam, dar reuşeam să scot cuvintele de durere pe franţuzeşte. Nu ştiu cât aş mai fi rezistat, însă, din fericire, am leşinat. Ultimul lucru pe care l-am auzit au fost cuvintele lui: „Ăsta nu e un bluf! În nici un caz o fată de vârsta ei n-ar putea să se prefacă atât”. Cred că uitase că fetele din America erau mai mature decât cele din Anglia, de aceeaşi vârstă, şi erau mai preocupate de subiectele ştiinţifice.

Doamna Vandemeyer deveni blândă şi duioasă cu mine. Cred că aşa primise ordin. Îmi vorbi în franceză… Îmi spuse că suferisem un şoc şi că fusesem foarte bolnavă, dar că mă

voi însănătoşi curând. Mă prefăceam că eram cam ţicnită… Îngânam ceva despre „un doctor” care mă rănise la mână. Când a auzit asta, păru uşurată.

În cele din urmă părăsi încăperea. Eram încă bănuitoare şi am mai zăcut liniştită o vreme. Într-un târziu, am început să mă plimb prin cameră şi să o inspectez. Mă gândeam că, chiar dacă eram urmărită, nu făceam nimic anormal. Era un loc sărăcăcios şi murdar. Nu existau ferestre, lucru ciudat. Bănuiam că uşa era încuiată, dar n-am încercat-o. Pe pereţi erau câteva tablouri vechi, reprezentând scene din Faust.

Cei doi ascultători scoaseră concomitent câte un „Ah!”. Jane încuviinţă din cap.

— Da… Eram în casa din Soho, unde a fost ţinut şi domnul Beresford. Desigur că pe atunci nu ştiam că mă aflam în Londra. Un singur lucru mă neliniştea îngrozitor, însă am oftat uşurată când mi-am văzut raglanul aruncat neglijent pe spătarul unui scaun. Revista mai era încă în buzunar!

Măcar de-aş fi ştiut sigur că nu eram urmărită! Am cercetat cu grijă pereţii. Nu părea să fie nici un orificiu… Totuşi, ceva îmi spunea că trebuie să fi fost. Cu o mişcare bruscă m-am aşezat în capătul mesei şi am izbucnit în plâns, bolborosind: „Mon Dieu!”. Aveam auzul foarte bun.

Am auzit clar foşnetul unei rochii şi un uşor scârţâit. Mi-a fost de ajuns. Eram urmărită!

M-am întins din nou pe pat şi, curând după aceea, doamna Vandemeyer mi-a adus nişte supă. Era tot drăguţă. Cred că i se spusese să-mi câştige încrederea. La un moment dat, scoase pachetul de muşama şi mă întrebă dacă îl recunoşteam, urmărindu-mă cu ochi de linx.

L-am luat şi l-am întors pe toate părţile, mirată. Apoi am clătinat din cap. I-am spus că simt că trebuie să-mi amintesc ceva în legătură cu el, că în adâncul minţii mi se înfiripa mereu un gând ca venind de demult, dar că, în momentul în care încercam să-l fixez, dispărea. Doamna Vandemeyer mi-a spus că eram nepoata ei şi să-i spun „mătuşa Rita”. Aşa

am şi făcut, iar ea mi-a zis să nu fiu necăjită… Am să-mi recapăt curând memoria.

A fost o noapte îngrozitoare. Îmi făcusem deja planul. Până atunci hârtiile fuseseră în siguranţă, însă nu puteam risca să le mai las acolo. În orice clipă puteau să-mi arunce revista. Am stat trează până mi-am făcut socoteala că trebuia să fie în jur de ora două noaptea. Atunci m-am ridicat cât de încet am putut şi m-am strecurat în întuneric spre peretele din stânga. Foarte uşor, am desprins un tablou din cui… Margareta cu cutia ei cu bijuterii. M-am dus în vârful picioarelor până la pardesiu şi am scos revista. Apoi m-am dus la lavoar şi am umezit de jur împrejur hârtia maro de pe spatele tabloului, până am reuşit s-o desprind. Scosesem deja cele două pagini de anunţuri din revistă şi le-am strecurat între tablou şi învelitoarea maro. Banda adezivă de la două plicuri m-a ajutat s-o lipesc la loc. Nimeni n-ar fi visat că tabloul a fost măcar atins. L-am agăţat din nou pe perete, am pus la loc, în buzunar, revista şi m-am strecurat în pat. Eram mulţumită de ascunzătoarea mea. Speram ca ei să ajungă la concluzia că povestea cu Danvers fusese o diversiune şi că, în cele din urmă, îmi vor da drumul.

De fapt, cred că la asta se şi gândiseră la început, dar, într-un fel, pentru mine era periculos. Am aflat mai târziu, că fusesem la un pas de a fi omorâtă pe loc – nici vorbă să mă fi lăsat să plec – dar primul bărbat, care era şeful, preferase să mă lase în viaţă în speranţa că, totuşi, eu ascunsesem hârtiile şi că am să le dezvălui locul în momentul în care aveam să-mi recapăt memoria. Câteva săptămâni am fost permanent urmărită. Uneori îmi puneau întrebări despre trecut – cred că nu există ceva pe care să nu-l ştie însă reuşeam s-o ţin pe a mea. Totuşi, încordarea era înfiorătoare…

M-au dus înapoi în Irlanda, refăcând pas cu pas călătoria, în cazul în care le ascunsesem undeva en route. Doamna Vandemeyer şi o altă femeie nu mă slăbeau o clipă. Se

vorbea despre mine ca despre o rudă a doamnei Vandemeyer, care suferise un şoc pe „Lusitania”. Nu era nimeni la care să fi apelat fără să spun cine sunt şi, oricum, nu puteam risca; ar fi considerat că, din cauza bolii, mă simt „persecutată”. Doamna Vandemeyer arăta atât de bogată şi era atât de frumoasă încât nimeni n-ar fi crezut o iotă din vorbele mele. Gândul că aş fi fost descoperită că minţisem tot timpul, mă îngrozea.

Sir James dădu din cap înţelegător:

— Doamna Vandemeyer avea o personalitate puternică. Poziţia ei socială i-ar fi fi permis să-şi impună fără nici o dificultate punctul de vedere, mai ales că o asemenea acuzaţie senzaţională era greu credibilă.

— Asta era ceea ce gândeam şi eu. În cele din urmă, am fost dusă la un sanatoriu în Bournemouth. La început n-am ştiut ce să cred. Să fi fost tot o capcană. M-a luat în primire o infirmieră. Eram o pacientă deosebită. Părea atât de drăguţă şi de normală încât m-am hotărât să am încredere în ea. Doar providenţa m-a salvat să nu cad în cursă. Uşa mea fiind întâmplător întredeschisă, am auzit-o vorbind cu cineva pe culoar. Era una de-a lor! Ei încă aveau impresia că simulam şi-i fusesem dată în grijă ca să se convingă! După aceea, curajul m-a părăsit complet. Nu mai îndrăzneam să am încredere în nimeni.

Cred că aproape mă autohipnotizasem. După un timp, aproape că am uitat că eram Jane Finn. Mă obişnuisem atât de mult să joc rolul lui Jane Vandemeyer încât nervii începură să mă lase. M-am înbolnăvit cu adevărat… Câteva luni am zăcut într-un fel de toropeală. Eram sigură că am să mor curând şi că nimic nu mai conta cu adevărat. Se spune că un om sănătos azvârlit într-un azil de nebuni sfârşeşte prin a-şi pierde minţile. Cred că nu eram departe. Rolul pe care îl jucasem devenise pentru mine o a doua natură. Nici măcar nu mai eram nefericită… Eram doar apatică. Nu mă mai interesa nimic. Iar anii treceau.

Apoi, dintr-odată, lucrurile părură să se schimbe. Doamna Vandemeyer veni de la Londra. Împreună cu doctorul îmi puseră nişte întrebări şi experimentară diferite tratamente. Se vorbea ceva în legătură cu trimiterea mea la un specialist din Paris. În cele din urmă nu avură curaj să-şi asume riscul. Am prins cu urechea ceva din care reieşea că nişte oameni, prieteni, mă căutau. Mai târziu am aflat că infirmiera căreia îi fusesem încredinţată plecase la Paris şi consultase un specialist, prezentându-se ca fiind eu.

Acesta o supuse la câteva teste şi spuse că amnezia ei era înşelătorie. Însă ea băgase la cap metodele lui, care mi-au fost aplicate mie. N-aş fi putut păcăli nici o clipă un specialist care îşi dedicase întreaga viaţă studierii acestui tip de cazuri, însă cu ei am reuşit din nou s-o ţin pe a mea. Faptul că de mult nu mă mai gândeam la mine ca la Jane Finn, uşură mult situaţia.

Într-o noapte, sosi un ordin şi am fost dusă iar la Londra, în casa din Soho. Odată ieşită din sanatoriu mă simţeam altfel… ca şi cum ceva din mine, care zăcuse multă vreme înmormântat, se trezise din nou la viaţă.

Am fost trimisă să-l servesc pe domnul Beresford (Bine-nţeles că pe atunci nu-i cunoşteam numele). Eram bănuitoare… Credeam că e tot o capcană. Însă el părea atât de cinstit. Încât îmi venea greu s-o cred. În tot cazul am fost atentă în tot ce spuneam, căci ştiam că puteam fi ascultaţi. În partea de sus a unui perete era un mic orificiu.

Însă, într-o după-amiază de duminică, a fost adus un mesaj. Erau cu toţii foarte tulburaţi. Am tras cu urechea fără să fiu văzută. Mesajul spunea că domnul Beresford trebuia să fie omorât. Nu e nevoie să vă mai povestesc restul, pentru că îl cunoaşteţi. Am crezut că aveam timp să alerg şi să scot hârtiile din ascunzătoare, însă am fost prinsă. Aşa că am început să ţip că evadase şi am cerut să mă întorc la Marguerite. Am strigat numele de trei ori, tare. Ştiam că ceilalţi vor crede că mă refeream la doamna Vandemeyer, dar eu speram că aşa îl puteam face pe domnul Beresford să se gândească la tablou. În prima zi dăduse unul jos din cui… Asta mă determinase să nu am încredere în el.

Jane se opri.

— Deci hârtiile mai sunt încă în spatele tabloului din camera aia, spuse încet sir James.

— Da. Fata se lăsă pe spate pe sofa, epuizată de povestea ei lungă.

Sir James se ridică. Îşi privi ceasul.

— Vino, spuse, trebuie să plecăm imediat.

— Acum, noaptea? Întrebă Tuppence, surprinsă.

— Mâine s-ar putea să fie prea târziu, rosti cu gravitate sir James, în afară de asta, ducându-ne în noaptea asta avem şansa să-l capturăm pe acel supercriminal, domnul Brown.

Se lăsă o tăcere mormântală, apoi sir James continuă:

— Aţi fost urmărite până aici… Nu încape nici un dubiu. Când vom părăsi casa vom fi din nou urmăriţi, dar nu molestaţi, pentru că planul domnului Brown este să-l călăuzim. Însă casa din Soho este zi şi noapte supravegheată de poliţie. Sunt câţiva oameni care o urmăresc. Când intrăm în casă, domnul Brown nu va da înapoi… Va risca totul ca să-şi atingă ţinta. Şi îşi închipuie că riscul nu e mare… Din moment ce va intra sub masca de prieten!

Tuppence se îmbujoră, apoi deschise brusc gura.

— Dar e ceva ce nu ştiţi… Căci nu v-am spus. Ochii i se fixară încurcaţi asupra lui Jane.

— Ce anume, întrebă tăios celălalt. Fără ezitări, domnişoară Tuppence. Plecarea noastră trebuie să fie foarte sigură.

Însă, dintr-odată, Tuppence păru legată la gură.

— E atât de dificil… Înţelegeţi, dacă greşesc… Oh, ar fi îngrozitor. Făcu o grimasă spre Jane. Nu m-ar ierta niciodată, adăugă ea cifrat.

— Vrei să te ajut eu, nu?

— Da, vă rog. Dumneavoastră ştiţi cine e domnul Brown, nu-i aşa?

— Da, răspunse grav, sir James. În sfârşit, ştiu.

— În sfârşit? Întrebă cu îndoială Tuppence. Oh, dar eu credeam că… Se opri.

— Credeai bine, domnişoară Tuppence. Sunt mai demult sigur de identitatea lui… Chiar din noaptea în care a murit misterios doamna Vandemeyer.

— Ah! Tuppence îşi ţinu respiraţia.

— Pentru că trebuie să ţinem cont de logică. Există doar două soluţii. Ori ea şi-a administrat singură chloralul, ori…

— Da?

— Ori i-a fost administrat în coniacul pe care i l-ai dat. Doar trei persoane au atins acel coniac: dumneata, domnişoară Tuppence, eu însumi şi încă cineva… Domnul Julius P. Hersheimmer!

Jane tresări şi se ridică, privind la cel ce vorbea cu ochii măriţi de uimire.

— La început, treaba părea absolut imposibilă. Domnul Hersheimmer, ca fiu al unui renumit milionar, era o figură binecunoscută în America. Părea complet imposibil ca el şi domnul Brown să fie una şi aceeaşi persoană. Însă logica faptelor ni se impune. Aminteşte-ţi de brusca şi inexplicabila agitaţie a doamnei Vandemeyer. O altă dovadă, dacă mai e nevoie de dovezi.

Am avut ocazia să-ţi dau un indiciu, mai de mult. Din câteva vorbe ale domnului Hersheimmer la Manchester, am crezut că înţeleseseşi şi că acţionai după acel indiciu. Apoi m-am pus pe lucru ca să demonstrez că imposibilul era posibil. Domnul Beresford m-a sunat şi mi-a spus (ceea ce deja bănuiam) că fotografia domnişoarei Jane Finn nu încetase nici o clipă să fie în posesia domnului Hersheimmer…

Însă fata interveni. Sărind în picioare, strigă mânioasă:

— Ce vreţi să spuneţi? Ce încercaţi să insinuaţi? Că domnul Brown este Julius? Julius… Vărul meu?

— Nu, domnişoară Finn, rosti cu totul neaşteptat sir James. Nu vărul dumitale. Omul care îşi zice Julius Hersheimmer nu e sub nici o formă rudă cu dumneata.

Capitolul XXVI. Domnul Brown.

Cuvintele lui sir James căzură ca o bombă. Ambele fete arătau la fel de năucite. Avocatul se duse spre biroul său şi reveni cu o mică tăietură din ziar pe care i-o înmână lui Jane. Tuppence citi peste umărul ei. Domnul Carter ar fi recunoscut-o. Se referea la bărbatul misterios găsit mort la New York.

— Cum îi spuneam domnişoarei Tuppence, reluă avocatul, m-am aşezat la treabă ca să dovedesc că imposibilul era posibil. Cel mai şocant lucru era faptul că Julius Hersheimmer nu era un nume fals. Când am dat peste această notiţă, problema mea era soluţionată. Julius Hersheimmer se hotărâse să afle ce se întâmplase cu verişoara lui. Plecase în Vest de unde obţinu veşti despre ea şi îi găsi fotografia care urma să-l ajute în cercetările lui. În ajunul plecării din New York, fusese prins şi omorât. Cadavrul îi fu îmbrăcat în haine sărăcăcioase, iar faţa desfigurată ca să nu poată fi recunoscut. Domnul Brown îi luă locul. Plecă imediat cu vaporul în Anglia. Nimeni dintre prietenii sau cunoştinţele lui nu l-au văzut înainte de a se îmbarca, şi chiar de l-ar fi văzut, n-ar fi contat, căci deghizarea era perfectă. De atunci, a devenit prieten la

toartă cu cei ce juraseră să-l doboare. Orice secret al lor îi era cunoscut. O singură dată era cât pe ce să-şi frângă gâtul. Doamna Vandemeyer îi cunoştea secretul. În planul lui nu era prevăzută posibilitatea ca ea să fie mituită vreodată. Însă fără inspirata schimbare a planului domnişoarei Tuppence, ar fi fost plecată când am ajuns noi acolo. Se trezi brusc în situaţia de a se vedea demascat. Făcu un pas disperat, bazându-se pe talentul său de a abate suspiciunile. Şi aproape că reuşi… Dar nu întrutotul.

— Nu pot să cred, îngână Jane. Părea atât de superb.

— Adevăratul Julius Hersheimmer era un tip superb! Iar domnul Brown e un actor desăvârşit. Dar întreab-o pe domnişoara Tuppence dacă nu a avut şi ea bănuielile ei.

Jane se întoarse mută spre Tuppence. Aceasta din urmă confirmă.

— N-am vrut să ţi-o spun, Jane… Ştiam că o să te doară. Şi, la urma urmei, nu puteam fi sigură. Încă nu înţeleg de ce, dacă el e domnul Brown, ne-a salvat.

— Julius Hersheimmer v-a ajutat să evadaţi?

Tuppence îi relată lui sir James palpitantele evenimente din cursul dimineţii, încheind:

— Dar nu pot să înţeleg de ce?

— Nu? Eu pot. La fel a putut şi tânărul Beresford acţionând în felul acela. Ultima speranţă era ca Jane Finn să fie lăsată să evadeze… Iar evadarea trebuia astfel regizată încât ea să nu bănuiască faptul că totul era aranjat. Ei n-au avut nimic împotrivă să-l lase pe tânărul Beresford să se învârtească prin împrejurimi şi, la nevoie, să comunice cu dumneata. Ar fi avut ei grijă să-l îndepărteze la momentul potrivit. Atunci Julius Hersheimmer a zvâcnit şi v-a salvat într-un stil cu adevărat melodramatic. Gloanţele zburau… Dar n-au lovit pe nimeni. Ce s-ar fi întâmplat mai departe? V-aţi fi dus direct la casa din Soho şi aţi fi scos documentele pe care domnişoara Finn probabil că le-ar fi încredinţat spre păstrare vărului ei. Sau, dacă ar fi condus el cercetările, ar fi simulat că găseşte ascunzătoarea deja

dibuită. Oricum, ar fi avut multe moduri de a exploata situaţia, dar rezultatul ar fi fost acelaşi. Şi chiar îmi imaginez că la amândouă vi s-ar fi întâmplat vreun accident. Ştiaţi mult prea multe, înţelegeţi? Asta e povestea în mare. Recunosc că am fost prins pe picior greşit, dar altcineva n-a fost.

— Tommy, rosti moale Tuppence.

— Da. E clar că atunci când au vrut să scape de el… A fost mai rapid decât ei. În tot cazul, în sufletul meu nu sunt prea liniştit în privinţa lui.

— De ce?

— Pentru că Julius Hersheimmer este domnul Brown, răspunse sec sir James. Iar ca să pui mâna pe domnul Brown e nevoie de mai mult decât de un om şi un revolver…

Tuppence păli puţin.

— Ce putem face?

— Nimic până ce nu vom fi în casa din Soho. Dacă Beresford e încă pe poziţie, nu există nici un motiv de îngrijorare. Dacă dimpotrivă, inamicul nostru va veni să ne caute, nu ne va găsi nepregătiţi! Dintr-un sertar al biroului scoase un pistol şi îl băgă în buzunarul pardesiului.

— Acum suntem gata. Aş sugera că e mai bine să mă duc fără voi, domnişoară Tuppence…

— Nici vorbă.

— Dar domnişoara Finn ar trebui să rămână aici. Va fi în perfectă siguranţă şi mă tem că e complet epuizată de toate prin câte a trecut.

Dar, spre surprinderea lui Tuppence, Jane scutură din cap.

— Nu. Am să merg şi eu. Documentele acelea mie mi-au fost încredinţate. Trebuie să duc afacerea asta până la capăt. Oricum, acum mă simt mai bine.

Sir James ceru să i se aducă maşina. În timpul scurtei călătorii, inima lui Tuppence bătea nebuneşte. În ciuda neliniştii provocate de soarta lui Tommy, nu putea să nu aibă un sentiment de exaltare. Erau pe punctul de a învinge!

Maşina trase la colţul piaţetei şi coborâră. Sir James se îndreptă spre un om în civil care era la datorie împreună cu alţi câţiva şi-i vorbi. Apoi reveni lângă fete.

— Până acum nimeni nu a intrat în casă. E urmărită şi din spate, aşa încât sunt siguri de asta. Oricine va încerca să pătrundă după intrarea noastră, va fi pe loc arestat. Intrăm?

Un poliţist aduse cheia. Cu toţii îl cunoşteau bine pe sir James. Primiseră de asemenea ordine în privinţa lui Tuppence. Doar a treia persoană le era necunoscută. Cei trei intrară în casă trăgând uşa după ei. Începură să urce uşor scările şubrede. În capătul lor era draperia jerpelită după care se ascunsese Tommy în ziua aceea. Tuppence auzise povestea de la Jane, sub înfăţişarea de „Annette”. Se uită cu interes la catifeaua zdrenţuită. Chiar şi acum aproape că ar fi jurat că se mişca… ca şi cum cineva era în spatele ei. Iluzia era atât de puternică încât aproape îşi imagină că distinge conturul unei forme… Presupunând că domnul Brown… Julius… Stătea la pândă…

Bine-nţeles că era imposibil! Şi totuşi, puţin lipsi să se întoarcă şi să tragă draperia ca să se asigure…

Acum intrau în camera-temniţă. Nu era un loc unde să se ascundă cineva, gândi Tuppence şi oftă uşurată, apoi se mustră indignată. Nu trebuia să se lase în voia acestor închipuiri prosteşti… A acestui ciudat sentiment persistent că domnul Brown era în casă… Ascultă! Ce-a fost asta? Paşi uşori pe scară? În casă era cineva! Absurd! Începea s-o ia razna.

Jane se dusese direct la tabloul cu Margareta. Îl scoase din cui cu o mână sigură. Praful era gros de un deget pe el, iar pânzele de păianjen atârnau între el şi perete. Sir James îi întinse un briceag şi fata sfâşie învelitoarea maro de pe spatele tabloului… Paginile de anunţuri ale unei reviste căzură. Jane le ridică. Le desfăcu cu ajutorul degetului mic şi extrase două coli subţiri scrise în întregime!

De data asta nu era o farsă. Era documentul adevărat!

— Îl avem! Spuse Tuppence. În sfârşit…

Momentul era atât de emoţionant că ţi se tăia respiraţia. Uşoarele scârţieturi, zgomotele imaginare de acum un minut erau uitate. Nimeni dintre ei nu avea ochi decât pentru ce ţinea Jane în mână.

Sir James luă hârtiile şi le cercetă minuţios.

— Da, spuse el liniştit, acesta e blestematul de tratat secret!

— Am reuşit, spuse Tuppence. În glasul ei era un fel de teamă neîncrezătoare.

Sir James îi repetă vorbele în timp ce împături cu grijă foile şi le băgă în portmoneu, apoi se uită curios în jur.

— Aici a fost ţinut închis atâta timp tânărul nostru prieten, nu-i aşa? E cu adevărat o cameră sinistră. Fără ferestre şi cu uşa groasă şi etanşă. Nimic din ce se întâmplă aici nu poate fi auzit din afară.

Tuppence se înfioră. Cuvintele lui îi deşteptară un vag sentiment de alarmă. Dacă era cineva ascuns în casă? Cineva care le-ar fi închis uşa şi i-ar fi lăsat să moară ca nişte şoareci? Apoi îşi dădu seama de absurditatea gândurilor ei. Casa era înconjurată de poliţie care, în cazul în care ei ar fi întârziat să apară, n-ar fi ezitat să pătrundă înăuntru şi să o cerceteze minuţios. Zâmbi la gândul că iar se prostise… Apoi tresări văzând că sir James o urmărea cu atenţie.

— Ai mare dreptate, domnişoară Tuppence. Intuieşti pericolul. Şi eu şi domnişoara Finn.

— Da, recunoscu Jane. E absurd… Dar nu mă pot abţine.

Sir James încuviinţă din nou.

— Simţiţi… Cum simţim cu toţii… Prezenţa domnului Brown. Da, Tuppence făcu o mişcare, nu există nici un dubiu… Domnul Brown e aici…

— În casa asta?

— În camera asta… Nu înţelegeţi? Eu sunt domnul Prown…

Stupefiate, neîncrezătoare, fetele îl priviră lung. Fiecare trăsătură a chipului său se schimbase. În faţa lor stătea un alt om. Pe buze avea un zâmbet crud.

— Niciuna dintre voi nu va ieşi vie din camera asta! Tocmai aţi spus că am reuşit. Eu am reuşit! Tratatul secret e al meu. Zâmbetul i se lărgi când se uită la Tuppence. Să-ţi spun cum va fi? Mai devreme sau mai târziu poliţia se va năpusti înăuntru şi vor fi găsite trei victime ale domnului Brown… Trei, nu două, înţelegi, însă din fericire a treia nu va fi moartă, doar rănită, şi va putea să descrie nenorocirea cu lux de amănunte! Tratatul? E în mâinile domnului Brown. Cine s-ar gândi să umble în buzunarele lui sir James Peel Edgerton?!

Se întoarse spre Jane.

— M-ai păcălit. Apreciez asta. Dar n-ai s-o mai faci niciodată.

În spatele lui se auzi un zgomot uşor, însă îmbătat de succes, nu întoarse capul. Îşi strecură mâna în buzunar.

— Tinerii Aventurieri” sunt şah-mat, spuse, şi ridică încet revolverul.

Dar, chiar în acel moment, se simţi prins din spate în nişte cleşti de oţel. Revolverul îi fu smuls din mână şi glasul lui Julius Hersheimmer rosti tărăgănat:

— Eşti prins asupra faptului, cu averea la tine.

Chipul lui sir James se înroşi ca para, însă avu o formidabilă stăpânire de sine când se uită la cei doi care îl capturaseră. Îl privi lung pe Tommy.

— Tu! Spuse înăbuşit. Tu! Trebuia să-mi fi închipuit.

Văzând că nu încerca să opună rezistenţă, cei doi îşi slăbiră strânsoarea. Într-o fulgerare de o clipă, sir James îşi duse la gură mâna pe care purta un inel mare…

— Ave Caesar, morituri te salutant” spuse, cu privirea încă aţintită asupra lui Tommy.

Apoi chipul i se contorsionă şi, zguduit de o puternică convulsie, căzu înainte, în timp ce în aer se răspândea un miros de migdale amare.

Capitolul XXVII. Supeu la Savoy.

Supeul oferit de domnul Julius Hersheimmer câtorva prieteni în seara zilei de 30 avea să rămână mult timp în amintirea celor care îl organizaseră. Avu loc într-un separeu, iar ordinele domnului Hersheimmer fură scurte şi precise. Dăduse mână liberă… Iar când un milionar dă mână liberă, apoi o dă!

Nu lipsi nici o delicateţe de sezon, nici o trufanda. Chelnerii cărau sticlele cu vin vechi, regal cu drăgăstoasă grijă. Decorul floral sfida anotimpurile, iar toate fructele de pe pământ, începând cu cele din mai până la cele din noiembrie stăteau miraculos alături. Lista invitaţilor era scurtă şi selectă. Ambasadorul american, domnul Carter care, spusese el, îşi luase libertatea să-şi aducă un vechi prieten, pe sir William Beresford, arhidiaconul Cowley, doctorul Hall, cei doi tineri aventurieri – domnişoara Prudence Cowley şi domnul Thomas Beresford – şi ultima, dar nu cea din urmă, ca oaspete de onoare, domnişoara Jane Finn.

Julius nu precupeţi nimic pentru a face din apariţia lui Jane Finn un succes. Un ciocănit misterios se auzi la uşa apartamentului pe care Tuppence îl împărţea cu Jane. Era Julius. În mână avea un cec.

— Ascultă, Tuppence, începu el, vrei să-mi faci un mare serviciu? Ia asta şi îmbrac-o foarte elegant pe Jane pentru diseară. O să cinaţi cu mine la Savoy. Înţelegi? Fără pic de economie. Faci asta pentru mine?

— Lucru sigur, îl imită Tuppence. Ce-o să ne mai distrăm! Va fi o plăcere s-o îmbrac pe Jane. E cel mai drăgălaş om pe care l-am văzut vreodată.

— Asta aşa e, aprobă cu fervoare domnul Hersheimmer.

Fervoarea lui aprinse o umbră de ironie de moment în ochii lui Tuppence.

— Apropo, Julius, spuse ea cu o seriozitate prefăcută, încă… Nu ţi-am dat răspunsul.

— Răspunsul? Chipul lui Julius păli.

— Ştiu… Când mi-ai cerut… Să mă mărit cu tine, se bâlbâi Tuppence cu ochii plecaţi, într-o adevărată postură de eroină a epocii victoriene şi n-aş avea nimic împotrivă să-ţi dau un răspuns. M-am gândit bine şi…

— Da? Întrebă Julius. Fruntea îi era năpădită de sudoare.

Tuppence îşi reveni brusc.

— Eşti un mare idiot! Ce dracu te-a făcut să-mi spui asta? Vedeam doar că nu-ţi păsa nici de doi bani de mine!

— Nici chiar aşa. Aveam… Şi încă mai am… Cele mai profunde sentimente de stimă şi respect… Şi de admiraţie…

— Hm! Spuse Tuppence. Genul ăla de sentimente care se duc urgent când apare celălalt sentiment. Nu-i aşa, bătrâne?

— Nu ştiu ce vrei să spui, rosti ţeapăn Julius, însă întreaga făptură îi era mistuită de o roşeaţă puternică.

— Aiurea! Replică Tuppence. Începu să râdă şi închise uşa, apoi o deschise din nou pentru a adăuga cu demnitate. Din punct de vedere moral am să mă consider întotdeuna părăsită!

— Cine a fost? Întrebă Jane când Tuppence reveni lângă ea.

— Julius.

— Ce vroia?

— În realitate, cred că vroia să te vadă pe tine, dar nu l-am lăsat. Nu până la noapte când vei apare ca regele Solomon în întreaga măreţie! Vino! Mergem la cumpărături!

Majoritatea oamenilor petrecu mult controversata „zi a laburiştilor” de pe 29, ca pe o zi oarecare. În Hyde Park şi în Trafalgar Square se rostiră discursuri. Procesiuni sporadice, cântând „Steagul Roşu” apăreau pe străzi, într-o manieră mai mult sau mai puţin însufleţită. Ziarele, care indicaseră o grevă generală şi instaurarea unui regim de teroare, se văzură silite să-şi ascundă capetele ruşinate. Cel mai curajos şi isteţ dintre ele căută să demonstreze că pacea se datora sfaturilor lor. În ziarele de duminică apăru o scurtă ştire despre moartea subită a lui sir James Peel

Edgerton, renumitul K. C. Ziarele de luni se ocupară mai pe larg de cariera lui. Modul concret în care îşi găsise moartea nu fu făcut niciodată public.

Previziunile lui Tommy se dovediseră adevărate. Acţiunea avusese un singur protagonist. Rămasă fără şef, organizaţia se destrămase. Kramenin se întoarse precipitat la Moscova, părăsind Anglia în zorii zilei de duminică. Banda îşi luase zborul din Astley Priors în panică, lăsând în urmă, în marea lor grabă, documente incriminatoare care le tăiau orice speranţă. Cu aceste documente ale conspiraţiei în mână, ajutat mai apoi şi de un mic jurnal cafeniu găsit în buzunarul mortului, jurnal ce conţinea în rezumat organizarea întregului complot, în ceasul al doisprezecelea, guvernul ţinu o şedinţă de ultimă oră. Liderii laburişti fură obligaţi să recunoască faptul că fuseseră manipulaţi. Guvernul făcu anumite concesii care fură acceptate pe loc. Era pace, nu război!

Însă cabinetul ştia acum cât de aproape fusese de dezastru. În mintea domnului Carter era încă vie scena sinistră ce avusese loc în casa din Soho. Intrase în camera sordidă şi-l găsise pe marele om, prietenul de-o viaţă, mort... Trădat de propria-i gură. Din buzunarul mortului scosese tratatul blestemat şi, pe loc, în faţa celorlalţi trei, îl arsese... Anglia era salvată!

Iar acum, în seara zilei de 30, într-un separeu de la Savoy, domnul Julius P. Hersheimmer îşi primea oaspeţii.

Domnul Carter sosi primul. Era însoţit de un bătrân domn cu înfăţişare nervoasă, la vederea căruia Tommy roşi până la rădăcina părului. Înaintă.

— Ha! Rosti bătrânul domn, cercetându-l apocaliptic. Deci tu eşti nepotul meu, nu-i aşa? Nu arăţi cine ştie ce... Dar se pare că ai făcut treabă bună. La urma urmei, maică-ta te-a crescut bine. Să lăsăm trecutul, vrei? Eşti moştenitorul meu, să ştii; iar pe viitor, am de gând să-ţi fixez o rentă... Poţi să consideri Chalmers Park ca pe propria ta casă.

— Mulţumesc, domnule, sunteţi extrem de amabil.

— Unde e acea tânără doamnă despre care am auzit atâtea?

Tommy o prezentă pe Tuppence.

— Ha! Exclamă sir William, cu ochii la ea. Fetele nu mai sunt aceleaşi ca cele din vremea mea.

— Ba sunt, spuse Tuppence. Poate că îmbrăcămintea lor e diferită, însă ele sunt tot aceleaşi.

— Mda, poate că ai dreptate. Obrăznicături atunci… Obrăznicături.

— Aşa e, răspunse Tuppence. Eu însămi sunt o obrăznicătură de groază.

— Te cred, spuse bătrânul domn chicotind şi o trase de ureche bine dispus. Majoritatea femeilor erau înspăimântate de „ursul bătrân”, cum i se spunea. Nonşalanţa lui Tuppence îl încânta pe bătrânul misogin.

Apoi sosi timidul arhidiacon, puţin intimidat de compania în care se afla, bucuros că fata lui se distinsese în mod deosebit, însă neputând să se abţină să nu se uite din când în când la ea, cu o nelinişte apăsătoare. Însă Tuppence se purtă admirabil. Se feri să stea picior peste picior, îşi păzi limba şi refuză în mod categoric să fumeze.

După aceea sosi doctorul Hall, urmat de ambasadorul american.

— Să luăm loc, spuse Julius după ce invitaţii fură prezentaţi unul altuia. Tuppence, vrei să…

Îi arătă cu un gest locul de onoare.

Însă Tuppence clătină din cap.

— Nu… Ăsta-i locul lui Jane! Când te gândeşti cum a dus-o în toţi aceşti ani, ar trebui să fie regina acestei nopţi.

Julius îi aruncă o privire recunoscătoare şi Jane înaintă timidă spre locul indicat. Frumuseţea ei de mai înainte nu era nimic în comparaţie cu drăgălăşenia pe care o respira prin toţi porii. Tuppence îşi dusese foarte conştiincios sarcina la îndeplinire. Modelul rochiei cumpărate de la un croitor renumit era intitulat „Crinul tigru”. Era toată nuanţe de auriu, roşu şi cafeniu şi din ea se înălţa, ca o

coloană albă, gâtul de lebădă al fetei, iar învolburarea arămie a părului ei îi încorona minunatul cap. În timp ce lua loc, în ochii tuturor se citea admiraţia.

Curând supeul atinse apogeul şi cu un acord unanim, Tommy fu rugat să dea explicaţii complete.

— Ai fost al naibii de secretos în toată afacerea asta, îl acuză Julius. M-ai lăsat să cred că pleci în Argentina… Deşi cred că aveai tu un motiv pentru asta. Ideea, atât a ta cât şi a lui Tuppence, de a mă distribui în rolul domnului Brown m-a amuzat enorm!

— Ideea nu le-a aparţinut, spuse cu gravitate domnul Carter. Le-a fost sugerată şi otrava le-a fost inoculată cu multă grijă de un expert în materie. Planul i-a fost inspirat de o ştire dintr-un ziar din New York şi cu ajutorul ei a ţesut plasa care, puţin a, lipsit, să nu se strângă în mod fatal în jurul dumitale.

— Nu mi-a plăcut niciodată tipul, spuse Julius. De la început am simţit că era ceva în neregulă cu el şi l-am suspectat întotdeauna că era cel care o redusese la tăcere pe doamna Vandemeyer. Însă abia după ce am auzit că ordinul ca Tommy să fie omorât a fost dat imediat după întrevederea noastră cu el din duminica aceea, au început să mi se învârtă rotiţele că, de fapt, el era marele mahăr.

— Eu nu l-am suspectat niciodată, câtuşi de puţin, se lamentă Tuppence. L-am considerat întotdeauna mult mai deştept decât Tommy… Dar m-a pus la podea magistral.

Julius fu de acord.

— Tommy a făcut toate paralele în distracţia asta! Şi, în loc să stea aici mut ca un peşte, să-l lăsăm să-şi izgonească sfiiciunea de fată mare şi să ne povestească totul cum a fost.

— Aşa e! Aşa e!

— Nu e nimic de povestit, spuse Tommy, vizibil incomodat. Am fost un mare ageamiu… Până am găsit fotografia aia a lui Annette şi mi-am dat seama că ea e Jane Finn. Apoi mi-am amintit cu câtă insistenţă strigase cuvântul acela „Marguerite”. Şi m-am gândit la tablou şi… Ei bine, asta e.

După aceea, bine-nţeles că am analizat toată povestea ca să găsesc unde călcasem în străchini.

— Continuă, spuse domnul Carter, văzând că Tommy dădea semne să se cufunde din nou în tăcere.

— Când Julius mi-a povestit afacerea cu doamna Vandemeyer, m-am neliniştit. După cum se prezentau lucrurile, scamatoria trebuia să fi fost făcută fie de el, fie de sir James. Însă nu ştiam care din ei. Găsind acea fotografie în sertar, după toată acea poveste despre cum îi fusese luată de către inspectorul Brown, Julius m-a făcut să-l suspectez. Apoi mi-am amintit că sir James fusese cel care o descoperise pe falsa Jane Finn. În sfârşit, nu mă puteam hotărî… Şi am decis doar să nu le dau nici unuia nici o şansă. I-am lăsat lui Julius un bilet, în cazul în care el era domnul Brown, spunându-i că plec în Argentina şi i-am trimis scrisoarea lui sir James, în care îmi făcea oferta, ca să vadă că nu mint. Apoi i-am scris domnului Carter şi l-am sunat pe sir James. Considerând că cel mai bun lucru era să-i câştig încrederea, i-am povestit totul, cu excepţia locului în care credeam că se află hârtiile. Annette aproape că m-a dezarmat, dar nu total. Îmi ţineam ochii aţintiţi asupra amândurora. Şi atunci am primit un bilet trucat de la Tuppence… Şi am înţeles!

— Dar cum?

Tommy scoase biletul cu pricina din buzunar şi acesta făcu înconjurul mesei. Scrisul ei e perfect în regulă numai că am ştiut că nu e de la ea, din cauza semnăturii. Ea nu şi-a scris niciodată numele „Twopence”, însă oricine care nu-i văzuse semnătura putea foarte uşor să creadă că aşa se scrie. Julius o văzuse… Mi-a arătat o dată un bilet de la ea… Dar sir James nu o văzuse! Din acea seară totul mi-a fost limpede. L-am expediat urgent pe Albert la domnul Carter. M-am prefăcut că plec, însă m-am întors. Când Julius a dat buzna cu maşina lui mi-am zis că asta nu face parte din planul domnului Brown şi că vor fi probleme. Atât timp cât sir James nu era prins asupra faptului, ca să zic aşa, ştiam

că niciodată cuvântul meu nu va cântări tot atât cât al lui sir James în faţa domnului Carter. Nu m-ar fi crezut…

— Nu, recunoscu sincer domnul Carter.

— Iată de ce am trimis fetele la sir James. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, se vor duce la casa din Soho. L-am ameninţat pe Julius cu revolverul pentru că voiam ca Tuppence să-i spună asta lui sir James, aşa că nu s-ar mai fi neliniştit în privinţa noastră. În momentul în care fetele s-au pierdut în zare, i-am spus lui Julius să gonească nebuneşte spre Londra şi pe drum, i-am povestit toată treaba. Am ajuns cu mult înainte la casa din Soho şi l-am găsit pe domnul Carter afară. După ce am aranjat cu el lucrurile, am intrat înăuntru şi ne-am ascuns după draperia de catifea. Poliţiştii aveau ordin să spună, în cazul în care ar fi fost întrebaţi, că nu intrase nimeni în casă. Asta e tot.

Şi Tommy se opri brusc.

Un moment domni liniştea.

— Apropo, spuse Julius, în privinţa fotografiei lui Jane, greşeşti. Mi-a fost luată, însă am regăsit-o.

— Unde? Strigă Tuppence.

— În micul seif din dormitorul doamnei Vandemeyer.

— Ştiam eu că ai găsit ceva, spuse Tuppence cu reproş. Ca să fiu sinceră, asta mi-a trezit bănuielile în privinţa ta. De ce nu ai spus?

— Şi eu eram puţin bănuitor. Îmi fusese luată o dată şi eram hotărât să nu o las din mână până când un fotograf nu ar fi făcut o duzină de copii după ea!

— Fiecare am ascuns câte ceva, rosti Tuppence gânditoare. Presupun că aşa se face munca în serviciul secret!

În pauza care urmă, domnul Carter scoase din buzunar o mică agendă cafenie.

— Beresford tocmai a spus că n-aş fi crezut în vinovăţia lui sir James Peel Edgerton până când, ca să zic aşa, nu era prins în flagrant delict. Aşa e. Într-adevăr, până când nu am citit în întregime conţinutul acestei mici cărticele, n-am dat

pe deplin crezare acestui uluitor adevăr. Acest jurnal va intra în posesia celor de la Scotland Yard, dar nu va fi dat niciodată publicităţii. Lunga carieră a lui sir James în domeniul legii face ca acest lucru că fie indezirabil. Dar pentru dumneavoastră, care cunoaşteţi tot adevărul, am să citesc anumite pasaje care vor face lumină în ceea ce priveşte mentalitatea acestui mare criminal.

Deschise jurnalul şi răsfoi paginile subţiri.

„. E o prostie să ţin acest jurnal Ştiu asta. E o probă cumplită împotriva mea. Dar nu m-am dat niciodată înapoi în faţa riscului. Şi simt nevoia urgentă de a mă explica… Jurnalul va fi găsit numai odată cu cadavrul meu…

De mic mi-am dat seama că am calităţi excepţionale. Numai un prost îşi subestimează capacităţile. Inteligenţa mea era cu mult deasupra mediei. Ştiu că m-am născut ca să reuşesc în viaţă. Înfăţişarea era singurul lucru împotriva mea. Prea liniştit şi şters… cu totul banal, prin nimic ieşit din comun…

Când eram copil, am asistat la un proces celebru al unei crime. Am fost adânc impresionat de puterea şi elocinţa avocatului apărării. Pentru prima dată am întrezărit ideea de a-mi dedica întreg talentul acestei deosebite profesii… Apoi am studiat criminalul în boxa acuzării… Omul era un prost… Fusese incredibil, inimaginabil de prost. Nici elocinţa avocatului nu-l putea salva. Am simţit un imens dispreţ pentru el… Apoi mi-a trecut prin minte că statutul de criminal era unul de speţă proastă. Trândavii, rataţii, drojdia societăţii în general, erau duşi de val spre crimă… Era ciudat că oamenii cu creier nu îşi dăduseră niciodată seama de extraordinarele posibilităţi pe care le oferea aceasta… Am cochetat cu ideea… Ce domeniu magnific… Ce posibilităţi nelimitate! Eram ameţit…

Am citit lucrările de referinţă privind crima şi criminalii. Toate îmi confirmau părerea. Degenerarea, boală… Niciodată îmbrăţişarea deliberată a acestei cariere de către un clarvăzător. Atunci am reflectat. Dacă cele mai mari

ambiţii ale mele se realizau… Dacă eram chemat la bară şi mă ridicam la înălţimea profesiei mele? Dacă intram în politică… Sau, de ce nu, ajungeam primul ministru al Angliei? Ce se întâmpla atunci? Era asta puterea? Împiedicat la fiecare pas de colegii mei, îngrădit de sistemul democraţiei care ar fi făcut din mine o simplă marionetă! Nu… Puterea la care visam eu era absolută. Un autocrat! Un dictator! Iar o asemenena putere putea fi obţinută doar lucrând în afara legii. Să profiţi de slăbiciunile naturii umane, apoi de cele ale naţiunilor… Să formezi şi să controlezi o organizaţie vastă, şi în final să dărâmi ordinea existentă, şi să domini! Gândul mă îmbăta…

Am înţeles că trebuie să duc două vieţi. Un om ca mine e destinat să atragă atenţia. Trebuie să am o carieră strălucitoare care să-mi mascheze adevăratele activităţi. Apoi trebuie să devin o personalitate. M-am modelat după cea a renumiţilor K. C. Le-am reprodus manierele, magnetismul. Dacă aş fi ales meseria de actor, aş fi fost cel mai mare actor în viaţă. Fără deghizări, fără machiaj… Fără bărbi false! Personalitate! Mi-am pus-o ca pe-o mănuşă! Când o lăsam să cadă, eram eu însumi liniştit, modest, un om ca oricare altul. Mi-am spus „domnul Brown”. Există mii de oameni cu numele de Brown… Există mii de oameni care arată exact ca mine…

Am reuşit în falsa mea carieră. Eram destinat să reuşesc. Am să reuşesc şi în cealaltă. Un om ca mine nu poate da greş…

Citisem viaţa lui Napoleon. Amândoi aveam multe în comun…

Mi-am făcut o practică din a apăra criminali. Trebuia să am grijă de oamenii mei…

O dată sau de două ori mi-a fost teamă. Prima dată a fost în Italia. Era la o masă. Profesorul D., marele alienist, era de faţă. Discuţia s-a axat pe demenţă. El a spus: „Foarte mulţi oameni mari sunt nebuni şi nimeni nu ştie. Nici chiar ei

înşişi”. Nu ştiam de ce se uita la mine când spunea asta. Privirea lui era stranie… Nu mi-a plăcut…

Războiul m-a tulburat… Credeam că îmi va ajuta să-mi continui planurile. Nemţii erau atât de eficienţi. Sistemul lor de spionaj era, de asemenea, excelent. Străzile erau pline de acei băieţi în kaki. Toţi tineri proşti, fără nimic în cap… Nici acum nu înţeleg… Ei au câştigat războiul… Asta mă tulbură…

Planurile îmi merg bine… O fată se opune, nu cred că ştie cu adevărat ceva… Trebuie să renunţăm la „Esthonia”. Nici un risc, acum…

Totul merge bine. Amnezia e supărătoare. Nu poate fi o prefăcătorie. Nici o fată nu m-ar putea păcăli PE MINE!

29. E foarte aproape…”

Domnul Carter se opri.

— Nu voi citi detaliile loviturii care a fost planificată. Dar există câteva referiri la voi trei. Sunt interesante, ţinând cont de ce s-a întâmplat: „. Influenţând fata să vină la mine din proprie iniţiativă am reuşit s-o dezarmez. Însă are sclipiri intuitive care pot fi periculoase. Trebuie îndepărtată. Cu americanul nu pot face nimic. Nu-i plac şi mă suspectează. Dar nu ştie. Armura mea e impenetrabilă. Uneori mă tem că l-am subestimat pe celălalt băiat. Nu e deştept, însă e greu să-l orbeşti în faţa faptelor.”

…Domnul Carter închise cărticica.

— Un om mare, spuse el. Geniu sau demenţă, cine poate spune?

Se lăsă liniştea.

Apoi domnul Carter se ridică în picioare.

— Voi ţine un toast. În cinstea „Tinerilor Aventurieri” care şi-au justificat existenţa prin reuşită!

Plouă cu aplauze.

— Ar mai fi ceva ce dorim să auzim, continuă domnul Carter. Se uită spre ambasadorul american. Vorbesc şi pentru dumneavoastră, că ştiţi. O vom ruga pe domnişoara Jane Finn să ne spună povestea pe care până acum a auzit-

o doar domnişoara Tuppence… Dar, înainte de asta, să bem în sănătatea ei. În sănătatea uneia dintre cele mai curajoase fiice ale Americii, căreia îi datorăm mulţumirile şi recunoştinţa celor două mari ţări!

Capitolul XXVIII. Şi după aceea

— A fost un toast straşnic, Jane, spuse domnul Hersheiummer, în timp ce se întorcea cu verişoara sa în Rolls-Royce la Ritz.

— Cel pentru „Tinerii Aventurieri”?

— Nu… Cel pentru tine. Nu există fată pe lume care ar fi suportat tot ce ai suportat tu. Ai fost chiar minunată!

Jane clătină din cap.

— Nu mă simt minunată. Inima mi-e obosită şi pustie… Şi tânjeşte după ţara mea.

— Asta mă aduce la ceva pe care vreau să ţi-l spun. L-am auzit pe ambasadorul american spunându-ţi că soţia lui spera să mergi la ei la ambasadă chiar acum. Treaba asta e destul de bună, însă eu am un alt plan. Jane… Vreau să te măriţi cu mine! Nu te speria şi nu spune nu pe loc. Nu mă poţi iubi dintr-odată, bine-nţeles, asta e imposibil. Însă eu te-am iubit chiar din clipa în care ochii mi-au căzut pe fotografia ta… Iar acum când te-am văzut, sunt pur şi simplu nebun după tine! Dacă te vei mărita cu mine, n-am să te supăr în nici un fel… ai să-ţi duci propria viaţă. Poate n-ai să ajungi niciodată să mă iubeşti, iar dacă va fi aşa, îţi voi reda libertatea. Dar vreau să am dreptul să te ocrotesc, să am grijă de tine.

— Asta e ce-mi doresc şi eu, rosti fata, emoţionată. Cineva care să fie bun cu mine. Oh, nici nu ştii ce singură mă simt!

— Sigur că ştiu. Atunci, cred că totul e stabilit şi am să mă duc la arhiepiscop să-i cer autorizaţie specială pentru mâine dimineaţă.

— Oh, Julius!

— Bine, nu vreau să te zoresc deloc, Jane, dar nu are nici un rost să aşteptăm. Nu te speria… Nu mă aştept să mă iubeşti dintr-odată.

Însă o mână mică se strecură în a lui.

— Te iubesc deja, Julius, spuse Jane Finn. Te-am iubit din clipa în care eram în maşină şi glonţul ţi-a zgârâiat obrazul…

Cinci minute mai târziu Jane rosti moale:

— Nu cunosc foarte bine Londra, Julius, dar e chiar atât de mult de la Savoy la Ritz?

— Depinde pe unde o iei, explică Julius fără să roşească. Mergem pe drumul de la Regent's Park!

— Oh, Julius… Ce va crede şoferul?

— Pentru cât îl plătesc, ştie că are altceva mai bun de făcut decât să creadă ceva. Ştii, Jane, singurul motiv pentru care am dat supeul la Savoy a fost ca să te pot conduce acasă. Nu puteam vedea cum aş fi reuşit altfel să te prind singură. Tu şi cu Tuppence sunteţi nedespărţite ca două surori siameze. Încă o zi ca asta şi eu şi cu Beresford am fi înnebunit!

— Oh. E şi el…?

— Sigur că e. Până peste cap.

— Aşa credeam şi eu, spuse Jane gânditoare.

— De ce?

— Din toate lucrurile pe care Tuppence nu mi le-a spus!

— Aici m-ai bătut, spuse domnul Hersheimmer. Dar Jane se mulţumi doar să râdă.

Între timp, „Tinerii Aventurieri” stăteau tăcuţi, foarte ţepeni şi reci, într-un taxi care, cu o ciudată lipsă de originalitate, se întorcea de asemenea la Ritz, via Regent's Park.

O teribilă stinghereală părea să se fi instalat între ei. Fără să ştie precis ce se întâmplase, totul se schimbase. Erau muţi… Paralizaţi. Toată vechea camaraderie zburase.

Lui Tuppence nu-i venea nimic în minte, ca să vorbească.

Tommy era la fel de zăpăcit.

Stăteau foarte drepţi şi evitau să se privească.

În cele din urmă, Tuppence făcu un efort disperat.

— Destul de drăguţ, nu-i aşa?

— Ba da. Altă tăcere.
— Îmi place Julius, încercă din nou Tuppence. Tommy fu brusc readus la viaţă.
— N-ai să te măriţi cu el, auzi? Spuse el dictatorial. Îţi interzic.
— Oh! Rosti moale Tuppence.
— Categoric, înţelegi.
— Nu vroia să se însoare cu mine… De fapt, m-a întrebat doar din politeţe.
— Nu prea cred, bombăni Tommy.
— E foarte adevărat. E îndrăgostit până peste cap de Jane. Mă aştept să-i propună chiar acum.
— Fac o pereche foarte drăguţă, spuse Tommy condescendent.
— Nu crezi că e cea mai drăgălaşă făptură pe care ai văzut-o în viaţa ta?
— Cred că da.
— Însă eu presupun că preferi marfa de calitate, spuse Tuppence prefăcută.
— Eu… Oh, lasă asta, Tuppence, să ştii!
— Îmi place unchiul tău, se grăbi Tuppence să schimbe subiectul. Apropo, ce ai de gând să faci? Accepţi oferta domnului Carter de a intra în slujba guvernului, sau invitaţia lui Julius de a lua un post regeşte remunerat la ferma lui din America?
— Am să rămân pe vechea corabie, cred, deşi e foarte frumos din partea lui Hersheimmer. Însă simt că la Londra aş fi mai acasă.
— Eu nu văd unde am să mă duc.
— Văd eu, spuse Tommy hotărât. Tuppence îi aruncă o privire cu coada ochiului.
— Mai sunt şi banii, observă ea gânditoare.
— Ce bani?
— Vom primi un cec fiecare. Aşa mi-a spus domnul Carter.
— Ai întrebat cât? Zise Tommy, sarcastic.
— Da, rosti triumfătoare Tuppence. Dar nu-ţi spun.

— Tuppence, eşti culmea!
— A fost drăguţ, nu-i aşa, Tommy? Sper să avem o grămadă de alte aventuri.
— Eşti nesăţioasă, Tuppence. Mie, deocamdată, mi-e de ajuns aventura pe care am avut-o.
— Ei bine, să mergi la cumpărături e aproape tot atât de bine, rosti visătoare Tuppence. Mă gândesc să cumpăr mobilă veche, şi covoare vesele şi draperii de mătase în stil futurist, şi o masă de sufragerie lustruită, şi un divan cu o grămadă de perne...
— Ţine-o aşa! Spuse Tommy. La ce toate astea?
— Posibil pentru o casă... Dar eu mă gândesc la un apartament.
— Apartamentul cui?
— Tu crezi că mă feresc să spun asta, dar nu mă feresc deloc. Al nostru, na!
— Draga mea! Strigă Tommy, cuprinzând-o în braţe. Eram hotărât să te fac să o spui. Îmi erai datoare pentru felul nemilos în care mă repezeai ori de câte ori încercam să fiu sentimental.
Tuppence îşi ridică faţa spre el. Taxiul îşi continuă cursa la nord de Regent's Park.
— Nu mi-ai făcut, cu adevărat, acum, o cerere în căsătorie, punctă Tuppence. Nu e ceea ce bunicile noastre ar fi numit o cerere în căsătorie. Dar, după ce am ascultat-o pe cea prăpădită a lui Julius, sunt înclinată să te las să scapi.
— Nu vei fi în stare să scapi să nu te măriţi cu mine, aşa că nu te mai gândi.
— Ce drăguţ va fi, răspunse Tuppence. Căsătoria e numită în fel şi chip: rai, refugiu, încununarea fericirii, stadiul de sclavie şi multe altele, însă ştii ce cred eu că e?
— Ce?
— O distracţie.
— Şi încă una a naibii de bună, spuse Tommy.

SFÂRŞIT

1 K. C. = avocat al statului (engleză, King's counsel)
2 În engleză Underworld – lumea cealaltă, dar şi lumea interlopă.